

SVJEDOCI VJERE
katehetsko – molitveni priručnik za Godinu vjere

Izdaje: Varaždinska biskupija,
Ured za pastoral duhovnih zvanja

Urednik: vlč. Siniša Dudašek

Autori kateheza i tekstova:

s. Damjana Barbarić
vlč. Domagoj Matošević
vlč. Siniša Dudašek
Krešimir Hublin

Grafičko oblikovanje:
Nakladnička kuća „Tonimir”

Priprema tisač i uvez:
Nakladnička kuća „Tonimir”
Varaždinske Toplice, V. Nazora 6

Naklada: 500 primjeraka

Tiskano u prosincu 2012.

SVJEDOCI VJERE

katehetsko – molitveni priručnik za Godinu vjere

Ured za pastoral duhovnih zvanja
Varaždin, 2013.

UVOD

Nalazimo se u Godini vjere. Pozvani smo da dublje uronimo u njezino neprocjenjivo blago, da je možemo djelotvornije i radosnije svjedočiti. Vrijeme u kojem živimo nije blagonaklono vjeri te se ona stavlja na margine ljudskoga života. Još je davno prije papa Pavao VI. izjavio, da se ovaj svijet dade voditi jedino istinskim svjedocima. Svako vrijeme ima svoje svjedoke vjere koji svojim životima, poput lokomotive, sve nas vuču naprijed, i hrabre nas na putu ostvarenju punine spasenja.

Svjedoci su svima potrebni, a osobito mladima. Ovaj katehetsko - molitveni priručnik je osmišljen da bude na pomoć svim djelatnicima u pastoralu duhovnih zvanja.

Izabrano je 12 svjedoka vjere; svetaca ili blaženika, koji nas trebaju potaknuti da i mi svoju vjeru ozbiljno shvatimo i radosna srca živimo.

Susret je zamišljen tako da mladi ili odrasli, upoznaju život nekog sveca ili blaženika, da ih on ili ona, potakne da budi živi svjedoci svoje vjere u svijetu u kojemu žive. Nakon životopisa, sudionici su pozvani da sudjeluju u prigodnoj katehezi (koja nije osobno vezana uz određenog sveca ili blaženika), a na kraju je molitveno – meditativni završetak, koji može poslužiti i za Euharistijsko klanjanje.

Zahvaljujem svima koji su svojim radom pridonijeli nastanku ovog katehetsko – molitvenog priručnika.

Neka nam ovo vrijeme vjere u kojem živimo, bude vrijeme njezina istinskog svjedočenja, da po primjeru i zagovoru svetaca i blaženika, poraste broj istinskih svjedoka vjere.

vlč. Siniša Dudašek

Molitve za vjeru

Gospodine Isuse, Sine Boga živoga!

Molimo te za vjeru koja će biti jača od svake sumnje. Želimo vjerovati, Gospodine, da si živ, prisutan u presvetom oltarskom Sakramentu, da znadeš za svakog od nas i za sve ono što nam se u životu događa. Želimo vjerovati da nas ljubiš i potvrđuješ u svakom trenutku našeg života. Želimo vjerovati da nas trebaš i da bez nas ne možeš provesti svoj plan, ali jednako tako nam je potrebna vjera, da ni mi bez tebe ne možemo biti sretni ni uspješni, ako tvoj blagoslov nije nad nama. Želimo vjerovati da nam opraštaš svako zlo i svaki grijeh za koji se kajemo, te da nam daješ novi život po sakramentima Pomirenja i Euharistije.

Vjerujemo u tebe Isuse. Vjerujemo da nas čekaš u vječnosti, s desna Boga Oca i da nas pred Ocem zagovaraš, a jednom ćeš nas, u času naše smrti, i priznati pred Ocem, bude li naš život u istini i ljubavi za tebe i braću ljude. U ovoj Godini vjere, daj nam Gospodine, po zagovoru tvoje Majke Marije, čvrstu i živu vjeru.

To molimo tebe, koji živiš i kraljuje u vijeke vjekova. Amen

Ispovijest vjere Hrvata katolika

Čvrsto vjerujem u Boga Oca i Sina i Duha Svetoga.

Životom želim potvrditi svoj krsni savez s Bogom

i tako obnoviti sveti pradjedovski zavjet

vjere u Isusa Krista i vjernosti Katoličkoj Crkvi.

Svoju odluku polažem u Bezgrešno Srce Presvete Bogorodice Marije.

Najvjernija odvjetnice, na braniku stoj,

čuvaj našu svetu vjeru i hrvatski dom.

Amen.

bl. Majka Terezija
Skopje, 27. 10. 1910. – Kalkuta, 5. 09. 1997.

bl. Majka Terezija

Zašto bl. Majka Terezija?

Jedan od istinskih svjedoka evandeoskog života današnjice je bl. Majka Terezija. Ta istaknuta redovnica, humanitarka, prijateljica odbačenih, umirućih i teško bolesnih, utjelovila je samog Isusa koji obilazi svijetom čineći dobro. U čemu je veličina bl. Majke Terezije? Zasigurno u njezinom nesebičnom životu za druge. Ali prava veličina je u njezinoj povezanosti sa Isusom preko sakramenata i molitve. Molitva pred Presvetim Oltarskim Sakramentom je za nju i njezine sestre, misionarke ljubavi, dnevna početna stanica. To je mjesto snage i poslanja. „Sve mogu u onome koji me jača“ (Fil 4,13). Neka nas primjer bl. Majke Terezije potakne da i mi po molitvi idemo, k onima kojima smo poslani, činiti dobro.

Životopis bl. Majke Terezije

Majka Tereza rođena je 27. kolovoza 1910. kao Agnes Gonxha Bojaxhio (Agnes Gondža Bojadžio) u Skopju koje je tada bilo pod vlašću Otomanskog carstva. Kada joj bilo devet godina poginuo je njezin otac Nikola, građevinski poduzetnik, i o njoj skrbi majka Drana. Protivno običajima tog vremena i podneblja Drana je otvorila tkaonicu i trgovinu tkaninama kako bi uzdržavala obitelj. Uz Agnes imala je s Nikolom još dvoje djece (Lazar i Ageja). Od malih nogu Agnes Gonxha redovito odlazi u crkvu i pjeva u crkvenom zboru, a kada joj je bilo 12 godina poželjela je postati časnom sestrom. Jedno vrijeme školovala se i u Zagrebu.

“Po krvi, ja sam Albanka. Do državljanstvu, indijka. Po vjeri sam katolička redovnica. Po svojem pozivu, ja pripadam svijetu.” Rekla je Majka Terezija.

Kada je napunila 18 godina molila je da je prime u loretinski red. Njezina je želja uslišana i uskoro je pozvana da pristupi u sjedište reda koja je bilo u mjestu Rathfarnham (Irska) nedaleko Dublina. Godine 1928. napušta svoju domovinu i stupa u Red Blažene Djevice Marije. Početkom 1929. stiže u indijsku Kalkutu. Poučavala je geografiju i vjeronauk u školi u Kalkuti. Bila je upraviteljica škole i poglavarica zajednice Kćeri sv. Ane (indijski ogranka Loretskih sestara).

„Dan nadahnuća“ dogodio se 10. rujna 1946. Za vrijeme vožnje vlakom od Kalkute do Darjeelinge grada podno himalajskih planina dobiva svoj „Poziv unutar poziva“, „Utažiti Isusovu neizmjernu žed na križu za ljubavlju i dušama“, „radeći na spašavanju i posvećenju najsiromašnijih među siromašnima“. Iz tog poziva trebala je nastati redovnička obitelj misionarki i misionara ljubavi (MC). Dobiva niz nadahnuća i objava koje traju do sredine 1947., a već u kolovozu 1948. napušta Loretsku redovničku zajednicu i odijeva bijeli sari s plavim rubom.

Nadbiskup Kalkute, nakon što ju je brižno saslušao, rekao je odlučno ne! Papa Pio XII, dopušta joj eksklaustraciju, tj. s dopuštenjem Svete Stolice ona napušta Loretsku redovničku zajednicu, da bi započela svoje poslanje među najsiromašnijim među siromašnima na ulicama Kalkute.

Prvu noć provela je pod vedrim nebom, među svijetom bijede, siromaštva, gladi, bolesti, u četvrti Tiljala i Motijhili. Sama Majka Terezija novi je život izrekla molitvom koja je izvirala iz njezina srca: Bože, upotrijebi me kako hoćeš... Ako nikako ne budem mogla pomoći ovim bijednim ljudima, onda mi daj barem snage da umrem s njima i da im svjedočim tvoju ljubav!

Započela je najprije radom sa siromašnom djecom. Prala ih je, poučavala ih higijeni i lijepom ponašanju, bila im je kao majka, stoga su je i oni prozvali Majka Terezija. Poučavala ih je u vjeri, a potom ih počela učiti čitati i pisati. Zemlja im je služila kao ploča. U početku ih je bilo petero u školi, a danas se na tome mjestu nalazi moderna škola koju pohada više od 5000 djece.

Prve su je slijedile djevojke kojima je godinama bila učiteljica i ravnateljica u školi St. Mary School u Kalkuti.

Majci Tereziji pridružuje se prva kandidatice, indijka Subashini Das, djevojka iz imućne obitelji, njena bivša učenica.

Na blagdan Gospe od Krunice, 1950. Sveta Stolica odobrila je pravila te se tako službeno osniva zajednica Misionarki ljubavi kao družba biskupijskog prava u Nadbiskupiji Kalkuta pod episkopatom Ferdinanda Periere DI. Već 1965. zajednica Misionarki ljubavi je priznata kao Družba papinskog prava.

U međuvremenu, osim siromašnoj djeci, sestre su počele pomagati i njihovim obiteljima. Godine 1952. Majka Terezija otvorila je u Kalkuti Dom za bolesne i umiruće, Nirmal Hriday, što znači Čisto srce. Za one koji su napušteni od svih umirali po ulicama grada, to je bilo i ostalo utočište u kojem su im Misionarke ljubavi pružale utjehu u posljednjim trenucima života.

S vremenom se glas o Majci Tereziji i njezinim sestrama proširio ne samo Indijom, nego i po cijelom svijetu. Prisutne su u gotovo dvjesto zemalja. U Hrvatsku, u Zagreb, stigle su 1979. a u Bosnu i Hercegovinu 2005. godine. Broj sestara i zvanja neprekidno raste pa je tako među Misionarkama ljubavi i nekoliko hrvatskih sestara. Prvu misiju u tadašnjem SSSR-u osniva 1988. U posljednjim godinama života (1990-1997)

Za sve što je činila uručene su joj brojne nagrade. Tako joj je u travnju 1962. vlada Indije uručila nagradu Padmashri Medal. Papa Pavao IV 6. siječnja 1971. uručio joj je nagradu za mir Ivan XXIII. Godinu dana kasnije (1972.) u studenome indijska vlada uručuje joj nagradu Jawaharlal Nehru za međunarodno razumijevanje. Za posvećenost siromašnima 10. prosinca 1979. u Oslu primila je Nobelovu nagradu za mir. Godinu dana kasnije (25. travnja 1973.) dodijeljena joj je nagrada Templeton za širenje vjere. Skupština grada Zagreba proglasila je Majku Terezu počasnim građaninom grada Zagreba 19. srpnja 1990. Iste godine hrvatske vlasti uručile su joj hrvatsku diplomatsku putovnicu.

Kada se slutila američka invazija na Irak u siječnju 1991. šalje pismo američkom predsjedniku Georgeu Bushu te iračkom predsjedniku Saddamu Husseinu u kojem, između ostalog, kaže: "Molim Vas, izaberite put mira..."

U listopadu 1985. održala je govor na zasjedanju Generalne skupštine Ujedinjenih naroda, a povodom četrdeset godina ove međunarodne institucije.

Preminula je 5. rujna 1997. u Kalkuti u 21:30 h. Sahrana je upriličena 13. rujna kada je njezino tijelo u procesiji nošeno ulicama Kalkuti. Njezin je grob uskoro je postao mjesto hodočašća gdje se ljudi različitih vjera dolaze moliti.

Postupak za proglašenjem blažene u slučaju Majke Tereze započeo je već nakon dvije godine. Među čudima potrebnim za kanonizaciju priznato je izlječenje jedne Indijke koja se molila Majci Terezi i tako se oporavila od tumora na želucu. Šest godina nakon njezine smrti (19. listopada 2003.) papa Ivan Pavao II proglasio je Majku Terezu blaženom na prepunom Trgu sv. Petra u Vatikanu.

KATEHEZA

„Molitva”

Ciljevi kateheze:

- Osvijestiti važnost molitve kao preduvjet za rast u vjeri
- Doživjeti molitvu kao razgovor i prijateljski odnos sa Isusom
- Odgovoriti na pitanje što je to molitva te kako kvalitetnije moliti
- Razmjena iskustava o molitvi među polaznicima
- Važnost molitve zahvalnosti

Oblici rada:

- frontalni
- grupni

Metode rada:

- slušanje
- diskusija
- u skupinama
- usmeno izlaganje

Materijali:

- citati napisani i izrezani na papiriće koje grupe izvlače
- flomasteri ili kemijske olovke

Molitveni početak

(molitva bl. Majke Terezije)

O Gospodine, daj da ne tražim toliko da budem utješén, nego da tješim; ne da budem shvaćen, nego da shvaćam drugoga; ne da budem ljubljen, nego da ljubim. Jer bolje je davati nego primiti; dok opraštamo, nama biva oprošteno; umirući uskrsavamo za život vječni. Upravljaj i posvećuj, ravnaj i vodi, Gospodine, Gospodaru neba i zemlje, danas naša srca i naša tijela, naše osjećaje, misli i djela u svom zakonu i daj nam vršiti tvoje zapovijedi da tvojom pomoću uzmožemo postići spasenje ovdje na zemlji i u vječnosti. Koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. Svemogući Bože, ti si dobar i u svojoj nas dobroti obasiplješ mnogovrsnim stvorenjima. Daj da ovaj dan u tvoje ime radosno proživimo u djelotvornoj ljubavi prema tebi i bližnjima. Po Kristu Gospodinu našem. Amen. Slava ocu...

Uvodni zadatak

Što je to molitva?

Podijeliti polaznike u manje grupe. Svaka grupa izvlači jedan citat. Zadatak grupe je da prokomentiraju zajednički citat te popričaju o tome što je zapravo molitva.

Citati i ulomci

- „Molite i primit ćete, tražite i naći ćete, kucajte i otvorit će vam se!” (Lk 11,9).
- „Poniznom, vjernom i ustrajnom molitvom duša s vremenom postiže svaku krepost.” Sv. Katarina Sienska
- „Onaj tko se vjerno moli Bogu za potrebe u ovom životu milosrdno je uslišan

kao i milosrdno neuslišan. Liječnik zna bolje od bolesnika što je dobro protiv bolesti“ Sv. Augustin

- „Različiti mogu biti razlozi zbog kojih nisi primio ono što si tražio: možda si molio sa nevaljanim nakanama, ili nedosljedno, ili površno, ili si tražio ono što nije dobro za tebe, ili si prestao tražiti.“ Sv. Bazilije

- „Kad nisam u stanju moliti, nastavim Mu govoriti da ga volim. To nije teško, a održava vatru“ Sv. Terezija od djeteta Isusa

- „Usrdno vas molim u ljubavi koju imam za vas u Isusu i Mariji, molite svaki dan krunicu! Vi ćete u svom smrtnom času blagoslivljati dan i čas kad ste mi povjerovali“ Sveti Ljudevit Montfort

Plenum

Nakon diskusije svaka grupa iznosi svoje zaključke. To predstavlja temelj za daljnju diskusiju.

Nagovor voditelja o molitvi

Sveto pismo govori da „treba uvijek moliti i nikada ne prestati“. Isus Krist kaže: „Molite i primit ćete, tražite i naći ćete, kucajte i otvorit će vam se!“ (Lk 11,9).

Molitva je odraz mog života, vanjski izričaj moje vjere. Kako živim, tako molim; kako molim tako živim. Samo po molitvi mogu spoznati temeljne životne istine: prije svega Osobu Isusa Krista, tajnu spasenja, tajnu križa.

Molitva je osobni odnos čovjeka i Boga. Nitko ne može drugoga uvesti u njegov osobni odnos s Bogom. Svatko to sam mora naučiti. Samo Duh Božji može čovjeka poučiti o tome kako i što će moliti. „Duh potpomaže našu nemoć. Doista, ne znamo što da molimo kako valja, ali se sam Duh za nas zauzima neizrecivim uzdasima“ (Rim 8,26).

Svatko treba naučiti i uvježbati svoju molitvu da bi bio pravi molitelj.

Moliti znači razgovarati s Bogom

Razgovarati znači izreći sebe i čuti drugoga. Zato čovjek treba biti iskren, pošten, otvoren. Da bi čovjek čuo Boga, treba htjeti čuti istinu. Čuti Boga znači čuti ono što on želi reći, znači jednostavno prihvatiti Ga. Što sam iskreniji u izričaju sebe i što sam spremniji čuti Boga, to je moja molitva bliža pravom prijateljskom odnosu s Bogom.

Moliti znači uzdići um i srce Bogu

Osloboditi se svega onoga što me sputava, veže, zarobljava i ne da mi Bog bude prva ljubav. Pitat ću se što me najčešće rastresa i tako otkriti gdje su moje misli i gdje je prema tome moje srce. Što se ispriječilo između mene i Boga? Zašto mi Bog nije na prvom mjestu u mislima, riječima, djelima? Tu zapreku ću predati Bogu.

Moliti znači htjeti u svemu svoju volju uskladiti s Voljom Božjom

Dobro moliti znači htjeti ono što Bog hoće i ne htjeti ono što Bog neće. Ako ne želim prihvatiti Volju Božju, ne mogu ući u prijateljski razgovor s Bogom. Između Boga i mene

bit će ponor. Zašto se bojim prihvatiti Božju volju? Ne vjerujem mu. Ne želim se odreći... prihvatiti. Moramo moliti s Isusom: „Oče, ne moja nego Tvoja volja neka bude!“

Moliti znači htjeti biti s Bogom

Kad nekoga volim nije mi teško biti s njim. Želim produžiti trenutke zajedništva. Kad nekoga ne volim vrijeme u prisutnosti takve osobe pretvara mi se u vječnost. Što više volim Boga to mi je draže moliti, to češće molim.

Molit ću da Boga ljubim „svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom i svim umom svojim“

Naša molitva u svjetlu Isusove molitve

U svjetlu Isusove molitve pokušajmo sada razmisliti o vlastitoj molitvi.

1. Isusu se u molitvi otvorilo nebo, sišao je na njega Duh Sveti... Došao je glas s neba: „Ti si Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao!“ (Lk 3,22b).

Dok molim otvara mi se nebo; doživljam prisutnost Duha; doživljam se ljubljenim, miljenikom, izabranikom.

2. Isus je ostavljao propovijedanje, liječenje i „povlačio se na samotna mjesta da moli“ (Lk 5,16).

Na mojoj ljestvici vrednote, zauzima li molitva prvo mjesto? Pronalazim li svakodnevno vremena za molitvu? Koje vrijeme mi najviše odgovara za molitvu?

3. Isus prije važne odluke moli: „I provede Isus noć moleći se Bogu. Kad se razdanilo... izabra Dvanaesticu, koje prozva apostolima“ (Lk 6,12).

Molim li prije svojih odluka za mudrost, velikodušnost? Poslije: snagu da ih ostvarim?

4. Isus u muci više, intenzivnije moli; moli cijelim bićem. Njegova molitva postaje grčevita borba da ostane vjeran Očevom planu: „A kad bi u smrtnoj muci, usrdnije se molio“ (Lk 22,42).

Molim li u teškoćama, sumnjama, napastima, osjećaju klonuća?

Diskusija kako moliti – iskustvo molitve

Svatko sada iznosi svoje iskustvo molitve. Kako moli, što moli, u koje vrijeme, što mu pomaže u molitvi. Također mogu reći neko svoje svjedočanstvo uslišane molitve.

Pitanja kojima bi voditelj mogao usmjeravati diskusiju:

- Koliko ti je važna molitva?
- Da li moliš često (ujutro, navečer, tokom cijelog dana)?
- Preferiraš li osobito neki stav u molitvi (klečanje, sjedenje, ležanje...)?
- Kako moliš (razgovaraš s Gospodinom, moliš preporučene molitve Crkve...)?
- Možeš li se uvijek koncentrirati na molitvu?
- U kojim uvjetima najbolje možeš moliti?

Zaključak

Ako i ne znamo što bi molili uvijek možemo Bogu na nečemu zahvaliti, jer Bog nam svakodnevno daje obilje koje mi često ne primjećujemo. Zato je važno svakodnevno prisjetiti se svega što nam Bog daje, jer ćemo shvatiti da smo često puno sretniji nego što mislimo. No, osjećaj sreće češće više zavisi o tome na što usmjeravamo našu pažnju. Ako stalno razmišljamo o onome što nemamo, doživljavat ćemo osjećaj siromaštva, no ako malo bolje usmjerimo pažnju na sve ono što imamo, shvatit ćemo da imamo sve ono što nam je potrebno, jer Bog zapravo najbolje zna što nam treba.

Svako jutro čim otvoriš oči, počni svoju molitvu zahvaljivanja Gospodinu za sve male sitnice koje imaš. Pokušaj primijetiti sve i za sve reci hvala, jer mnogim ljudima nije dano da to jutro imaju što ti imaš. Možeš započeti: Hvala ti Gospodine što sam se probudio, što mogu otvoriti oči i gledati, što mogu stati na svoje noge i obući se. Hvala Ti što sam se odmorio, hvala za krevet i stan, za toplu vodu i cvijet koji je procvao, za obitelj i zdravlje. Hvala za zrak koji udišem i ruke kojima se umivam. Hvala za hranu koju imam i one koji su noćas radili da jutrom mogu kupiti kruh...

Dok se ustaješ i spremaš, tako za sve zahvaljuj. Polako ćeš početi primjećivati da je više toga što imaš, nego onoga što nemaš i postat ćeš sretniji.

Završna zajednička molitva zahvalnosti

Za sam kraj, predvoditelj predvodi molitvu u kojoj svaki sudionik kaže na čemu je zahvalan. Npr. Bože hvala ti za ovaj susret i predivne ljude koje sam tu upoznao/la. Tako svi zajednički stvaraju završnu zahvalnu molitvu....Slava Ocu

Molitveno - meditativno razmišljanje

Molitveno – meditativni tekst

Gospodine Isuse Kriste, postao si čovjekom, ne da ti služe, nego da služiš. U tvojoj Crkvi svaki talenat može biti od koristi. Ako me zoveš, neću izmicati. Daj mi odvažnost da se odazovem. Udijeli mi svoga Duha kod malih i velikih odluka. Ako nešto nisam dobro shvatio, pomoći ćeš mi naći pravu riječ ustrajati. I druge ću hrabriti da preuzmu zadaću u tvojoj zajednici, da ti, u nama ljudima, uzmogneš služiti. Oduševi me za to.

Neka moj dragovoljni doprinos bude tvoja radosna poruka.

Gospodine, ne želim živjeti da mi služe nego da služim.

Pjesma: „Idi i kaži cijelom svijetu“

Navještaj Evanđelja (Iv, 3,16-17)

„Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorodenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu.“

Meditacija

Gospodine, neka ne bude bez ploda riječ koju smo upravo čuli. Neka bude živa i djelotvorna, neka prodre u dubine našega bića. Progovori našim gluhim ušima. Progovori našim zatvorenim srcima. Jer ako ti ne zahvatiš, uzaludna su sva naša nastojanja da krenemo Tvojim putem. Bože, ti ljubiš svijet. Ti ljubiš čovjeka. Ti ljubiš mene. Šalješ svoga Sina, najveću ljubav mi darivaš u Njemu. Isuse, nitko nema veće ljubavi od tebe. Daješ nam svoju ljubav da i sami budemo ljubav drugima. Kako živjeti tvoju ljubav, jasno nam očituješ u liku bl. Majke Terezije. Kada gledamo lik te male i krhke redovnice, ne možemo, a da se ne zapitamo: Odakle joj snaga da može činiti tako velika djela? Zašto je svoj život posvetila onima koje je svijet odbacio? Sa kojom računicom je činila sve to? Jedini ispravan odgovor je – ljubav! Ljubav koja dolazi od tebe Gospodine. Ljubav se uvijek daruje, to je njezina narav, to joj je svrha. Poput milosrdnog Samaritanca posla je po svijetu da u najsiromašnijima služi tebi Isuse. Ona je dala najjasnije svjedočanstvo poslanja Crkve, a to je poslanje ljubavi. Nema ljepše propovijedi koju bi bl. Majka Terezija mogla izreći, od one koju je ispisala svojim životom koji je u potpunosti bio ispunjen služenju siromasima, ali istodobno uronjen u molitvu. Kao prava majka siromaha, prignula se najjadnijima, da bi je ti Isuse uzdignuo k najslavnijima, k svetima u Nebu. Njezina veličina je u potpunom sebedarju, bez računice, znajući da dodirujući siromahe, bolesne i umiruće, dodiruje samoga tebe, Isuse. Njezino služenje je bilo upravljeno prema tebi Isuse, koji i danas trpiš u najpotrebnijima. Za takvo služenje, ti si Gospodine obećao nagradu vječnoga života. Daj da prihvatimo poruku njezina života, daj da sve što radimo nije zbog nas, već za tebe Gospodine. Svoju životnu filozofiju Majka Terezija zapisala je u meditaciji jednostavno nazvanoj „Život je...:“ nije to samo bila njezina filozofija, već cijeli njezin zemaljski život.

Život je prilika - iskusi je/ Život je ljepota - divi joj se/ Život je san - učini ga stvarnim/
Život je izazov - suoči se s njim/ Život je zadatak - izvršavaj ga/ Život je igra - igray se/ Život
je dragocjen - njeguj ga/ Život je bogatstvo - čuvaj ga/ Život je ljubav - uživaj ga/ Život je
tajna - pronikni je/ Život je obećanje - ispunj ga/ Život je tuga - nadidi je/ Život je himna -
pjevaj je/ Život je borba - prihvati je/ Život je tragedija - uhvati se s njom u koštac/ Život je
avantura - usudi se/ Život je sreća - zasluži je/ Život je život - brani ga.

Pjesma: "Isuse, volim te..."

Bl. Majka Terezija znala je zamijetiti čovjeka u potrebi i dala mu se potpuno zbog ljubavi prema tebi Gospodine. Ti si nam sve dao Gospodine, ništa nisi zadržao za sebe. Tvoja ljubav je veća od našeg života, ona nosi naš život, ona je temelj našega bića. Zašto ne želimo prihvatiti tu istinu? Stvoreni smo i jesmo djeca Božja i samo u poslušnosti Ocu, možemo rasti u ljubavi i imati puninu života. Zašto uvijek tražimo ono što je manje, lakše, prečace? Pokušavamo se zadovoljiti malim prolaznim radostima, dok nam ti besplatno, daješ radost koje nam nitko neće uzeti i koja traje vječno. Zašto stavljamo svoju sigurnost u stvari koje nam ne mogu dati nikakvu sigurnost, jer danas jesu, a sutra već nisu? Zašto varamo tebe i sami sebe, da smo ti dali sve i da je sa nama sve u redu, jer nismo kao neki drugi ljudi? Sami sebe smo uvjerali da smo ti dali sve, ali smo potajno zadržali toliko toga za sebe. Što to? Pokaži nam Gospodine.

Ti si nam dao cijeloga sebe, a mi ti se uskraćujemo. Čega se bojimo? Tko vjeruje u tebe, siguran je da kroz davanje ima nagradu života vječnoga. A mi? Uskratili smo ti svoju vjeru, pouzdanje, uskratili smo ti svoje srce. kažemo: "Isuse, tebi živimo", ali zapravo živimo samo za sebe i borimo se samo za sebe, kao da smo mi spasitelji koji moraju spasiti sebe, ljude, situacije, kao da sve ovisi o nama, kao da tebe nema. Zato nemamo radosti. Zato smo nezadovoljni i nesretni. Isuse, ne oklijevaj! Zahvati snažno u naše živote. Pomozi nam činiti male korake na putu predanja Tebi. Daj nam milosti da čujemo tvoje poticaje u svome srcu i daj nam snage da učinimo ono što ti želiš, bez obzira na sve zapreke u nama i oko nas. Ukloni naše kompromise, razloge, izgovore, prilagodbe, dobre i loše stare navike kojima smo zaglušili tvoj tihi glas, poticaje tvoga Duha. Oprosti nam odbijanja i strašnu nezahvalnost tvojoj ljubavi. Hvala ti što nas voliš! Ti ne gubiš nadu i imaš povjerenja u nas. Hvali ti što nama krhkima i grešnima povjeravaš svoju ljubav. Govoriš nam: „Ti si sin moj. Meni pripadaš. Dragocjen si u mojim očima i ja te ljubim. Imaš pravo na moju ljubav i možeš na nj računati u svim trenucima svoga života. Svoje ljubavi ti nikada neću uskratiti. Ljubiti ću te uvijek, bez obzira na tvoju dostojnost ili nedostojnost, jer ja sam Ljubav sama, stvorio sam te iz ljubavi i želim da budeš sretan u njoj. Moj pogled počiva na tebi. Pratim te na svim tvojim putovima. Ti si moja radost. Budi ljubav u svijetu gdje živiš.“

Isuse, pošalji nam Duha Svetoga, da nas pouči o svemu, da naš šalje svim potrebnima, da možemo doista slijediti Tebe i otvoriti srce svakom čovjeku da mu iskažemo tvoju ljubav.

Pjesma: „Ne boj se“

Tvoje rane (Stjepan Lice)

Tvoje su rane utisnute u svakog čovjeka.

Od onoga potresnog dana na Golgoti, dana prepuna boli, tvoje su rane utkane u svako biće, prožimaju svaku dušu.

Nitko, baš nitko nije iz toga izuzet.

Biti čovjek otada znači prihvatiti tvoje rane, živjeti s njima kao s mjerom svoje ljudskosti.

Od vremena do vremena odabereš među nama ljude na kojima će tvoje rane biti uočljive, prepoznatljive i vjernima i nevjernima.

Odabereš posve obične ljude, ali ljude posve neobična srca, da budu odraz tvoga lika.

Povjeravaš im da, dok drugi primjećuju samo njihove rane, žive neshvatljivu i neizrecivu zbilju boli kojih su rane tek tragovi.

Da, dok spremno – ili i s mukom – prihvaćaju kob koju si im namijenio, istodobno proživljavaju osporavanja i poruge koje su i tebe dopale.

Da, pod budnim okom mnoštva, samuju u svome iskustvu, nerijetko proživljavajući napuštenost i nemoć.

I da tek u ponekome nađu srce na koje se mogu osloniti, ali da se nikada ni u jedno ne uspiju do kraja skloniti.

Svojom rukom, svojim srcem, ti ih uzmeš za sebe.

I njima, kroza sve dane, valja koračati i zemljom i nebom, a da za njih nigdje nema mjesta na kojem bi čitavim bićem mogli otpočiniti.

Jer i njihova tijela i njihove duše tek su dio tvojih rana.

Kako je moguće da mi u sebi ne prepoznamo tvoje rane?

Kako je moguće da propuštamo s poštovanjem se odnositi prema krhkosti svoga tijela koje bi se bez tvojih rana rasulo?

I kako je moguće da u drugima, u svakome koga susrećemo, ne prepoznamo tvojih rana?

Kako je moguće da nijema srca prolazimo pokraj tolikih ispruženih ruku, pokraj tolikih očiju prepunih čežnje, pokraj tolikih srca koja žedaju?

Kako je moguće da nas tvoje rane dijele umjesto da nas povezuju, umjesto da nas sabiru oko izvora vode žive?

Umjesto da nas preobraze u izvor vode žive?

Samo tvoje rane čvrsto drže žuđeno nebo uz ovu voljenu zemlju.

Samo po njima urastamo u tvoju ljubav.

Po njima, samo po njima, premda tako malo razumijemo sve što jesmo i što nam se zbiva, bivamo jedno u tajni tvoje bezmjerne ljubavi koja nas je, i ranjavajući nas i zacjeljujući nam rane, odabrala za sebe.

Pjesma: „Moj Isus“

bl. Alojzije Stepinac
zagrebački nadbiskup,
Brezarić, 8. 05. 1898. – Krašić, 10. 02. 1960.

bl. Alojzije Stepinac

Zašto bl. Alojzije Stepinac?

Svjedoci istinske vjere potrebni su ljudima u svakom vremenu ljudske povijesti. Kada je ona najteža, svjedoci su joj najpotrebniji. Oni su kao zvijezde koje pokazuje putniku siguran put. Oni su kao grad što svijetli na gori i ne može ga se sakriti. Bog je istina i dati svoj život za istinu, glavno je obilježje svjedoka vjere. Bl. Alojzije Stepinac je u najtežim vremenima Hrvatske povijesti bio svjedok te istine koja se ne može sakriti ili ukloniti. On je uzor pravog pastira svoga stada, uzor biskupskog služenja. Nije se pokorio prolaznoj vlasti, već Bogu koji je uvijek isti. Bio je borac za Boga i za čovjeka za kojega nije pitao koje je vjere ili narodnosti. Istina uvijek ostaje istina i Bog je proslavlja u svetima svojim. Neka nam bl. Alojzije Stepinac bude uzor da za Boga svjedočimo ustrajno i postojanim životom po vjeri, da se i po nama proslavi Bog i da i nas Bog proslavi u Nebu.

Kratki životopis bl. Alojzija Stepinca

Alojzije Stepinac rodio se kao peto od osmero djece u obitelji Josipa i Barbare r. Penić. Rodio se 8. svibnja 1898. u selu Brezariću u župi Krašić. Na krštenju je dobio ime Alojzije Viktor. Pučku školu je završio u Krašiću, a klasičnu gimnaziju u Zagrebu. Ubrzo se je prijavio kao kandidat za svećeništvo. Maturirao je 1916. godine u skraćenom školskom roku, nakon čega je mobiliziran u austrijsku vojsku. Nakon šestomjesečnog časničkog tečaja u Rijeci bio je poslan na talijanski front kod Gorice. U bitkama na rijeci Piavi, u srpnju 1918. pao je u talijansko zarobljeništvo odakle se, kao solunski dobrovoljac, oslobodio u prosincu 1918. godine.

Ujesen 1919. upisao se na Agronomski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, ali ubrzo napušta studij da se posveti poljoprivredi u rodnom selu. U tom razdoblju svoga života razmišlja i o ženidbi, ali ipak se ponovno odlučuje za svećeničko zvanje. Ujesen, 1924. ga nadbiskup Antun Bauer šalje u rimski kolegijum Germanicum-Hungaricum da studira na Papinskom sveučilištu Gregoriani.

26. listopada 1930. u Rimu je zaređen za svećenika. Mladu misu je slavio u crkvi Santa Maria Maggiore. Iduće godine se vraća u Domovinu. U nadbiskupskom dvoru obavlja službu ceremonijara. U nekoliko župa bio je kraće vrijeme upravitelj da razriješi sporove između vjernika i svećenika. U slobodno vrijeme se posvećuje karitativnom radu te nadbiskup Bauer na njegovu inicijativu 23. studenoga 1931. ustanovljuje dijecezanski Caritas.

Papa Pio XI. imenuje ga 28. svibnja 1934. nadbiskupom koadjutorom s pravom nasljedstva. Bio je tada najmlađi biskup na svijetu s 36 godina života i nepune četiri godine svećeništva. Na Ivanje, 24. lipnja 1934. zaređen je za biskupa u zagrebačkoj katedrali.

Nakon smrti zagrebačkog nadbiskupa Bauera 7. prosinca 1937. preuzima izravnu upravo zagrebačke nadbiskupije.

Kao pastir Crkve zagrebačke nastoji se što češće izravno susresti s klerom i vjernicima diljem nadbiskupije. Promiče svestranu duhovnu obnovu, osobito euharistijsku i marijansku pobožnost. Na srcu mu je pastoral obitelji i mladih te što aktivnije sudjelovanje vjernika laika u Katoličkoj akciji. Zalaže se za dobar katolički tisak (pokrenuo je katolički dnevnik "Hrvatski Glas"). Potaknuo je izdanje novog cjelovitog prijevoda Svetoga pisma. Osniva mnoge nove župe, njih 14 u samom Zagrebu. Za vrijeme II. svjetskog rata, nakon njemačke okupacije Jugoslavije uspostavljena je Nezavisna Država Hrvatska, oslonjena na sile osovine. Stepinac se u to vrijeme ne veže ni uz koju političku stranku ili pokret.

Za vrijeme rata stalno zahtijeva poštivanje svake osobe, bez razlike rase, narodnosti, vjere, spola i dobi. Vjeran Evanđelju, neumorno osuđuje zločine protiv čovještva i sve druge nepravde. Odmah po donošenju rasističkih zakona, već u travnju 1941. upućuje najoštriji prosvjed vlastima. Spašavao je progonjene Židove, Srbe, Cigane, Slovence, Poljake, kao i Hrvate komuniste.

25. listopada 1942. u zagrebačkoj katedrali izjavljuje: "Svaki narod i svaka rasa, kako se danas odrazuju na zemlji imade pravo na život dostojan čovjeka i na postupak dostojan čovjeka. Svi oni bez razlike, bili pripadnici ciganske rase ili koje druge, bili crnci ili ugladeni Europejci, bili omraženi Židovi ili oholi Arijanci, imadu jednako pravo da govore: "Oče naš koji jesi na nebesima!" I ako je Bog svima podijelio to pravo, koja ga ljudska vlast može nijekati?"

Njemu su se sa svih strana utjecali siromasi i prognanici. Prihvatio je tristotinjak svećenika protjeranih iz Slovenije. Njegov je Caritas pomagao ne samo ugroženim Hrvatima nego i svima drugima: Srbima, Židovima, Slovencima, Poljacima itd. Zbog svega toga, a osobito zbog osuda fašističkih i nacističkih progona, postao je vlastima nepoćudna osoba. Hitlerov je GESTAPO pripremio plan da ga ubije, a vlasti su više puta tražile da ga Sveta Stolica makne s nadbiskupske stolice u Zagrebu.

Nakon rata, vlast je preuzela Komunistička partija. Nadbiskup Stepinac bio je već 17. svibnja 1945. uhićen, u zatvoru do 3. lipnja. Komunisti su tražili od Stepinca da stvori "narodnu Crkvu", neovisnu o Svetoj Stolicu, što je nadbiskup odmah odbacio. Ubrzo se razmahala neviđena medijska kampanja protiv Crkve, posebno protiv nadbiskupa Stepinca. Mnoštvo je svećenika, redovnika, redovnica, bogoslova i sjemeništara proganjano ili ubijeno. Nove vlasti su željele Boga izbaciti iz naroda, pa su čak tražile od Svete Stolice da ga makne iz službe zagrebačkog nadbiskupa.

Pod takvim prilikama Stepinac je izjavio: „Varave su nade svih onih ljudi našega vremena, koji misle da mogu biti sretni bez Boga. Ta može li gladan čovjek biti zadovoljan? A može li duša živjeti bez Boga, kad je samo za Njega stvorena? Prije ili kasnije morao bi svaki koji ostavi Boga zavapiti slično kao sveti Augustin: „Za sebe si nas stvorio, o Bože, i nemirno je srce naše dok se ne smiri u Tebi!“ Upravo tako kao i riba, koja je bačena iz vode. Ona je stvorena da živi samo u vodi, a nikako na pijesku. U vodi je zadovoljna, jer živi u svom elementu. Izvan vode nužno mora uginuti, pružili joj što mu drago.“

Nakon sve žešćih pogrda i napada na njegovu osobu, ponovno je uhićen 18. rujna 1946. te je 30. rujna izveden pred već montirani politički sudski proces. Na temelju iznuđenih izjava i lažnih svjedočanstava, čak i krivotvorenih dokumenata, nevin je osuđen 11. listopada 1946. na 16 godina zatvora i prisilnog rada te daljnjih 5 godina lišenja svih građanskih prava.

19. listopada 1946. odveden je na izdržavanje kazne u kazneno-popravni dom u Lepoglavi gdje je bio do 5. prosinca 1951. Bilo mu je doduše dopušteno slavljenje mise i čitanje teoloških knjiga, ali je držan u potpunoj izolaciji, podvrgnut trajnim ponižavanjima i stresovima, a po svoj prilici i trovanju, što je uvelike narušavalo njegovo zdravlje.

Nije se dao smesti u zatvoru uza svu budnost stražara. Tada je izjavio: „Straže oko mene budno bdiju i dan i noć. Ali, i Bog bdije! Razlika je samo ta, da uzalud bdiju, kako veli Psalmista, oni koji čuvaju grad, ako Gospodin ne čuva grada. Prvi me čuvaju ne bi li mi slomili živce, a Bog me čuva da ne klonu živci, makar se još povećao bijes i mržnja neprijatelja. Bog me je svakako bolje čuvao. U njega se i dalje uzdam...I ovo će proći. Ovo će se održati kao bič Božji samo dotle dok Gospodin ne kaže: Dosta je! Isto onako, kako kaže moru, kad bijesnim valovima udara o hrid: Ovdje ćeš razbiti svoje burno valovlje!“

Bio je na popisu zatočenika osuđenih na likvidaciju. Nakon 1864 dana provedenih u lepoglavskom zatvoru, 5. prosinca 1951. bio je premješten na izdržavanje preostalog dijela kazne u internaciju u rodni Krašić. U zatočeništvu, 12. siječnja 1953. imenuje ga kardinalom papa Pio XII. na što su vlasti prekinule diplomatske odnose sa Svetom Stolicom.

U zatočeništvu stalno piše i pismima održava kontakte sa klerom i ostalim vjernicima. Boluje od “policitemia rubra vera”, tromboza nogu i bronhijalni katar. Tu bolest zadobio je u Lepoglavi, a bila je posljedica trovanja u zatvoru od strane državne komunističke vlasti. Podnosio je teške bolove ali nije htio napustiti domovinu zbog liječenja, već je sve strpljivo podnosio.

Sveto je umro 10. veljače 1960. još za vrijeme izdržavanja nepravедne kazne. Umro je kako se to u mučeničkom rječniku kaže “ex aerumnis carceris” - od “zatvorskih tegoba”, ali moleći za progonitelje i s Gospodinovim riječima na usnama: “Oče, budi volja tvoja!”

Ostao je vjeran Bogu i papi, a svima nam kao oporuku ostavlja riječi koje je izrekao 1942. godine: „Onda kada se Boga bude priznalo onim što jest i kad mu se bude dala dužna počast; onda kad oholice ne budu smatrali da mogu činiti što ih je volja, kao da nisu nikome odgovorni, već kad se budu udarali šakom u prsa i vapili: “Bože, milostiv budi meni grešniku!” ONDA, I SAMO ONDA, MOŽE SE RAČUNATI S PRAVIM MIROM U OBITELJIMA, NARODIMA I DRŽAVAMA, S MIROM U ČITAVOM SVIJETU!“

Pokopan je u zagrebačkoj katedrali, koja od tada dobiva i svoje novo ime među vjernicima, „Stepinčeva katedrala“.

Po svojem svetom životu i po mučeničkoj smrti, narod ga je častio kao sveca i njemu se molio za zagovor. Blaženim ga je proglasio papa Ivan Pavao II. u Mariji Bistrici 3. listopada 1998. godine.

KATEHEZA

„Sveti red“

Ciljevi kateheze:

- potaknuti na osobno razmišljanje o svećenicima
- potaknuti na molitvu za svećenike
- upoznati tri stupnja Svetog reda
- upoznati službe koju imaju nositelji Svetog reda

Oblici rada:

- frontalni
- rad u skupinama
- rad u grupi

Metode rada:

- slušanje
- izlaganje
- razgovor
- diskusija
- pismeno izražavanje
- usmeno izlaganje

Materijali:

- po jedan papir sa tekstem i zadatkom: Skupina 1, Skupina 2 i Skupina 3
- olovke ili flomasteri

Molitveno - meditativni početak

Izmolit ćemo Oče naš... za sve svećenike, biskupe i papu, koji su svojim životom odgovorili na Božji poziv: "Slijedi me." Molimo da njihov život bude odraz Božje svetosti na koju smo svi pozvani.

Motivacija

Za početak našeg susreta poslušajmo tekst pod imenom: „**Savršeni župnik**“

Savršeni župnik propovijeda točno deset minuta. Pritom oštro osuđuje sve grijeha, ali tako da se nitko ne osjeća povrijeđenim. Radi od ranoga jutra do ponoći, ali uvijek je svjež i odmoren. Savršeni župnik zadovoljan je s malim prihodom, uvijek je pristojno obučan, vozi novi auto, kupuje i studira najnovije knjige, a polovicu svoga prihoda daje za potrebe župe i siromašnih. Star je 29 godina, a ima 40 godina iskustva. Uz to još dobro izgleda.

Savršeni župnik izgara u radu s mladeži, a najviše vremena provodi sa starijim ljudima. Njegovo se ozbiljno i dostojanstveno lice uvijek smiješi, jer on ima smisla za humor koji ga osposobljava da se strogo veže za župu. Savršeni župnik dnevno posjeti desetak obitelji i bolesnika, a uvijek je u župnom uredu kad ga netko treba.

Savršeni župnik u svemu sluša savjet svog župskog vijeća, a donosi samostalne odluke na opće zadovoljstvo svih župljana.

Svim se srcem posvećuje redovitim polaznicima nedjeljne svete mise, a sve vrijeme troši na obraćanje mlakih i rubnih kršćana.

Savršeni župnik obično živi u susjednoj (ili nekoj drugoj) župi.

Uvod u temu

Molili smo sada za sve svećenike, možete li mi iskreno odgovoriti da li molite za svećenike, duhovna zvanja, za svoga biskupa, papu?

Netko je rekao: koliko molimo za svoje svećenike, takvi će i biti. Da li se slažete sa ovom tvrdnjom?

Jedan misionar je izjavio: "Da molimo za svoje svećenike koliko ih ogovaramo, imali bi svece na oltaru." Što mislite o ovoj izjavi?

Zašto ljudi uvijek "pod povećalom" promatraju svećenika?

Kako vi gledate na svećenika?

Kako naše društvo gleda na svećenika (televizija, novine...)?

Jesi li povezan s nekim svećenikom? poznaješ li osobno nekog svećenika? Misliš li da ti to koristi?

Svećenike se često idealizira, smatra ih se savršenim i zaboravlja se da su uzeti iz naroda za narod i da nose iste slabosti kao i svi ljudi u narodu iz kojega ga je Bog izabrao.

U srednjem vijeku jedan je svećenik iz Salzburga zapisao što bi i kakav bi svećenik trebao biti. Poslušajmo.

Svećenik bi trebao biti...čovjek koji se borio s Bogom, izvor posvećivanja, grešnik kojem je Bog oprostio, gospodar svojih želja, sluga plašljivima i slabima, koji se ne klanja moćnicima, ali se savija pred siromasima, učenik svoga Gospodina, pastir svoga stada, prosjak široko otvorenih ruku, nositelj bezbrojnih darova, čovjek na bojnopolju, majka koja tješi bolesno dijete, naoružan mudrošću svoje dobi i djetinjim povjerenjem, okrenut prema gore, s nogama na zemlji, stvoren za radost, iskusan u patnji, daleko od svake pohlepe, uviđavan, u govoru iskren, prijatelj mira, neprijatelj lijenosti, zauvijek postojan... Tako različit od mene!

Što mislite o ovim zahtjevima?

Da li je moguće to ostvariti?

Koja je svrha poslanja svećenika za vas?

Razrada teme

Svećenik je prvenstveno osoba koja je od Boga pozvana. Kako i zašto nekoga Bog poziva u sveta duhovna zvanja ostaje tajna. Svaki svećenik ima svoju povijest zvanja i svaka je drugačija. Svećenik je dakle pozvan od Boga. Što to znači? Svaki svećenik je dobrovoljno, u slobodi svoga srca odlučio poslušati taj poziv i ostvariti ga u svojem životu. To je ponuda. Isus nikoga ne sili niti primorava, ako hoćeš, ako želiš, ali uvjeti nasljedovanja su jasni. Tko prihvati ponudu, prihvatio je i uvjete. Koji su uvjeti? Čovjek koji je pozvan mora se obratiti i biti potpuno Božji, mora se odreći svoje sebičnosti i mora se okrenuti prema drugima. Zvanje ima najrazličitija imena, najrazličitije oblike i načine ostvarivanja, ali ono po čemu se svako zvanje ostvaruje, uvijek je isto: izlaženje iz sebe, umiranje sebi. Tako čovjek prihvaća druge kao cilj svojih misli, riječi, djela, žrtava, umiranja. Kad se čovjek posve razdaje u svom zvanju, doživljava vrijednost i ljepotu života. To je cilj svakog zvanja, tako i svećeničkog. Dakle Isusov poziv na nasljedovanje jest poziv na svetost, poziv na ljubav ali on je upućen svakom čovjeku, a ne samo svećeniku.

Svećeničko zvanje je sudjelovanje na Kristovu pozivu: "Kao što je mene poslao Otac, tako i ja šaljem vas..." I kao što je Isus imao zadaću da sebe i cijeli svijet vrati i preda Ocu - tako i svećenik ima zadaću da sebe preda Bogu i da pomogne drugima da se predaju Bogu i da postignu vječno spasenje.

Iz toga proizlazi da svećenik slijedi Božji put u svome životu i radu. On slijedi Isusa Krista, Bogočovjeka. Svećenikov je rad, rad oko zajedništva ljudi s Bogom. On je pozvan svjedočiti svojim vjernicima da Bog očekuje da ga ljudi «puste» u intimni prostor svoga života, onamo gdje smo mi ljudi skloni postaviti sebe same ili svoje idole. Temeljni motiv za ovaj poziv treba biti žrtva iz vjere, služenje bez koristi za sebe. Svećenik svojim životom: od vanjskog izgleda, odijevanja i jela, od urednosti dokumenata koje izdaje, od gostoljubiva ureda, namještaja i kuće gdje živi i radi, od crkve i njezina okoliša, od vlastitih riječi i gesta, bude svjestan da je sve sakrament, da svojim vanjskom pojavom svjedoči nevidljivu zbilju, da Nebo u njemu želi biti prisutno, da preko njega djeluje nevidljiva Božja milost, da i onda kad je grešan jest pozvan da svojim krhkim zemaljskim bićem posvjedoči neizmjernost Boga koji se utjelovio za ljudsku sreću. Svećenik će zato uvijek, samim svojim postojanjem, biti izazov i razlog čuđenja ljudi u svijetu.

Izlaganje o sakramentu svetog reda

Sveti red je sakrament po kojem se u Crkvi do kraja vremena nastavlja poslanje što ga je Krist povjerio apostolima. Krist je otkupio crkvu i svi ljudi imaju «pristup» k Bogu.

KKC 1549 kaže: "Po službi reda, osobito biskupâ i prezbitera, postaje vidljiva nazočnost Krista kao Glave Crkve u zajednici vjernika."

Razlikujemo:

1. **SVEĆENIŠTVO VJERNIH (LAICI)** – To su svi vjernici koji, svatko prema svojem pozivu, sudjeluju u Kristovom svećeničkom poslanju. To znači da naviještaju Boga svojim životom i radom.

2. **MINISTERIJALNO SVEĆENIŠTVO (KLER)** – To su muške osobe, od Boga pozvane, po kojima Krist nastavlja voditi i izgrađivati svoju Crkvu. To su đakoni, svećenici i biskupi, koji su primili sakrament svetog reda.

TRI STUPNJA SVETOG REDA:

1. **Biskupi** – oni su nasljednici svetih apostola. Oni posjeduju puninu sakramenta svetog reda. Njima je povjerena briga za pojedine mjesne Crkve tj. biskupije. Biskupi su, po Duhu Svetomu koji im je dan, pravi i autentični učitelji vjere, svećenici i pastiri".

2. **Prezbiteri** – oni su suradnici biskupskog reda. Njih nazivamo svećenicima, a najčešće su župnici, župni vikari ili kapelani.

KKC 1567 kaže: "Prezbiteri, mudri suradnici biskupskog reda i njegova pomoć i oruđe, pozvani da služe Božjem narodu, čine jedan prezbiterij sa svojim biskupom, s različitim dužnostima. Prezbiteri mogu vršiti svoju službu jedino u ovisnosti o biskupu i u jedinstvu s njim.

3. Đakoni – primaju sveti red, ali za služenje. Oni su poslužitelji u Crkvi. Đakonat može biti privremen ili trajan. Trajni đakonat mogu primiti i oženjeni muškarci.

KKC 1570 kaže: “Đakoni na osobit način sudjeluju u Kristovu poslanju i milosti. Sakrament reda utiskuje im biljeg koji se ne može izbrisati i koji ih suobličuje s Kristom koji je postao “đakon”, tj. poslužitelj svih. Između ostaloga dužnost je đakona pomagati biskupu i prezbiterima u slavljenju božanskih otajstava, osobito euharistije, dijeliti euharistiju, prisustvovati ženidbi i blagoslivljati je, naviještati evanđelje i propovijedati, voditi sprovode i posvetiti se razlicitim službama kršćanske ljubavi.”

Tko može primiti ovaj sakrament?

KKC 1577 kaže: “Sveto ređenje valjano prima samo kršteni muškarac”, čije su sposobnosti za vršenje službe prikladno utvrđene. Gospodin Isus izabrao je muškarce za zbor dvanaestorice apostola, a jednako su tako činili i apostoli pri izboru svojih suradnika koji su ih naslijedili u službi. Zbor biskupa, kojima su prezbiteri pridruženi u svećeništvu, uprisutnjuje i posadašnjuje zbor dvanaestorice. Crkva se smatra vezanom tim Gospodinovim izborom. Upravo zato ređenje žena nije moguće.”

Tko podjeljuje sakrament Svetog reda?

Podjeljuje ga biskup i to polaganjem ruku i posvetnom molitvom. Djelitelji sakramenta reda u sva tri stupnja jesu biskupi.

Rad po skupinama

Neka se grupa podijeli u tri skupine. Svaka skupina će dobiti tekst sa jednom od vlasti koju imaju osobe koje su primile sakrament svetog Reda. Vaš je zadatak da o toj službi razgovarate i tako je bolje upoznate. Izaberite predstavnika skupine koji će na kraju, pred svima, predstaviti jednu od tih vlasti preko onoga o čemu ste razgovarali.

SKUPINA 1

Pročitajte tekst iz Evanđelja i odgovorite na pitanja. Predstavnik grupe neka zapisuje odgovore koje će predstaviti svima na zajedničkom plenumu.

„U ono vrijeme Isus uze čašu, zahvali i reče: “Uzmite je i razdijelite među sobom. Jer kažem vam, ne, neću više piti od roda trsova dok kraljevstvo Božje ne dođe.” I uze kruh, zahvali, razlomi i dade im govoreći: “Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje. Ovo činite meni na spomen.” (Lk 22, 17-19)

Kada je Isus izrekao ove riječi?

Koja dva sakramenata je Isus ustanovio u tom trenutku?

Tko danas to čini Isusu „na spomen“?

Što se događa u Euharistiji?

Koja bi bila svrha Svete Pričesti u životu vjernika?

Kako bi nazvali vlast koju imaju nosioci svetog reda, a koja izvire iz ove Isusove zapovijedi da to čine njemu na spomen?

To je vlast posvećivanja.

Biskupi i svećenici su pozvani posvećivati narod preko svetih sakramenata, po kojima ih Isus vodi k spasenju. Posebno se ta služba očituje po euharistijskom otajstvu i po oproštenju grijeha. U tome je glavna služba biskupa i svećenika i po tome se ona ostvaruje.

Euharistija je izvor i vrhunac svakog bogoslužja i života Crkve. U euharistijskoj žrtvi se ostvaruje djelo našeg otkupljenja. Po Duhu Svetom kojega primamo po sakramentima i sami postajemo sveti i na taj način postižemo spasenje.

SKUPINA 2

Pročitajte tekst iz Evanđelja i odgovorite na pitanja. Predstavnik grupe neka zapisuje odgovore koje će predstaviti svima na zajedničkom plenumu.

“Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju.” (Mk 16,15)

Kome Isus upućuje ovu zapovijed?

Što je sadržaj propovijedanja evanđelja?

Koja je svrha propovijedanja evanđelja?

Kako bi nazvali vlast koju imaju nosioci svetog reda, a koja izvire iz ove Isusove zapovijedi?

To je vlast naučavanja.

Crkva nalazi temelj za svoje naučavanje i misijsko poslanje u Gospodinovom nalogu: »Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju« (Mk 16,15)

Dužnost je i pravo Crkve da čuva, dublje istražuje i vjerno naviješta i tumači poklad vjere koji je Krist povjerio Crkvi. Ministerijalno svećenstvo ima zadatak da budu navjestitelji i učitelji crkvenog nauka. Preko navještanja Božje Riječi i katehiziranja Božjega puka se dolazi do vjere.

Na koji način papa vrši službu naučavanja u Crkvi? (koncil, enciklike, propovijedi...)

Na koji način biskupi vrše službu naučavanja u Crkvi? (sinode, pastirska pisma, propovijedi...)

Na koji način svećenici i đakoni vrše službu naučavanja u Crkvi? (propovijedi, kateheze, vjeronauk, pripreme za sakramente...)

SKUPINA 3

Pročitajte tekst iz Evanđelja i odgovorite na pitanja. Predstavnik grupe neka zapisuje odgovore koje će predstaviti svima na zajedničkom plenumu.

»Ti si Petar-Stijena, i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata paklena neće je savladati. Tebi ću dati ključeve Kraljevstva nebeskoga, i što god svezješ na zemlji, bit će svezano i na nebesima, a što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima.« (Mt 16,18-19)

Koju službu je Petar dobio od Isusa?

Što bi značile riječi „ključevi“ i „svezati“? (odlučivati, prosuđivati, suditi, voditi...)

Tko danas vrši tu Isusovu službu?

Kako bi nazvali vlast koju imaju nosioci svetog reda, a koja izvire iz ove Isusove vlasti koju daje Petru?

To je vlast upravljanja.

Isus Krist je apostole i druge učenike odabrao i ovlastio za naviještanje evanđelja i za posvećivanje Božjeg naroda, a dao im je i vlast upravljanja Božjim narodom i njegovom Crkvom. Ta zadaća i odgovarajuća vlast je prešla i na njihove nasljednike – biskupe, na čelu s papom, te dijelom na prezbitere i đakone. U Zakoniku kanonskog prava se kaže da su za vlast upravljanja, koja u Crkvi postoji po božanskom utemeljenju i naziva se također vlast jurisdikcije.

Sva njihova služba ili vlast nipošto **nije vladanje** ili gospodovanje, nego **služenje** svemu Božjem narodu, kako bi u njemu živjela i rasla prava vjera, kako bi se razvijalo što savršenije bogoljublje i bratoljublje, kako bi sva Crkva izvršila svoje poslanje u svijetu da po njoj svi narodi upoznaju Evanđelje i Isusa Krista, Spasitelja svijeta – na slavu Boga Oca i na spasenje ljudi.

Na koji način papa vrši službu upravljanja u Crkvi?

Na koji način biskupi vrše službu upravljanja u Crkvi?

Na koji način svećenici i đakoni vrše službu upravljanja u Crkvi?

Zajednički plenum

Neka sada predstavnik svake grupe svima predstavi rad svoje skupine.

Završna molitva

Na kraju izmolimo molitvu za svećenike sv. Ivana Marije Vianneya, zaštitnik svećenika.

Svemogući i vječni Bože,
pogledaj lice svoga Sina
i iz ljubavi prema Njemu
smiluj se svojim svećenicima.
Sjeti se da su oni samo slaba i krhka stvorenja,
ražaruj trajno u njima plamen svoje ljubavi,
i čuvaj ih od neprijateljskih zasjeda,
kako ni u jednom trenutku
ne bi iznevjerili svoje sveto zvanje.
Isuse, čuvaj ih sve u svome Srcu,
udijeli im obilje svojih blagoslova
već sada i u vječnosti. Amen.

Molitveno - meditativno razmišljanje

Uvodna meditacija:

Gospodine, ovdje smo pred tobom i čeznemo za tvojim mirom.

Svakodnevica nam se često čini zamršenom i nerazumljivom zbog toga što je gledamo samo našim očima. Naš je vidik često skučen i preuzak, kao kad gledamo tepih sa stražnje strane. Tada vidimo samo zbrku isprepletenih konaca, no pogledamo li ga s prednje strane, prepoznavamo prekrasne figure. Hvala ti, Gospodine, što gledaš tepih našega života s prave strane! Hvala ti što nam pokazuješ da su sve niti u tvojoj brižnoj ruci. Otvori nam oči i uši za tvoju prisutnost, za tvoje riječi. Obnovi u nama snagu i ustrajnost da te slijedimo ...

Primjer blaženog Alojzija Stepinca može nam biti svjetlo u trenucima sumnje i posustajanja. Njegov život prožet je brojnim vrlinama koje su i nama danas toliko potrebne – dosljednost, hrabrost u življenju i svjedočenju pravih vrijednosti, ustrajnost na Božjem putu unatoč teškoćama, prijetnjama i nasilju, vjernost idealima, odgovornost prema samome sebi i domovini, istinska sloboda izgrađena na čvrstom temelju – Kristu. Riječi koje je ovaj blaženik upućivao i danas su tako žive i poticajne. Molimo te, Gospodine, da o njima večeras osobito promišljamo, da ih prihvatimo iskrena srca, da nam budu ohrabrenje i približe nas tebi. Ti si, kako je rekao blaženi kardinal, „i danas onaj isti brižni Otac, liječnik koji bdije nad nama“. Predajemo se tvojoj volji s pouzdanjem ...

Pjesma: „U tebe se Gospodine uzdam“

Prva meditacija: SLOBODA – Za let si, dušo, stvorena!

Biti slobodan potreba je koja se u današnje vrijeme neprestano ističe. Raditi što želiš, ničime sputan, san je mnogih mladih ljudi. Čini se da je sloboda bez ograničenja nametnutih od roditelja, škole i Crkve u svojem najvećem zamahu. Mnogi propagiraju slobodu kao osjećaj da nas ništa ne obvezuje, da možemo raditi što god poželimo. I zaista, možemo. „Sve je dopušteno“, kaže sv. Pavao, „ali sve ne izgrađuje.“

Isuse, kako je mudre riječi izrekao tvoj gorljivi svjedok u prvim kršćanskim vremenima! Toliko smo puta shvatili da nije dobro sve ono što činimo pozivajući se na svoju slobodu. Mnoge smo povrijedili, a tek sebe, svoje dostojanstvo i svoje ideale – sve pod krinkom lažne slobode. Teško nam je samima u toj bujici slobode koju svijet nudi, teško nam je naći pravi put. Pomozi nam, Isuse, u otkrivanju tvojih zapovijedi koje su odraz najvišeg morala i prave smjernice za život. Želimo naučiti da nas Crkva ne ograničava u slobodi, nego nam, baš naprotiv, pomaže u otkrivanju putokaza za bolji život.

Kardinal Stepinac jednom je to izrekao ovako: „Neki dolaze k vama u ime slobode. Oni kažu da katolička vjera zarobljuje čovjeka, sputava njegovu slobodu i njegove naravne

sposobnosti. Oni dalje kažu: Čovjek je biće slobodno, pa mu ne treba okova vjere i crkve, ali ja kažem: Sto puta su bolji okovi Crkve i vjere, koji čuvaju naše čovječe dostojanstvo i čine nas sretnim na ovom i na drugom svijetu, negoli lažna sloboda, koja često čini od čovjeka životinju i unesrećuje ga.“

I doista, kad zaronimo u bogatstvo tvojih riječi, Isuse, spoznat ćemo da slobodu koju si nam dao usmjeravaš njezinom najvišem ispunjenju. Neprestano želimo težiti onom najvišem jer znamo da nam je duša stvorena za let, za ideale. „Ako je ono što ljubiš iznad tebe, onda ćeš se dizati poput orla u nebeske visine, sposoban da prezreš sve što je nisko i ružno“, govori blaženi kardinal, koji je i sam letio visoko. Mnogi ga nisu mogli doseći u tom letu – njegovi su ideali zaista bili oni najviši, oni o kojima si ti propovijedao, Isuse. Javnost se danas poigrava sa slobodom i kritizira Crkvu zbog sputavanja slobode.

Zalaganjem za pobačaj obezvrjeđuje život koji je svet, opravdavanjem umjetne oplodnje ponaša se kao da su uzde života i smrti u njezinim rukama, a sve to čini pozivajući se na svoja prava i slobodu. Toliko je svetinja danas pogaženo. Tako je bilo i u tvoje vrijeme, Isuse, i u Stepinčevo. No tako ne bijaše od početka. Možemo li ustrajati u onim vrijednostima koje su od početka najviše – poštovati život koji si nam dao, živjeti u slobodi i težiti idealima, ne ugrožavajući pritom ono što si stvorio i zamislio? „Ima li ikoja druga pedagogija na svijetu, koja bi bila u stanju odgojiti u mladeži karaktere i ljude, kao što je ona koja se bazira na evanđelju? Može li se uopće govoriti o idealima tamo gdje nema više kontakta s Kristom, neusporedivim idealom čovječanstva? A gdje nema ideala, tamo je pad neminovan i katastrofa neizbježna“, zaključuje Stepinac. Klečeći pred tvojim divnim likom, molimo te da i nas nadahneš najvišim načelima kako bi naša sloboda mogla biti dokraja i na ispravan način ispunjena. Pomozi nam, Isuse, da uvijek letimo visoko.

Pjesma: “Odzivam se Isuse“

Druga meditacija: SAVJEST – Čovječe, ne idi malen ispod zvijezda ...

Zaspati mirne savjesti – to je blagoslov malih ljudi koji pošteno kroče ovom zemljom. Mirne savjesti gledati drugome u oči mogu samo oni koji se trude živjeti najviše vrijednosti. I doista, savjest – dio koji nas povezuje s tobom, predivni Stvoritelju – toliko je važna za ispunjen život prema tvojim riječima. O savjesti mnogi govore i neprestano je opominju: Čovječe, ne idi malen ispod zvijezda ...

Savršen primjer i neprestano nadahnuće daješ nam u našem blaženiku Stepincu. Prizor s njegova suđenja toliko je jak, a po njemu nam Stepinac svjedoči što to znači imati mirnu savjest. Možemo li zamisliti scenu u kojoj tadašnji režim izvodi Stepinca pred lažno lice pravde, zatrovano izopačenom ideologijom? Optužbe sa svih strana, predbacivanje, uskomešana masa koja diže svoj glas ... Usred te buke odjekuju mirne riječi kardinala: „Moja je savjest čista.“ Kako snažno! Njemu nije bilo mjerilo tadašnji zakon, nego tvoje riječi i tvoj zakon, Bože. Kad su svi proganjali Židove kao nižu rasu, on ih je štitio jer si ti, Bože, rekao da ne prezremo ni jednog od onih najmanjih. Kad se nije smjelo deklarirati

vjernikom, Stepinac je najgorljivije govorio u tvoje ime, Isuse, jer ti si rekao: „Blago vama kad vas zbog mene progone.“

Isuse, i ti si jednom bio izveden pred Zakon, gomila je vikala da si kriv, a tvoja je savjest bila čista. Na optužbe si mirno odgovorio: „Moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta.“ Tvoj je primjer bio nadahnuće blaženom kardinalu koji je mnogo godina poslije, vjerujući u tebe, mogao učiniti isto. I našu savjest danas pritišću zakon i pravila svijeta. Znamo da ta pravila nisu u skladu s onim o čemu nam ti govoriš, i zbog toga nam je katkad teško istinski živjeti svoju vjeru. Svijet nam govori o užitcima, poziva nas da si u svemu udovoljimo, a ti nam kažeš da smo hram Duha Svetoga. Molimo te, Isuse, pomози nam da živimo čistoću i čuvamo svetost bračnog čina i da zbog toga svake večeri možemo usnuti čiste savjesti. Svijet nam nudi uspjeh preko noći, a ti nam kažeš da kucamo pa će nam se otvoriti. Pomози nam, Isuse, da ustrajemo u svojem radu i čiste savjesti stojimo iza onoga što smo svojim rukama postigli. Svijet nam kaže da je dobro katkad lagati i krasti, opravdava našu ljubomoru i svađe, a ti kažeš da ljubimo svoga bližnjega. Pomози nam da u našim odnosima mirne savjesti možemo gledati druge u oči. Molimo te ove ljetne večeri za snagu da u životu hrabro slijedimo svoja uvjerenja – jer si nam ih ti dao. Ne dopusti nam, Gospodine, da hodamo maleni ispod zvijezda.

Pjesma: „Nauči nas da ljubimo“

Treća meditacija: ODGOVORNOST – Neka se braća ogriju na mome žaru!

Odgovornost je pojam koji u nama vjerojatno ne izaziva ugodu jer je povezan s obvezama, dužnostima, ozbiljnošću. Nije lako biti odgovoran nekome ili za nešto.

Odgovornost traži naš angažman, naše zalaganje – no ako je prihvatimo, postaje dar i usmjerava nas prema dobru. Kardinal Stepinac rekao je: „Svaki čovjek katolik na ovom svijetu, bez razlike kako se zove, je li mlad ili star, učen ili neuk, pozvan je da bude apostol u svojoj okolini riječju i primjerom.“ Da, Bože, ti si nas pozvao da budemo oni u kojima će drugi moći prepoznati tebe. U poniznosti pred tobom iskrena se srca pitamo: Koliko smo zaista tvoji apostoli? Kakve su naše riječi? Ima li u našim razgovorima mjesta za tebe, ima li tvoje blagosti, dobronamjernosti? Jesmo li primjer drugima? Mogu li se bližnji ogrijati na našem žaru ili smo često hladni i ravnodušni?

Blaženi Stepinac nije bježao od odgovornosti koju je nosio duboko u sebi, nije izabrao liniju manjeg otpora. Ni pod koju cijenu nije želio napustiti one kojima je bio potreban. Propustio je svečanosti kardinalskog promaknuća, kao i izbor novoga pape u Rimu zato što nije bio siguran da će mu vlasti dopustiti povratak u domovinu. Ustrajao je u svojim riječima: „Ja iz ove zemlje ne idem! Smatram svojom dužnošću da u ovim teškim danima ostanem sa svojim narodom i svećenstvom.“ Možemo li shvatiti takvu snagu i odlučnost? Priznajemo ti, Gospodine, da često zaboravljamo na svoju vjerničku odgovornost, često je ostavljamo negdje sa strane, a katkad je prebacujemo i na druge. Priznajemo ti da je lako opredijeliti se za tebe dok smo ti blizu, dok smo u crkvi, na misi, u molitvi, a u svakodnevici

prečesto popuštamo slabostima i oslanjamo se samo na svoje krhke snage. Znamo ti se žaliti da je preteško ispuniti ono što tražiš u ovom svijetu punom briga, jada, depresije ... Možda se i sami prepuštamo pesimizmu i dopuštamo da nas nadvlada. „A ipak bismo prije morali zahvaljivati Bogu što nam je dao da živimo u ovako teškim vremenima“, poručuje nam kardinal Stepinac.

„Jer baš u takvim prilikama pojedinci mogu pokazati najljepša svojstva svoje duše. Uzmite samo, koliko danas teče suza na zemlji. A nema li baš tu prilike svaki iole plemenit čovjek, da pokaže svoju sućut prema onima koji plaču?“

Gospodine, znamo da je za ispunjavanje odgovornosti na koju nas ti pozivaš potrebno više strpljivosti i ustrajnosti. Ti si nam darovao brojne talente, a naša je dužnost da ih mudro koristimo, da ih ne zakopamo. Učini nas postojanima! Daj da svakim danom tvoja milost u nama raste kako bismo kao sv. Pavao mogli reći: Tvoja milost nije bila bez ploda u meni. Hvala ti za neiscrpan izvor koji nalazimo u tebi. Ojačaj našu vjeru koja je često na kušnji. Ne dopusti da klonemo u beznađu, nego nas učini radosnim apostolima tvoje beskrajne ljubavi. Kardinal Stepinac uputio je govor ondašnjim mladima, a večeras poziva i nas: „Budite glasnici te divne kršćanske ljubavi. Ona će vam biti najbolje svjedočanstvo pred Bogom, najbolja legitimacija pred svakim pravim čovjekom, najbolji radni program ne samo za ovu godinu nego i za čitav život.“ Neka bude tako, Gospodine.

Pjesma: „Ljiljane bijeli“

Sv. Josip
zaručnik Blažene Djevice Marije

Sv. Josip

Zašto sv. Josip?

Sveti Josip je svetac o kojemu je malo zapisano i o kojem se malo znade. Ali on se u svojoj skrovitosti potvrđuje kao veliki svetac i uzor svakom čovjeku, osobito obiteljima. Uvijek je spreman na savršenu poslušnost Bogu. Bio je do kraja poslušan Bogu, a Sveto Pismo ga naziva velikim i časnim imenom „pravednik“.

9. i 10. lipnja 1687. godine Hrvatski je Sabor izabrao svetog Josipa za nebeskog zaštitnika Hrvatskog Kraljevstva, odnosno hrvatskog naroda. U Protokolu Hrvatskog Sabora od 9. i 10. VI. 1687. godine nalazi se na latinskom jeziku ovaj tekst:

“Sveti Josip, Krista Spasitelja vjerni hranitelj, Djevice Bogorodice djevičanski zaručnik, za posebnog zaštitnika Kraljevine Hrvatske u Državnom saboru godine 1687. od redova i staleža jednoglasno je odabran.”

Životopis sv. Josipa (na temelju knjige Josipa Pazmana „Život Svetog Josipa“)

Sv. Josip, kao i svaki drugi čovjek, dolazi iz obitelji. Što znači da ima oca, majku, rod i narod.

Iako se malo znade o njemu, najprije pogledamo što o njemu kaže Sveto Pismo. U Evanđelju po Luki stoji napisano: “U šestome mjesecu posla Bog anđela Gabrijela u galilejski grad imenom Nazaret k djevici zaručenoj s mužem koji se zvao Josip iz doma Davidova; a djevica se zvala Marija.” (Lk 1,26-27), a na drugom mjestu čitamo: „Tako i Josip, budući da je bio iz doma i loze Davidove, uzide iz Galileje, iz grada Nazareta, u Judeju u grad Davidov, koji se zove Betlehem da se podvrgne popisu zajedno sa svojom zaručnicom Marijom koja bijaše trudna. (Lk 2, 4-5). Iz ovih evanđeoskih odlomaka jasno se vidi da sv. Josip potječe iz obitelji kralja Davida, iz plemena Judina. Kralj David je najveći i najslavniji židovski kralj, kojemu je Bog obećao da će iz njegove loze Izraelu podići Spasitelja. To nam potvrđuje i Matejevo evanđelje koje donosi rodoslovlje Isusa Krista koje završava riječima: “Jakov rodi Josipa, muža Marije, koja rodi Isusa koji se zove Krist” (Mt 1, 16).

Sveto Pismo dakle Josipa zove sinom Davidovim. „Po Evanđelju, Josip je imao oca i očuha. Naime, sv. Matej govori o Jakovu kao Josipovu Ocu, a sv. Luka govori da je Eli, Josipov otac. To ne znači da je Josip imao dva oca. Jakov je bio naravni Josipov otac, a Eli otac po zakonu (očuh, poočim). To se vjerojatno dogodilo zbog židovskog zakona da brat uzme udovicu svoga brata za ženu i da svome bratu podigne porod. U tom slučaju, dijete koje se rodilo u tako sklopljenom braku, ima jednog oca po naravi, a drugoga po zakonu. Gdje se Josip rodio? Teško je sa sigurnošću to reći, ali smatra se da je Nazaret rodno mjesto sv. Josipa. Danas se u Nazaretu nalazi crkva koja je sagrađena na mjestu Josipove kuće, a koja se nalazi u samoj blizini prekrasne crkve Marijina Navještenja. Neki smatraju da je jedno vrijeme živio i u Jeruzalemu, a neki smatraju da je sv. Josip iz Kafarnauma. Opće je prihvaćeno mišljenje da je sv. Josip rođen u Nazaretu gdje je i stanovao. Iz Nazareta je sv.

Josip išao sa Marijom na popis stanovništva u Betlehem, rodno mjesto kralja Davida. U Nazaret se zato vraća sa Isusom i Marijom nakon povratka iz Egipta. Po zanimanju, sv. Josip je bio tesar i na taj način je prehranjivao svoju obitelj. Iz svakidašnjeg života sv. Josipa ne znademo gotovo ništa. Ono što čitamo u Svetom Pismu govori nam o Josipu kao čovjeku velike vjere, poniznosti, pravednosti i poslušnosti Božjim zakonima i Božjoj volji. Urešen svim tim vrlinama, Bog je za sv. Josipa odabrao zadaću da bude glava Svete Obitelji. Njemu je Bog povjerio brigu za svoje najveće dobro, a to je Isus, Sin Božji i njegova majka Marija. Sv. Josip tako postaje Isusov zakonski otac, branitelj, hranitelj i Marijin djevičanski zaručnik.

Nakon što je izvršio tu svoju zadaću, pred kraj svoga života (po objavi č. s. Marije iz Agreda) sv. Josip je teško bolovao i trpio. Umro je prije nego je Isus navršio trideset godina svoga života, okružen Isusom i Marijom. U najstarijim kalendarima dan njegove smrti slavi se 19. ožujka. Tog dana crkva slavi svetkovinu sv. Josipa tj. njegovo rođenje za Nebo. Sv. Josip pokopan je u Jeruzalemu, između brda Siona i Maslinskog vrta u grob u koji je kasnije imala biti sahranjena i Blažena Djevica Marija.

Često se sv. Josipa prikazuje kao starca. On nije bio starac kada se zaručio sa Marijom (vjerojatno je bio u dobi od 30-40 godina). Zar bi kao starac mogao uzdržavati svoju obitelj, putovati u Betlehem i Egipat? Zbog njegove odgovorne, ozbiljne i teške zadaće koju mu je Bog namijenio, u kojoj mu je trebala velika mudrost i snaga Duha Svetoga, često ga slikaju kao starca ali i zbog razloga da zaštite Marijino djevičanstvo. Svetom Josipu je bilo oko 60 godina kada je umro, kaže crkvena tradicija.

Iz svega rečenoga, sv. Josip je bio pravedan muž, čovjek dobra srca, uzornog pouzdanja u Boga, čovjek vjere i poslušnosti, vjeran i onda kad je poslušnost tražila od njega velike žrtve, zaručnik i muž čista srca koji s poštovanjem živi s Marijom Djevicom kao brižan čuvar, skrbnik i otac najsvetije obitelji. Zbog svega toga zaslužuje sve poštovanje kojim ga ljudi obasipaju. Stvarnu veličinu sv. Josipa uz Evanđelja otkrili su i sveti Oci, teolozi i duhovni pisci te sv. Josipu dali časno ime „pokrovitelj svete Crkve“.

KATEHEZA

„Ime“

Ciljevi kateheze:

- upoznati osobu sv. Josipa
- iz litanija sv. Josipa i njegova životopisa shvatiti Josipovu veličinu u Crkvi

Oblici rada:

- frontalni
- u skupinama

Metode rada:

- slušanje
- vođeni razgovor
- rad po skupinama
- usmeno izlaganje

Materijali:

- po jedan papir za svaku grupu sa ispisanim zadatkom
- kemijske olovke ili flomasteri

Meditativno - molitveni početak

Tko god ti bio, Bog te uvijek gleda kakav jesi, gleda tebe osobno. On te „zove po imenu“.

Razumije te i vidi onako kako te je stvorio. On zna sve što je u tebi. Pozna tvoje osjećaje i misli, tvoje sposobnosti i želje, tvoju snagu i slabost. Vidi te u danima radosti i u danima žalosti. On suosjeća s tobom u svim tvojim nadanjima i u tvojim kušnjama. Sudjeluje u tvojim tjeskobama i sjećanjima, u usponima i padovima tvoga duha. On te grli i nosi na svojim ramenima. Čita crte tvoga lica, i kad se smiješe i kad su pune suza, kad pucaju od zdravlja ili kad venu od bolesti. On nježno gleda na tvoje ruke i tvoje noge. Sluša tvoj glas, kucanje tvoga srca, svaki tvoj dah. Ni ti sam sebe ne ljubiš više nego te on ljubi. (John Henry Newman)

Oče naš...

Uvod u temu

Svaki čovjek, pa i svaka stvar ima svoje ime. Ime najčešće iskazuje narav osobe koja to ime nosi. Po imenu se razlikujemo jedni od drugih. Često se ime daje nekoj osobi bez nekoga razloga ili se daje zbog nekog člana obitelji: oca, majke, djeca, bake... ili zbog sveca na čiji si se dan rodio ili zbog nekog blagdana koji je jako blizu dana tvog rođenja. Ime nas obilježava, mi nosimo svoje ime, ali i naše ime nosi nas. Preko našega imena prisutni smo tamo gdje se o nama govori iako tamo nismo prisutni. Svoje ime možemo svojim djelima proslaviti ili osramotiti. Zato je naše ime važno, ono je odraz nas samih.

Znadeš li tko ti je dao tvoje ime?
 Znadeš li što znači tvoje ime?
 Da li bi htio promijeniti svoje ime?

Mi ljudi dajemo imena jedni drugima, ali i Bog daje imena. Ali kada Bog daje ime to ime i nešto znači. Ono sadrži u sebi i poslanje i narav osobe koja ga nosi.

Poput: Ivan – „Bog je milostiv“, Ana – „milost“, Isus – „Bog spašava“, Andrija – „onaj koji je hrabar“, Mojsije – „spašen iz vode“....

Josip ima ime koje mu je Bog odredio. Ime Josip znači: „Bog je povećao, namnožio“, a može značiti i prirast, može značiti i onaj koji raste, koji se povećava.

Ali Josip ima i druga imena koja je dobio kroz povijest. Sveto Pismo ga zove „pravednik“, a to označava osobu koja hodi sa Bogom, tj. po Božjim zapovijedima. Najljepša imena koja nam govore o Josipu nalazimo u Litanijama Svetog Josipa.

Najviše ćemo upoznati sv. Josipa i njegovu važnost je ako upoznam njegova imena koja je dobio od Crkve.

Životopis sv. Josipa (ako ga se nije pročitao na početku susreta, može ga se sada pročitati).

Rad po grupama (15-20 minuta)

Sada ćemo se podijeliti u 4 grupe. Svaka grupa neka si odabere svog predstavnika. Svaka će grupa dobiti jedno Josipovo ime i razmišljati o njemu. Svoja razmišljanja neka predstavnik grupe napiše na papir i kod zamjeničkog plenuma neka iznese razmišljanje grupe.

1. grupa - „Brižni branitelj Kristov“

- Zašto sv. Josip nosi ovo ime?
- Gdje u Evanđelju nalazimo potvrdu ovog imena?
- Kako Josip brani Isusa?
- Kako Josip brani danas Crkvu Kristovu - novu Isusovu obitelj?

2. grupa - „Glavaru Svete Obitelji“

- Zbog čega sv. Josip nosi ovo ime?
- Što znači biti glavar i koje zadaće ima glavar obitelji?
- Tko pripada Svetoj Obitelji i što znaš o njoj i kada slavimo Svetu Obitelj u Crkvi?
- Koje vrline ima sv. Josip po kojima postaje glavar Svete Obitelji?

3. grupa - „Uzore radnika“

- Zašto sv. Josip nosi ovo ime?
- Što znaš o Josipu kao radniku iz Svetog Pisma?
- Koja je svrha rada?
- Po čemu se današnji radnici mogu ugledati u sv. Josipa?
- Kada slavimo sv. Josipa - radnika i zašto baš toga dana?

4. grupa - „Zaštitniče umirućih“

- Zašto sv. Josip nosi ovo ime?
- Kako je umro sv. Josip?
- Što znači smrt za vjernika?
- Kako nam sv. Josip može pomoći za trenutak naše smrti?

Zajednički plenum

Sada će predstavnici svake grupe iznijeti svoja razmišljanja o imenima sv. Josipa.

Završna misao

Kroz čitanje životopisa i razmišljanje o imenima sv. Josipa koja mu je Crkva dala kroz stoljeća, upoznali smo lik sv. Josipa. Za kraj, neka nam o njegovoj važnosti i veličini u Crkvi progovori i ova pobožna legenda koja nam dolazi iz Španjolske.

Jednog dana – kaže ta legenda – opazi nebeski vratar sv. Petar, da u Nebu nalazi dosta ljudi koji se nikad nisu pojavili pred nebeskim vratima. Zato počne ozbiljnu istragu, kuda se ti ljudi provlače u Nebo. I uskoro pronade krivca. Bio je to sv. Josip. On je – kako znamo iz Evanđelja – bio tesar, pa je u jednom dalekom kutku Neba istesao mala vratašca i kroz njih je propuštao svoje štovatelje u Nebo.

Petar odmah izvijesti o svojem otkriću sve svece i anđele. A oni kada su to čuli, dignu pravu uzbunu na nebesima. Među ostalim, zamole Boga da Josipa čim prije makne iz Neba, jer se ogriješio o disciplinu i puštao je sumnjive duše među anđele i pravednike.

Nato Bog upita sv. Josipa što ima reći na sve te pritužbe. A Josip, koji je uvijek bio blag, ponizan i poslušan, pristade na tu kaznu i reče: “Dobro. Kad traže da se selim, odselit ću. Samo ću sa sobom uzeti što je moje: zaručnicu Mariju i sina Isusa.”

Štaaa? Uzviknuše sveci Božji u jedan glas. Zar da oni puste Isusa i Mariju? Kakvo bi to bilo Nebo bez Sina Božjega i njegove majke. Ali s druge strane bilo im je jasno da Josip ima pravo na njih, jer su njegovi pred Bogom i ljudima.

Dok su oni tako razmišljali – nastavlja priča – uzme Josip rukom Isusa i Mariju i krene iz Neba. Ali odjednom skoče svi sveci i anđeli. Ne daju oni Isusa i Mariji ni pod koju cijenu. Pa kad ne može drugačije biti, neka Josip ostane u Nebu i slobodno pušta svoje štovatelje kroz ona drvena vratašca.

Molitveni završetak

Molitva sv. Josipu za Domovinu

Sveti Josipe, glavaru svete Nazaretske Obitelji i čuvaru Crkve Božje, Tebi se kroz stoljeća Crkva u Hrvata utjecala kao svom zaštitniku i Tvom je zagovoru preporučivala svoje obitelji i cijeli narod. Tebi povjeravamo sve obitelji hrvatskoga naroda, da dnevnom molitvom, nedjeljnom Euharistijom i poslušnošću volji Božjoj ispune svoje poslanje ljubavlju, slogom i mirom. U ovim teškim vremenima izmoli hrvatskom narodu i svim narodima zemlje mir u pravednosti i ljubavi! Zagovaraj nas pred Presvetim Srcem Isusovim da ostanemo vjerni Isusu Kristu i Katoličkoj Crkvi, te prolazimo zemljom čineći dobro! Amen!

(Ovu molitvu sastavio je kardinal Franjo Kuharić, povodom obilježavanja 300 obljetnice proglašenja svetog Josipa zaštitnikom hrvatskog naroda.)

Molitveno – meditativno razmišljanje

Gospodine Isuse, želimo se danas zagledati u lik svetog Josipa. Njega je vječni Bog izabrao za vjernog hranitelja i čuvara najvećega blaga: Tebe, utjelovljenog Božjeg Sina i tvoje majke prečiste Blažene Djevice Marije. Josipu je Bog povjerio da štiti djevičansku Marijinu čast. Josipa je zadužio da štiti Tvoj život i da Mariji pomaže u Tvom ljudskom dozrijevanju za veliku spasiteljsku misiju.

Tko je i što je bio sv. Josip, prikazuje nam sveto Evanđelje kratkim ali snažnim odlomcima. Naziva ga „Davidovim sinom“. Sinom velikog kralja kojemu je Bog po proroku navijestio da će iz njegove loze iskljati spasitelj ljudskoga roda. To obećanje je duboko u vjeri Izraelskog naroda pa i sam Josip je vjerovao u njegovo ispunjenje. Njegova vjera u ispunjenje Božjih obećanja je tako jaka, da je prihvatio odgovornu službu zaručnika Marijina, kada mu je objavljeno da je začela po Duhu Svetome. Jednakom vjerom i junačkom spremnošću prihvaća odgovornu službu Tvoga zaštitnika, kada te odmah na početku tvojeg zemaljskog života želi uništiti mržnja kralja Heroda.

Jednako tako, Josip je spremno preuzeo brigu da pred ljudima zastupa Tvoga nebeskog Oca.

Cijeli njegov život je svjedočenje vjere koja je; živa, jaka, neslomljiva i poslušna. Vjerovao je i po vjeri je živio. Tih, skroman i jednostavan, bio je muž pun vjere. U njemu si nam Isuse, dao divan uzor za naš svagdašnji život u kojemu nam je potrebna vjera u tvoju Božansku prisutnost, koju je sveti Josip doživljavao u tebi Isuse, a mi je doživljavamo u crkvi pod prilikama kruha i vina. Josip je uzor poslušnosti, uvijek spreman do kraja ispuniti volju Božju. Daj nam Gospodine, da iz dana u dan ispunjavamo sve što si nam u Evanđeljima objavio, da poput svetog Josipa budemo Tvoji suradnici i prijatelji.

Pjesma: „Krist na žalu“

Gospodine, objavio si Josipu po anđelu: „Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih.“

„Ne boj se!“ U Svetom Pismu ova rečenica zapisana je 365 puta, za svaki dan u godini. Isuse, ti je često spominješ kada želiš ohrabriti, ojačati, uliti nadu i mir.

Gospodine i mi se bojimo jer imamo tako puno strahova u sebi. Često se bojimo. I nama je potrebna tvoja riječ ohrabrenja. Bojimo se sutrašnjeg dana, umjesto da mu se radujemo, bojimo se ljudi umjesto da ih ljubimo. Bojimo se neugodnih iznenađenja i zatvaramo se u svoje stanove da nam nitko ne ugrozi ovaj mali komadić mira za koji mislimo da ga imamo. Stalno smo u nekom strahu, za zdravlje, imovinu, prijatelje...

Ali više smo u strahu za svoju materijalnu imovinu, nego za svoje duhovno dobro, za svoju dušu i to nam je neprestani izvor straha. Sve dok nam bude stalno do onoga što je bitno,

do zdravlje duše, čistoće srca, do mirne savjesti, otkrit ćemo da nam želju za dobrotom, poštenjem i za sebedarjem u ljubavi nitko ne može oteti ili ugroziti.

Josip nije živio u strahu, jer znao je da je Bog uz njega i da On upravlja njegovim životom, koji je, kao i Marija, potpuno predao Bogu.

Isuse, kada nam kažeš: „Ne bojte se!“, to zapravo znači: „Ja sam tu, uz tebe, tvoja sigurnost, poput očeve ruke koja prati prve korake svoga djeteta“. Tvoju prisutnost svatko može osjetiti i kušati. Dovoljno je vjerom se otvoriti toj prisutnosti. Zato se ne trebamo bojati. Ni danas, ni u budućim danima. Isuse daj da tebi uvijek vjerujemo, jer si uvijek sa nama u ovo naše vrijeme. Ne bojmo se!

Pjesma: „Ne boj se“

Sveti Josip je bio glava i zaštitnik Svete Obitelji. Daj, Gospodine, da ga sve naše obitelji štiju kao svoj uzor i da u njima zavlada tvoja ljubav, iz koje će svi članovi obitelji crpsti posvećujuću snagu. Molimo Te

Gospodine, usliši nas.

Molimo te, Gospodine Isuse, po zagovoru svetog Josipa udijeli i današnjim roditeljima i radnicima živu svijest da je i njihova životna misija velika i sveta. Svojim radom omogućuju život svojim obiteljima i drugim ljudima. Ti si rekao: „Što god učinite jednom od moje najmanje braće, meni ste učinili.“. Daj da im tvoje ime ulijeva ljubav i snagu za odgovoran i pošten rad. Molimo Te.

Sveta Crkva je po nadahnuću Duha Svetoga izabrala svetog Josipa za svog Pokrovitelja. Daj Gospodine Isuse, da je njegov primjer vjere i poslušnosti volji Očevoj nadahnjuje u brizi za povjerene joj članove po čitavome svijetu. Molimo Te.

Naša Domovina Hrvatska je izabrala svetog Josipa za svoga zaštitnika. Daj Gospodine Isuse, da njegov svetački primjer pomaže našu vjeru u Božansku Providnost i našu spremnost za život u skladu s voljom Božjom. Molimo Te

Sveti Josip je poslušno prihvatio poziv kojim ga je Bog pozvao da bude glavar Svete Obitelji. Daj Gospodine Isuse, da i toliki mladi koje pozivaš u sveta duhovna zvanja, sa istom spremnošću odgovore tvome pozivu. Molimo te

Sveti Josip je bio muž pun vjere. Daj Gospodine Isuse, da i mi u Godini vjere, svoju vjeru ne ispovijedamo samo riječima, već da je i djelotvorno živimo. Molimo Te.

Pjesma: „Klanjam ti se Isuse“

bl. Ivan Merz
Banja Luka, 16. 12. 1896. – Zagreb, 10. 05. 1928.

bl. Ivan Merz

Zašto bl. Ivan Merz?

“Istaknuti laik u svjedočenju Evanđelja” - tim je riječima papa Ivan Pavao II. nazvao Ivana Merza. Ovaj blaženik hrvatskog naroda, umro je jako mlad, u 32 godini života. U sportu, ali i u svakoj ljudskoj djelatnosti koja je usmjerena prema ostvarenju važnoga cilja vrijede tri pravila: BORITI SE – POBIJEDITI – SLAVITI. U duhovnom smislu ovo se može primijeniti na život svakog Božjeg ugodnika, blaženika i sveca. Tako je to bilo i u životu bl. Ivana. On nije bio svetac od rođenja. Malo po malo je to postajao kroz trud, napor, nastojanje i borbu. U toj borbi izišao je kao pobjednik i to u redu kršćanskih laika. A onda je slijedilo slavlje – proglašenje blaženim u njegovom rodnom mjestu Banja Luci 2003. godine. Papa Ivan Pavao II. ga stavlja kao uzor mladeži, i primjer vjernicima laicima, kao se živi duhovni život i kako se mogu aktivno uključiti u pastoralu Crkve.

Životopis bl. Ivana Merza

Blaženi Ivan Merz rodio se u Banjoj Luci 16. XII. 1896. god. Odgajan je u liberalnoj sredini. Gimnaziju s maturom završava 1914. god. u Banjoj Luci. Po želji roditelja kroz tri mjeseca pohađa Vojnu akademiju, a potom započinje studij prava u Beču. Prvi svjetski rat prekida mu studij. Mobiliziran je i poslan na bojište. Proživljava sve strahote rata na fronti u Italiji od 1916. do 1918. U susretu s patnjom i trpljenjem doživljava potpuno obraćenje Bogu. Nakon rata, 1919. nastavlja studij književnosti u Beču i potom studira u Parizu na Sorboni i Katoličkom institutu od 1920. do 1922. gdje već provodi svetački život. Iz Pariza piše majci: «Katolička vjera je moje životno zvanje.» Po završetku studija dolazi u Zagreb 1922. g. i postaje profesor francuskog jezika i književnosti na Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji. Doktorirao je 1923. na Zagrebačkom sveučilištu disertacijom pisanom na francuskom jeziku o utjecaju liturgije na francuske pisce.

Razmišljanjem, studijem, a osobito u krvi i plamenu rata dolazi do spoznaje o istinitosti kršćanske vjere. Potpuno se dariva Kristu načinivši kao laik zavjet vječne čistoće. Sve svoje slobodno vrijeme posvećuje odgoju hrvatske mladeži u katoličkoj organizaciji “Hrvatski Orlovski Savez” kojoj je dao geslo “Žrtva – Euharistija - Apostolat”. Kao katolički intelektualac i Bogu posvećeni laik riječju i perom oduševljava mlade i odrasle za Krista i Crkvu. Jedan je od prvaka liturgijske obnove među Hrvatima. Sistematski u Hrvatsku uvodi Katoličku Akciju Pape Pija XI. Glavna njegova karakteristika kao katoličkog intelektualca jest ljubav i odanost prema Crkvi i Kristovu namjesniku, Papi što je nastojao usaditi kod svih s kojima je saobraćao. Premda mlad i kao laik smatran je “stupom Crkve” u Hrvatskoj. Živi svetačkim životom prožetim posebnim štovanjem Euharistije koju svakodnevno prima u Bazilici Srca Isusova u Zagrebu koja je bila središte njegova duhovnog života.

Svojim apostolskim radom i svojom opsežnom spisateljskom djelatnošću u katoličkom tisku ostavio je dragocjenu duhovnu baštinu koja je postala izvor nadahnuća budućim

naraštajima. Namjeravao je osnovati svjetovni institut – zajednicu laika koji bi radili za Krista i Crkvu. Nakon njegove smrti ovu je zamisao po njegovu nadahnuću djelomično ostvarila Marica Stanković osnovavši žensku Zajednicu Suradnica Krista Kralja kao prvi svjetovni institut u Hrvatskoj.

Blaženi Ivan Merz je bio čovjek žive vjere, iskrene molitve, samoodricanja, dnevne Pričesti, adoracije, predanog trpljenja, široke naobrazbe, bliz ljudima i svakom je čovjeku iskazivao kršćansku ljubav. Na samrti je prikazao Bogu svoj život kao žrtvu za hrvatsku mladež.

Ivan se tužio na slabi vid još od djetinjstva. K tomu se kasnije pridružila i zubobolja. Bolest ga je stalno pratila i često sputavala njegov polet za studij i rad. Zadnju je godinu života ozbiljno poboljševao. Dobio je akutnu upalu čeljusne šupljine i morao je poći na operaciju.

Ivan je operiran 26. travnja na Klinici za uho, nos i grlo u Draškovićevoj ulici u Zagrebu. Operacija, nažalost, nije uspjela. Ivan je dobio meningitis od kojega je polagano umirao.

Umro je u Zagrebu 10. svibnja 1928.g. u 32. godini života, na glasu svetosti. Njegov svetački primjer i njegova žrtva života donijeli su obilne plodove, jer su mnogi mladi nastavili ostvarivati njegovu duhovnu baštinu kako to svjedoči i natpis s vijenca koji su mu mladi postavili na grob: «HVALA TI ORLE KRISTOV ŠTO SI NAM POKAZAO PUT K SUNCU». Grob mu se nalazi u Bazilici Srca Isusova u Zagrebu, kamo je posljednjih šest godina života svakodnevno dolazio na sv. misu i sv. Pričest. Brojne milosti i uslišanja dogodili su se po njegovu zagovoru.

Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim u Banjoj Luci 22. lipnja 2003. i postavio ga je, napose mladima i vjernicima laicima, za uzor kršćanskog života. Na beatifikaciji bl. Ivana Merza papa je rekao i ove riječi: «Njega vam želim dati kao svjedoka Kristova i zaštitnika, ali istodobno i suputnika na putu u vašoj povijesti... On će od danas biti uzor mladeži, primjer vjernicima svjetovnjacima... Ime Ivana Merza za čitav jedan naraštaj mladih katolika značilo je program života i djelovanja. Ono to mora biti i danas!»

Papa Benedikt XVI. u svojoj apostolskoj pobudnici „Sacramentum Caritatis“ (2007.) uvrstio je našega bl. Ivana, jedinog od hrvatskih blaženika i svetaca, među 18 najvećih svetaca Crkve koji su se istaknuli u štovanju Euharistije i postavio ga je zajedno s njima cijeloj Crkvi kao uzor euharistijske pobožnosti (SC 94)! To je još jedno priznanje svetosti i duhovne veličine hrvatskog blaženika Ivana Merza.

KATEHEZA

„Katolička je vjera moje životno zvanje!“

Ciljevi kateheze:

- upoznati osobu i djelovanje bl. Ivana Merza
- prihvatiti vjeru kao životni poziv ili zvanje
- prihvatiti bl. Ivana Merza kao uzor kršćanskog života

Oblici rada:

- fortalni
- usmeno izlaganje
- u skupinama
- rad na tekstu

Metode rada:

- slušanje
- vođeni razgovor
- rad po skupinama
- usmeno izlaganje

Materijali:

- po jedan list za svaku grupu sa mislima bl. Ivana Merza
- kemijske olovke ili flomasteri

Meditacija

Sve divote svijeta, sva priroda, dovode do spoznaje da je to sve od neizmjernog Duha, od Ideala čovječanstva, od Istine, Dobrote i Ljepote. Ja vjerujem u Gospoda Boga svemogućega, vjerujem da je On savršen Duh u slobodi volje i veličini. Bože, koliko Te ljubim, koliko Ti zahvaljujem što mi sada napunjaš dušu čudnom, punom slašću. Kako se moja duša diže, kako leti k Tebi, htjela bi da nadčovječnom snagom razbije ova prsa i ode gore da se vječno s Tobom sjedini. Najbolja upotreba vremena jest kontemplacija o Bogu i o objavljenim istinama. Apsolutno je zadovoljstvo samo u Bogu. Postoji jedan Bog koji neprestano djeluje na ljudske duše. Čovjek, koji je gospodar sve prirode, ima pravo da mu sva priroda služi, ali ima i dužnost da kao Gospodaru svega u ime cijele prirode daje Bogu čast i slavu.

bl. Ivan Merz

Uvod

Svaki čovjek, osobito mladi čovjek koji se razvija i odrasta, pokušava na razne načine naći odgovore na pitanja o životu, svijetu, o smislu vlastita postojanja. Tijekom školovanja, mladi čovjek razmišlja o svojoj budućnosti i često se pita što će biti u životu. Treba se odlučiti za neko zanimanje i to na temelju svojih sposobnosti ili talenata. Kada je u pitanju budućnost, treba razlikovati dvije stvari. Jedno je životni poziv ili zvanje, a drugo je profesija ili zanimanje. Ivan Merz je već od srednje škole nastojao naći istinu

na odgovore o važnim životnim pitanjima. Puno je čitao, učio, molio i razmišljao. Kada je našao Istinu – Isusa Krista, odlučio je da mu ona bude životno zvanje i trudio se da po svojem zanimanju profesora, proširi tu istinu da je i drugi otkriju i upoznaju, i to najviše po primjeru svoga života.

Razrada teme

Vjerojatno znadete za mnoga zanimanja, koja su vama najdraža?

Koja zanimanja su po vama najkorisnija čovjeku?

Koja zanimanja smatrate nepotrebnima ili možda sramotnima?

Koje zanimanje bi vi sami htjeli odabrati i zašto baš to zanimanje?

Što možete ostvariti u svojem životu po svojem zanimanju?

Posao ili profesija je onaj konkretni posao koji čovjek obavlja u životu. Poslom si zaslužujemo kruh svagdašnji. Za njega smo se pripremali kroz srednju školu ili fakultet. O njemu razmišljamo od najranijih dana svoga školovanja. Što ću biti? Ono traje (najčešće) do mirovine. Mnogi ljudi imaju škole za različite profesije, a neki ljudi tijekom svoga života često mijenjaju svoj posao zbog raznih ekonomskih razloga.

Sada smo upoznali što je profesija ili zanimanje.

Ali, da li znademo što je zvanje ili poziv?

Po čemu bi se on razlikovao od zanimanja ili profesije?

Životni poziv ili zvanje, je nešto veće, šire i dublje, jer zahvaća cijeloga čovjeka svaku minutu njegova života i traje cijeli život. Mogli bi ga definirati ovako: svaki je čovjek pozvan od Boga, da sa Bogom surađuje u njegovom stvarateljskom djelu. Svi smo pozvani na ostvarenje evanđeoske ljubavi u svojem životu. Većina ljudi je pozvana da kroz brak i bračni život surađuju sa Bogom u njegovom stvarateljskom planu stvaranja potomstva i odgajanja djece u ljubavi. Jedan manji dio ljudi je pozvan da svoje životno zvanje i poziv na ljubav ostvaruje na drugačiji način. To su svećenici, redovnici, redovnice i Bogu posvećeni laici.

Zvanje traži i uključuje cijelog čovjeka sa svim njegovim sposobnostima. Zvanje ne treba čovjeka 8 sati dnevno već 24 sata dnevno do kraja njegova života.

Ivan Merz je također sebi postavljao pitanje: “A što ću ja biti?” Zanimala ga je umjetnost i književnost, filozofija... Sudjelovanje u ratu, boravak na bojištu, svakodnevni susret s trpljenjem i smrću, pridonijeli su u duši ovog mladog čovjeka veliki obrat. Shvatio je pravi smisao života. Kao student iz Pariza piše svome ocu: „Znadeš da me je život na sveučilištu u Beču, onda rat, studij i napokon Lurd potpuno uvjerio u istinitost katoličke vjere i stoga se cijeli moj život kreće oko Krista Gospodina!” To svoje razmišljanje o tome tko je i što želi biti u životu jasno je izrekao ovom rečenicom: “Katolička vjera je moje životno zvanje.” U toj rečenici je sažet sav Ivanov život. U svojem zanimanju profesora francuskog i njemačkog

jezika na Nadbiskupskoj gimnaziji u Zagrebu, Ivan Merz je živio i svoj životni poziv - biti vjernik, biti vjeran Kristu i njegov Crkvi.

Radni zadatak

Da bi bolje upoznali bl. Ivana Merza i na koji je način u svojem životu pronosio živu vjeru, podijeliti ćemo se u 4 grupe. Svaka grupa će dobiti jedan aspekt Ivanova života o kojem ćemo razgovarati i razmišljati. Na kraju rada, jedan od vas će svima predstaviti zaključke vašeg razgovora i tako će i drugi po vama bolje upoznati bl. Ivana Merza.

1. Ivan Merz i Hrvatski Orlovski Savez

Početkom 20 stoljeća, krčki biskup Antun Mahnić osniva među katoličkom mladeži „Katolički pokret“. Cilj ovoga pokreta je bio da se suprotstavi liberalizmu koji je sve više nadirao u naše krajeve iz zapadne Europe, a koji je potiskivao vjeru i njezine vrijednosti iz javnoga života. Ivan Merz je još za vrijeme studija u Beču i Parizu pristupio pokretu. Po dolasku u Zagreb, Ivan se odmah aktivno uključio u rad Katoličkog pokreta i biva 1922. godine izabran za predsjednika Hrvatskog katoličkog omladinskog saveza, koji se za godinu dana ujedinio s orlovskim pokretom u Hrvatski Orlovski Savez u kojem je bio tajnik i predsjednik.

Orlovska organizacija ima za cilj odgoj mladeži u vjerskom, intelektualnom, moralnom i tjelesnom pogledu. Sastavni dio toga društva su i gimnastičke aktivnosti s priredbama, po kojima je ovo društvo bilo najpoznatije. Ali ova organizacija je, zahvaljujući Ivanu, poprimila snažnu vjersko-kulturnu dimenziju. Ivan je osmislio program: Žrtva – Euharistija – Apostolat, koji je organizacija prihvatila. Ivan je čvrsto zastupao stav da, ako ovo društvo želi ostati na pravoj liniji, treba počivati na krojenima Euharistije i Pape. Puno se je susretao sa mladima koji su u njemu gledali iskrenog prijatelja koji ih želi usmjeriti na pravi put. Svima su vrata njegova srca bila otvorena. Godinu dana nakon Ivanove smrti, 1929. godine, tadašnja beogradska vlada je zabranila pokret. Tisuće mladih su tada prešli u novu križarku organizaciju, koja djeluje i danas u više od 50 zemalja svijeta, a zove se „Mladež euharistijskog pokreta“. Na Ivanov grob mladi su stavili 1929. godine vijenac sa napisanom rečenicom koja jasno govori koliko je Ivan značio u životu mladih vjernika: „HVALA TI. ORLE KRISTOV, ŠTO SI NAM POKAZAO PUT K SUNCU!“

Što vam se sviđa u Orlovskom društvu?

Kako je Ivan djelovao u Orlovskom društvu?

Da li bi i danas Orlovsko društvo bilo potrebno i zašto ako bi bilo potrebno?

Kada bi se danas osnovalo slično društvo, kako bi ga nazvali i koji cilj bi imao?

Po čemu nam bl. Ivan može biti uzor?

2. Ivan Merz i Euharistija

Ivan Merz je čovjek dubokog duhovnog života i nastojanja da ostvari svetost života. Ivan je zapisao: „Temelj našega apostolskog rada i uspjeha leži prema tome u nama samima, u našem odnosu prema Isusu, koji u nama mora živjeti. Koja su dakle svojstva, da se najprije sami izgradimo? To su dnevna jutarnja meditacija, često prisustvovanje svetoj misi i primanje sakramenata, dnevno ispitivanje savjesti i dnevno čitanje duhovnog štiva. Činimo li to, to će Isus u nama sve više i jače živjeti, razumjet ćemo bolje smisao života i ekonomiju spasa i uvidjeti ćemo s kojom ljubavlju naša Ljubav - Isus, ljubi svaku pojedinu dušu.“

Dolaskom u Zagreb, Ivan svakodnevno dolazi na svetu misu i prima svetu Pričest. U svojem dnevniku je zapisao: „Pričest je izvor života.“. Moto njegova života je bilo: žrtva-euharistija-apostolat. Te riječi su uklesane i na njegovu grobu. Euharistija mu je bilo polazište za svako djelovanje, a mnogi spisi su mu prožeti Euharistijom. Ivanu je sveta Pričest bila središte svega. Ivan je zapisao: „Sveta Pričest najbrže i najlakše preporada i diže naš nutarnji život. U svetoj Pričesti duša slavi svoje trijumfe, ona postaje slična svome Božanskom Zaručniku, postaje božanska... Po svetoj Pričesti postanimo dionici beskrajnog života Riječi Božje. U tom činu gdje se vaše tijelo i duša ujedanjuje sa samim božanstvom mora da je vrhunac vašega života; u tome je činu i vrhunac cjelokupne liturgije. Bez presvete Euharistije tijelo ne može postati dovoljno pokorno duši; svaki tjelesni odgoj koji nije euharistijski nepotpun je. Bez Euharistije ne može se odgojiti čisti naraštaj, a odgoj omladine koji ne ide za tim, promašio je svoj cilj.“

Papa Benedikt XVI. u svojoj apostolskoj pobudnici „Sacramentum Caritatis“ (2007.) uvrstio je našega bl. Ivana, jedinog od hrvatskih blaženika i svetaca, među 18 najvećih svetaca Crkve koji su se istaknuli u štovanju Euharistije.

Što vas se najviše dojmilo iz razmišljanja o Euharistiji bl. Ivana Merza?

Koja sredstva bl. Ivan preporuča za duhovni rast?

Kao je bl. Ivan doživljavao svetu Pričest?

Što je za vas i što vama danas znači sveta Pričest?

Po čemu nam bl. Ivan može biti uzor?

3. Ivan Merz, mladi i kršćanski moral

Ivan Merz je po svojoj profesiji bio srednjoškolski profesor. Kao profesor nije samo radio da informira svoje učenike, već je više bio odgojitelj, što su posvjedočili i njegovi učenici. Ivan se posebno istaknuo u svome radu sa mladima u katoličkim organizacijama u kojima je obnašao visoke dužnosti. Djelujući kao odgajatelj mladih on ih ne želi učiniti samo karakternima, nego ih nastoji oduševiti za vođenje duhovnog života, za milost kroz molitveni i sakramentalno-liturgijski život.

Ivan je veliku pažnju posvetio moralnim problemima mladih. Poučavao ih je ono što su papa i crkveno učiteljstvo o tome pisali i učili. Posebna mu je briga bila da mladi stvore ispravne pojmove i shvaćanje ljubavi, braka, čistoće, seksualnosti. Napisao je o tome i brošuru „Ti i ona“. Ivan se zanima i piše o plesu, zabavama, modi, filmu, tisku, ekonomskim i socijalnim problemima. Govori o braku, obitelji i položaju žena u društvu, a posebno se bavi i odgojem ženske mladeži u kojima želi probuditi svijest njihova ženskog dostojanstva, te uzvišenost njihova majčinskog poziva. Od djevojaka je prozvan „vitezom ženske časti“.

Ivan je još kao devetnaestogodišnjak učinio zavjet čistoće do braka, a sa 27 godina, učinio je zavjet vječne čistoće.

Cijeli Ivanov odgoj mladih vodio je prema spasenju duše i prema vječnom dobru. Sam je izjavio: „Cilj je svakog odgojnog rada, ujediniti na zemlji što veći broj osoba s Euharistijskim Isusom, da bi u što većem broju uskrsnuli s njim nerazdruživo sjedinjeni u vječnosti.“

Za dolazak do tog glavnog cilja Ivan vidi tri stupnja: jedinstvo sa Crkvom i njezinom hijerarhijom, izgrađivanje u mladom čovjeku potpune ljudske i kršćanske zrelosti, a treći je da tako formirani mladi ljudi trebaju postati apostoli Kristova Kraljevstva i djelovati da se ono širi u dušama bližnjih.“

Njegov rad i zauzetost u radu sa mladima izraz je njegove velike ljubavi prema bližnjemu koja se spustila do konkretnih problema i potreba svagdašnjega života. U tome je veličina svetaca, kod njih je ljubav uvijek snalažljivo djelotvorna.

Bl. Ivan je posebno radio sa mladima, što ih je učio i sa kojim ciljem?

Koliko je kršćanski moral prisutan u odgoju današnje mladeži?

Tko je najodgovorniji za odgoj mladih danas?

Na kojim vrijednostima bi se trebao temeljiti odgoj mladih danas?

Da li je odgoj mladih poziv ili zanimanje?

U čemu nam bl. Ivan može biti uzor?

4. Ivan Merz i Blažena Djevica Marija

Blažena Djevica Marija imala je posebnu ulogu u Ivanovom životu. Posebno se moli Mariji ga da štiti i čuva, da mu pomaže u životu, da ga očuva od moralnog zla i da mu sačuva čistoću duše. U Mariji nalazi ideal žene, koja treba biti uzor i ženama današnjice. Njoj se zavjetuje u 19 godini svoga života na čistoću do ženidbe, a na blagdan Bezgrešnog začecja, 8. prosinca 1915. godine, u 27 godini zavjetuje se Mariji na vječnu čistoću. Time postaje ljubav koja će se darovati braći i sestrama u vjeri. Ivanova pobožnost prema Mariji bila je posebno povezana sa Gospom Lurdskom. U Lurd je hodočastio još kao student u Parizu. To hodočašće ga je učvrstilo u vjeri u istinitost katoličke vjere.

Prijatelju je Ivan napisao: „U Lurdu sam naučio što je krunica i to mi je do sada drugi prijatelj.“

Kada je došao u Zagreb, postao je veliki širitelj pobožnosti prema Gospi Lurdskoj. O Lurdu je napisao brojne članke i jednu brošuru. O svojem iskustvu u Lurdu je napisao: „U Lurdu te najprije obuzme osjećaj da je tamo Ona, Majka Božja, koja je veća i moćnija i ljepša nego svi oni pirinejski gorostasi koji Lurd okružuju... Dakle, pred tobom je Ona – to je jedan realan osjećaj kojega se ne možeš otresti – a tisuće vjernika po noći, svaki sa upaljenom svijećom u ruci, idu u serpentini uz brežuljak i pjevaju bez prestanka Ave, Ave, Ave Marija. Svaka svijeća koja trepti, to je jedna duša koja će danas sutra ili za koju godinu, k Njoj...“

Marija je za Ivana uvijek bila uzor kreposnog života koji je nastojao u svojem životu nasljedovati.

Koje mjesto je Marija imala u životu bl. Ivana?

Što znadete o svetištu Gospe Lurdske?

Koje Marijine kreposti je nasljedovao bl. Ivan, a koje i mi možemo nasljedovati?

Kako Mariji i nama može biti „Pomoćnica kršćana“?

Kako nam bl. Ivan može biti uzor?

Plenum

Sada će predstavnik svake grupe predstaviti bl. Ivana Merza kroz jedan aspekt njegova života.

Zaključak

Bl. Ivan je čovjek duboke vjere koju je živio svim srcem, osobito u radu sa mladima. On nam je primjer kako i mi možemo u svojem životu vjeru živjeti kroz svoju profesiju. Naš posao, zanimanje, ne isključuje vjeru, on je treba pronositi djelotvornom ljubavlju. Bl. Ivan nam je primjer da i svaki laik svojim životom može puno dati Crkvi u navještaju Evanđelja. Zato je on uzor svim vjeroučiteljima, profesorima, svim obiteljskim ljudima da u svojim zanimanjima žive kršćanski poziv.

Molitveni završetak

Oče nebeski, u blaženom Ivanu Merzu dao si nam divan uzor kršćanskih vrlina. Svojim svetim životom on nam je pokazao kako se uz pomoć Tvoje milosti i u laičkom staležu može postići svetost života. Pomozi nam da ohrabreni njegovom ljubavlju prema Kristu i Crkvi idemo putem svetosti i nasljedujemo njegovu apostolsku revnost u širenju Tvoga Kraljevstva. To te molimo po Kristu Gospodinu našem. Amen

Molitveno – meditativno razmišljanje

Gospodine Isuse, danas smo razmišljali o liku hrvatskog blaženika Ivana Merza. U tako malo godina njegova zemaljskoga života, ti si se Gospodine proslavio. Zahvatio si njegovo srce svojom ljubavlju, a cijeli njegov život je bio odgovor na tvoj poziv da i sam bude ljubav drugima. Dotakni i mene Isuse, svojom ljubavlju, kad sam često daleko od tebe.

Dotakni me, jer sam bolestan, nemoćan, umoran i opterećen.

Dotakni me svojom ljubavlju da te mogu dotaknuti vjerom!

Dotakni me opraštanjem, strpljivošću i nježnošću, da te mogu dotaknuti ljubavlju.

Dotakni me Isuse, da mogu živjeti svoj kršćanski poziv. Ako me dotakneš, umrijet će u meni sve ono moje koje prijeći put k tebi.

Dotakni me da pronađem svoje zalutalo srce. dotakni me i vrati me k sebi Isuse.

Pjesma: „Samo reci riječ“

„Veći dokaz da Bog postoji jesu sveci na zemlji, negoli zvijezde na nebu.“ (kardinal Kuharić). Sveci su nam jasni primjeri kako se Ti Gospodine, proslavljaš u životu čovjeka koji te prima vjerom u svoje srce. Nitko nije izuzet tvoga poziva: „Slijedi me“ pa bio on svećenik, redovnica, školarac, student, otac ili majka. Gospodine, ti si nam preko bl. Ivana pokazao kako vjernik laik može ostvariti ideal kršćanke svetosti života. Bl. Ivan nije bio svećenik, niti je radio u crkvenim strukturama. Vršio je laičko zanimanje srednjoškolskog profesora francuskog i njemačkog jezika i tim radom je zarađivao kruh svoj svagdašnji. U svome životu spoznao je vjeru i spaja je sa svojom profesijom i tako nam pokazuje kako se može povezati duboko vjersko uvjerenje i svetost života s visokom školskom naobrazbom. U životu je govorio deset jezika, ali svi bi to bilo beskorisno da mu je srce bilo bez Boga. Život mu je bio Krist, a smrt dobitak. U ranoj dobi prešao je u vječnost, ali dovoljno zreo i odrastao da odraslim vjernicima može biti uzor kako se može ostvariti svetost i angažirati se u izgradnji Božjeg Kraljevstva od najmlađih dana svoga života.

Daj nam Gospodine da budemo uvriježeni i utemeljeni u ljubavi i tako postanemo sposobni shvatiti sa svim svetima, kolika je širina, duljina, visina i dubina tvoje ljubavi koju si nam otkrio svojim život, a koji se ponavlja u tvojim blaženima i svetima.

Pjesma: „Nauči nas da ljubimo“

Poslanica Hebrejima kaže: „Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo.“ (Heb 11,1)

Vjerom shvaćamo da smo ovdje samo putnici, a da je naša domovina na nebesima. Vjerom pobjeđujemo kušnje, po vjeri primamo blagoslove i snage za odricanja. Vjerom primamo spremnost da slijedimo Krista kuda nas On povede. U vjeri prihvaćamo riječ Božju i puštamo da nas ona odgaja za zajedništvo s Bogom i ljudima. Vjerom rušimo zidove predrasuda koje nas dijele. U vjeri prihvaćamo ljude onakve kakvi oni jesu. Vjerom

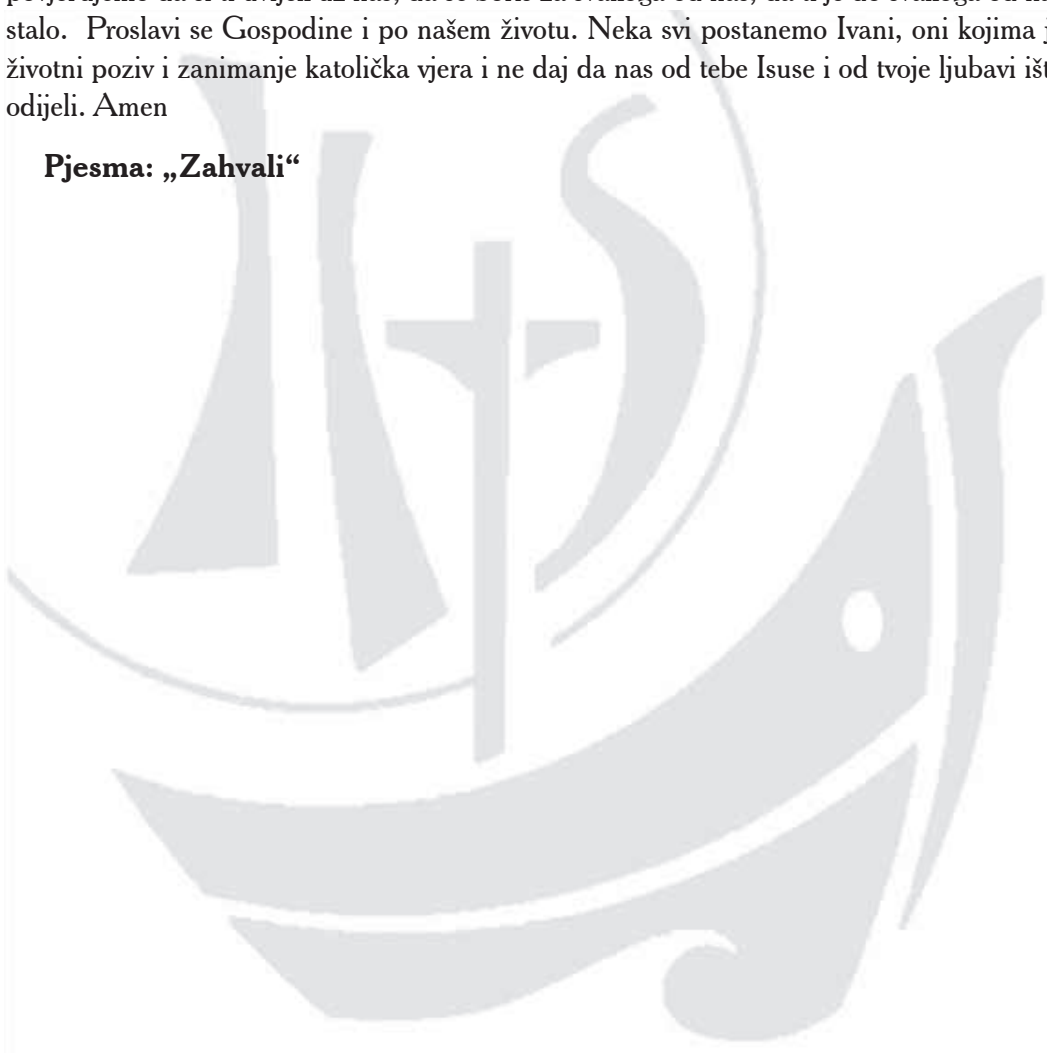

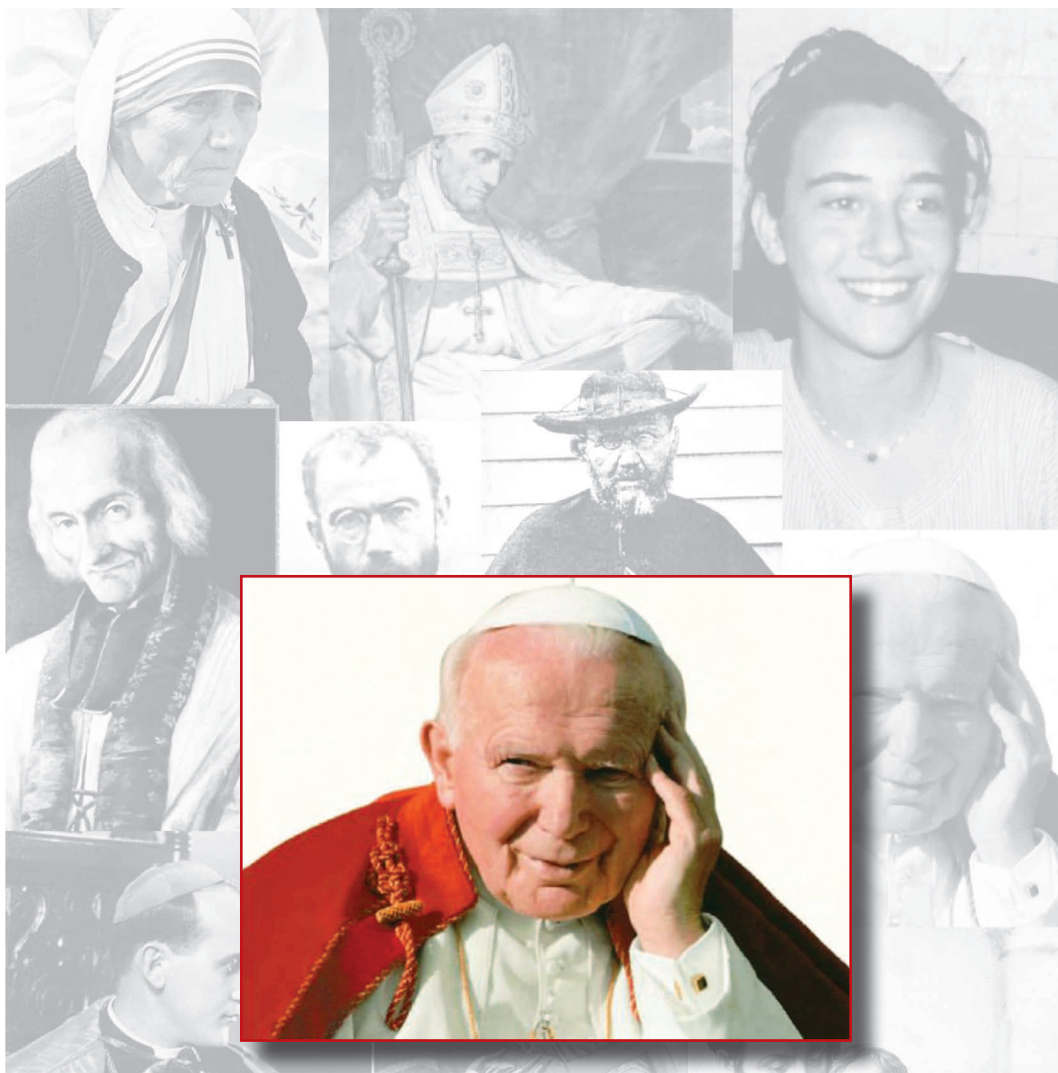
primamo novo srce, čisto i postojano u dobru, postajemo sposobni prihvatiti sva Božja obećanja i surađivati s Bogom u ostvarenju njegove volje sa nama, sa svakim osobno.

Što je život vjere? Pogledaj život bl. Ivana Merza i vjera ti se otvara kao knjiga koja poziva da je pročitaš i po njoj živiš. Vjera je ljubav, a ona je najizvrsniji put do Boga i bližnjega, do istinske radosti i mira. Bog nas po Isusu okružuje svojom ljubavlju kao što majka pažnjom okružuje svoju djecu. U toj Očevoj ljubavi, ti nas Isuse hraniš svojim Tijelom i napajaš nas svojom krvlju i vodiš nas kroz život svjetlom Duha Svetoga. Bl. Ivan je rekao: „Sveta Pričest je izvor život.“ Hvala ti Gospodine na tom daru tvoje ljubavi koja je hranila život bl. Ivana i hrani svakoga od nas za život vječni.

Dotakni, Isuse svakoga od nas i pomози nam da i mi vjerom dotaknemo tebe i da svim srcem povjerujemo u tvoju prisutnost među nama. Dotakni nas da spoznamo i srcem povjerujemo da si ti uvijek uz nas, da se boriš za svakoga od nas, da ti je do svakoga od nas stalo. Proslavi se Gospodine i po našem životu. Neka svi postanemo Ivani, oni kojima je životni poziv i zanimanje katolička vjera i ne daj da nas od tebe Isuse i od tvoje ljubavi išta odijeli. Amen

Pjesma: „Zahvali“

bl. papa Ivan Pavao II.
Wadowice, 18.05. 1920. – Rim, 2. 04. 2005.

bl. papa Ivan Pavao II.

Zašto bl. papa Ivan Pavao II.?

Veliki prijatelj Hrvata! S ponosom to možemo reći za ovoga papu koji je prvi u povijesti govorio na Hrvatskom jeziku. Osobitu njegovu naklonost osjetili smo u danima borbe za slobodu i međunarodno priznaje naše Domovine. Bio je veliki saveznik i prijatelj cijelom hrvatskom narodu. S pravom ga nazivamo Velikim papom i uzornim pastirom Kristove Crkve. Po čemu čovjek postaje velik? Po svojoj usmjerenosti i utemeljenosti na Bogu. Sjećamo se toga starca sa križem, uvijek oslonjen na križ, na svoga Gospodina. U tome je njegova veličina i sva njegova djela, izraz su njegove duboke povezanosti sa Kristom.

„Raširenih ruku vas grlimo i očinskom ljubavlju primamo ovdje na grobu svetoga Petra prigodom značajne obljetnice vjernosti Hrvata Svetoj Stolici, a što je ujedno spomen i očinske naklonosti Petrovih nasljednika prema vama. (...) Dragi moji Hrvati! Papa vas voli, Papa vas grli, Papa vas blagoslivlja“. Ove riječi, koje je bl. Papa izgovorio 1979. ostaju poput oporuke u našem sjećanju, pobuđuju nas na zahvalnost i zagovornu molitvu ovom blaženiku.

Životopis bl. pape Ivana Pavla II.

Karol Jozef Wojtyła rođen je 18. svibnja 1920. godine u Wadowicama, gradu smještenom na jugu Poljske, pedesetak kilometara udaljenom od Krakowa. Ime je dobio po svetom Karlu Boromejskom čijoj zaštiti su svog sina preporučili roditelji Karol i Emilia. Imao je brata Edmunda i sestru koja je umrla brzo nakon poroda. Majka Emilia Wojtyła, umrla je 1929. godine kada je Karol imao samo devet godina.

Njegov brat Edmund koji je postao liječnik umire 1932. godine zaražen virusom šarlaha, a njegov otac zemaljski život okončava 1941. godine. Tako već u svojoj 21-oj godini Karol Wojtyła ostaje bez članova svoje najuže obitelji.

Ivan Pavao II. kaže da je njegova majka „...željela imati dva sina: liječnika i svećenika; moj je brat bio liječnik, a ja sam unatoč svemu postao svećenik.“ Papa će kazati da su njegove pripreme za svećenički poziv počele još u roditeljskom domu i da je na njih znatno utjecao njegov otac. „Svakodnevno sam mogao promatrati njegov život, a taj je život bio vrlo strog. Bio je profesionalni vojnik, a kad je obudovio, taj se život pretvorio u život stalne molitve. Ne jedanput znao sam se buditi noću i tada bih zatekao oca na koljenima, onako kako sam ga na koljenima uvijek viđao u župnoj crkvi. Nikada međusobno nismo razgovarali o svećeničkom pozivu...”

1938. godine pred sam početak rata, po završetku gimnazije preseljava s ocem u Krakow. Te godine on započinje studij poljske filologije na Jagelonskom sveučilištu. Nakon prve godine studija nacistička Njemačka okupira Poljsku, a nacisti te iste godine zatvaraju Sveučilište. Da bi izbjegao deportaciju u Njemačku Karol Wojtyła 1940. godine počinje raditi u kamenolomu, a potom prelazi u pročišćavaonicu vode za tvornicu sode. Na tim

poslovima Papa će ostati do 1944. godine. Iz tog vremena seže i njegov duboki osjećaj ljubavi i prijateljstva za radnike.

U doba okupacije Poljske Papa je aktivan u «Kazalištu žive riječi» i «Rapsodskom kazalištu.» Koliko se bilo opasno baviti dramskom umjetnošću u to vrijeme govori i činjenica da bi, da su uhvaćeni pri izvedbi nekog komada, sasvim sigurno završili u koncentracionom logoru.

Kako je postao svećenik, papa je rekao: «Povijest moga svećeničkog poziva? Poznata je prije svega Bogu samome. Svako svećeničko zvanje u svom najdubljem sloju jest velika tajna, to je dar koji stalno nadilazi čovjeka...Poziv je tajna Božjeg izabranja...Svećenički poziv osjetio sam za vrijeme rata i svakodnevne životne opasnosti, jer tako je bilo, tako je bilo...I osjećajući taj poziv nikada nisam mislio da će me on dovesti do sadašnjeg položaja, nikada o tome nisam mislio»,

Budući Papa u tajnosti od 1942. godine pohađa Teološki fakultet u Krakowu. Nadbiskup krakowski kardinal Adam Stefan Sapieha, koga je Papa iznimno cijenio i nazivao ga «nezaboravnim», zaredio je Karola Wojtylu 1. studenog 1946. godine u Krakowu za svećenika.

U studenom 1946. godine Karol Wojtyla odlazi na studij u Rim gdje ostaje sve do 1948. godine kada postiže doktorat iz teologije. Te iste godine vraća se u Poljsku i dobiva svoju prvu pastoralnu službu kao kapelan u seoskoj župi Niegowiću.

»Sjećam se da sam u jednom trenutku, kada sam došao na tlo župe u Niegowiću, kleknuo i poljubio zemlju. Tu sam gestu naučio od sv. Ivana Marije Vainneya.» Ove riječi kao da upućuju na gestu koju će Papa činiti na svojim putovanjima diljem svijeta. Nedugo zatim postaje profesorom na Krakowskoj bogosloviji i Teološkom fakultetu u Lublinu. Karol Wojtyla veliki je zaljubljenik u sport (nogomet, kajak, skijanje, planinarenje...), prirodu, ali ni tada ne zaboravlja svoj književni rad.

U 38-oj godini života, 4. srpnja 1958. godine, Wojtylu u Krakowu za biskupa redi tadašnji krakowski nadbiskup Eugeniusz Baziak. Dana 30. prosinca 1963. godine papa Pavao VI. imenuje Karola Wojtylu za krakowskog nadbiskupa.

Ivan Pavao II. Kao krakowski nadbiskup, sudjeluje na II. Vatikanskom koncilu. Za vrijeme treće sesije našao u skupini koja je pripremala pastoralnu konstituciju *Gaudium et spes*, i mogao sam sudjelovati u iznimno zanimljivim radovima te skupine.

Pape Pavao VI. imenuje ga kardinalom 26. lipnja 1967. godine.

Papa Pavao VI. umire 6. kolovoza 1978. godine. Kao nikada prije, u tako velikom broju, čak 111 kardinala bira novog papu. Kardinal Albino Luciani iz Venecije izabran je za papu 26. kolovoza te iste godine. Uzima ime Ivan Pavao I. Samo 33 dana nakon toga, iznenada, Ivan Pavao I. umire u noći 28. na 29. rujan. Tako se 1978. godine, 14. listopada, otvara nova konklava, a dva dana potom, 16. listopada, izabran je 264. papa u povijesti Crkve: Karol Wojtyla. Nakon 455 godina za papu je izabran ne-Talijan, prvi papa Slaven. Ivan Pavao II. naglašava da nikada neće zaboraviti riječi koje mu je uputio njegov sunarodnjak i primas Poljske kardinal Stefan Wyszyński: «Izaberu li te, molim te, ne odbij.»

Poslije izbora kardinal Wyszyński je uputio proročke riječi novom Papi: «Sada trebaš uvesti Crkvu u treće tisućljeće.»

«Kada mi je 16. listopada 1978., poslije izbora na Petrovu Stolicu, postavljeno pitanje: 'Prihvaćaš li?', odgovorio sam: „U vjerskoj poslušnosti Kristu, Gospodinu mome, Majci Kristovoj i Crkvi – svjestan velikih teškoća – prihvaćam“. Od tog vremena trudim se ispunjavati tu zadaću, crpeći svakoga dana svjetlo i snagu iz vjere koja me povezuje s Kristom.»

Nijedan papa nije toliko putovao, zato je Ivan Pavao II. zaslužio ime „papa putnik“. Na svoje je prvo putovanje krenuo u siječnju 1979. godine u Srednju Ameriku i Meksiko. Već drugo Papino putovanje bila je posjeta rodnoj Poljskoj u kojoj se u to doba budi pokret «Solidarnost» kao prvi znak urušavanja komunizma u Istočnoj Europi. Posjet Hrvatskoj od 5.-9. lipnja 2003. godine bilo je jubilarno stoto putovanja Ivana Pavla II.

Na dan početka ukazanja u Fatimi 13. svibnja, na Trgu sv. Petra, 1981. godine na Papu je izvršio atentat Mehmet Ali Agca. To što je preživio, zahvalio je Gospi Fatimskoj, kojoj je i poklonio metak iz atentata koji ga je ranio, a koji je ugrađen u Gospinu krunu.

Ivan Pavao II. uvijek je bio blizak s mladima. Od 1985. godine održavaju se Svjetski susreti mladih. Već je na dan svog pontifikalnog ustoličenja, 22. listopada 1978. godine, Papa kazao mladima okupljenim na Trga sv. Petra: »Vi ste nada Crkve i svijeta – vi ste moja nada.« O Svjetskim danima mladih Papa kaže: «U mašti sam vidio Svjetske dane mladih kao vrijeme puno snage, u kojem će mladi ljudi iz cijeloga svijeta moći susresti vječno mladoga Krista i od Njega učiti kako biti svjedok Evanđelja pred drugim djevojkama i mladima. Danas (...) slavim Boga i zahvaljujem mu na daru kakav su za Crkvu Svjetski dani mladih.»

Ivan Pavao II. prvi je Papa koji je ušao u jednu sinagogu i džamiju. Njegov 25-godišnji pontifikat je najduži pontifikat u XX. stoljeću. Obilježen je, između toliko upečatljivih djela, riječi i ideja koje je učinio i izrekao, brigom za dobro i dostojanstvo svakog čovjeka, zalaganjem za ekumenizam, kulturu života nasuprot kulturi smrti, mir, ekologiju, dijalog i toleranciju među narodima, religijama i kulturama...

Brojke koje govore

Papa Ivan Pavao II. objavio 14 enciklika, 13 apostolskih pobudnica, 11 apostolskih konstitucija i 41 apostolsko pismo. Svakako treba spomenuti i njegove tri knjige izdane za vrijeme pontifikata: «Prijeći prag nade, «Dar i otajstvo: uz pedesetu obljetnicu mog svećeništva» i «Rimski triptih».

Papa je tijekom svoje papinske službe proglasio svetima 474, a blaženim 1311 kršćanina. Imenovao je 201 kardinala. Zaredio je 2156 svećenika kao i 321 biskupa.

Niti jedan Papa u povijesti nije se susreo s tolikim brojem ljudi. Na preko 1000 općih audijencija srijedom u Rimu susreo je preko 16 milijuna hodočasnika. Po svojim putovanjima prešao je trostruku udaljenost koja je između Zemlje i Mjeseca.

Crkvu u Hrvata Papa je od sada posjetio 4 puta. Prvi put 1994. godine Hrvatsku (Zagreb), 1997. Bosnu i Hercegovinu (Sarajevo), potom 1998. Mariju Bistricu i Split.

Sveti je Otac 2003. godine pohodio Rijeku, Dubrovnik, Osijek, Đakovo i Zadar. Prilikom ranijih posjeta (listopad 1998. i lipanj 2003. godine) Ivan Pavao II. je beatificirao bl. Alojzija Stepinca i Mariju od Propetog Petković dok će tijekom svog posjeta Banjoj Luci blaženim proglasiti časnog slugu Božjeg Ivana Merza. Pohod Banjoj Luci i BiH je 101. Papino putovanje. Ujedno, to je peti posjet Crkvi u Hrvata, a drugi BiH.

Ivan Pavao II. kanonizirao je tijekom svog pontifikata dvojicu Hrvata: sv. Leopolda Bogdana Mandića i Marka Križevčanina.

Papa Ivan Pavao II. preminuo je 2. travnja 2005. godine u 21.37h. Njegova posljednja riječ bila je "amen".

Posljednji ispraćaj je bio je 8. travnja 2005. Na ispraćaju bilo je oko 2 milijuna hodočasnika, 180 državnih izaslanstava, 44 predsjednika država i 25 premijera.

Papa Benedikt XVI. proglasio je u nedjelju 1. svibnja 2011. godine u Vatikanu papu Ivana Pavla II. blaženim pred milijun okupljenih vjernika.

KATEHEZA

„Dobri Pastir“

Ciljevi kateheze:

- naučiti u svom životu osluškivati Isusov glas
- prepoznati Božji poziv u vlastitom životu
- u svakodnevnom životu djelovati kao „ovca“ koja sluša glas svoga pastira
- u slici Sijača prepoznati Isusa i samoga sebe

Oblici rada:

- frontalni
- zajednički
- rad u skupinama

Metode rada:

- slušanje
- razgovor
- izlaganje
- rad u skupinama
- usmeno izlaganje

Materijali:

- po jedan prilog Broj 1 i prilog Broj 2
- flomasteri ili kemijske olovke

Molitveno – meditativni početak

Znak križa...

Meditativnim glasom voditelj čita: Ps 23

Gospodin je pastir moj;

Ni u čem ja ne oskudijevam;

Na poljanama zelenim

On mi daje odmora

Na vrutke me tihane vodi

I krijepi dušu moju.

Stazama pravim on me upravlja

Radi imena svojega.

Pa da mi je i dolinom smrti proći

Zla se ne bojim, jer si ti sa mnom.

Tvoj štap i palica tvoja

Utjeha su meni.

Trpezu preda mnom prostireš

Na oči dušmanima mojim.

Uljem mi glavu mažeš,

Čaša se moja prelijeva.

Dobrota i milost pratit će mene

U sve dane života moga.

U Jahvinu ću domu prebivati

Kroz dane mnoge.

Oče naš...

Motivacija

Priča: "Važno je slušati"

Jednom je prilikom bijelac pozvao, svoga prijatelja, indijanca u goste u veliki grad.

Bijelac je poveo indijanca u razgledanje grada i dok su se šetali indijanac, najednom, reče: Čujem cvrčka!

- Nemoguće da od ovolike buke, brujanja automobila i galame, ti možeš čuti cvrčka - reče bijelac.

Indijanac se na to sagne, razgrne grm i pokaže malog cvrčka. - Kako? – upita bijelac.

Indijanac na to zatraži jedan novčić i ispusti ga na pločnik. Novčić zazvuči! Prolaznici se zaustaviše i okrenuše prema mjestu odakle je dolazio zvuk palog novčića.

- Ono što si naučio slušati čut ćeš, ma kakva buka bila, gdje god bio – odgovori indijanac - vidiš, ovi ljudi su u buci čuli novčić ali cvrčka nisu čuli.

Može li mi netko reći što je poanta odnosno što je cilj ove priče? Važno je slušati i čuti, čuti poziv koji nam je upućen. Međutim ponekad nismo ni svjesni poziva, da nas netko zove, da nas netko treba. Jeste li se možda nekad našli u situaciji da niste čuli poziv, da ga zbog nečega niste htjeli ili mogli čuti? Bog nas također poziva samo je potrebno čuti taj poziv prihvatiti ga. Kako nas to Bog zove, što je još važnije kuda nas zove i zašto? Božji poziv je veliki dar koji svaki čovjek koji svaki čovjek treba osjetiti u sebi u svome srcu. Kao što ste već shvatili danas ćemo govoriti o Božjem pozivu, o duhovnom pozivu upućenom svakome od nas....

Najava teksta i teme

Voditelj: Poslušajmo sada tekst evanđeliste Ivana koji nam progovara o lik Dobroga Pastira. Onog Pastira kog svatko od nas svjesno ili nesvjesno traži; pa i onda kad od njega daleko lutamo, zapravo ga tražimo ali na krivim putovima.

Susret s biblijskim tekstom

Biblijski tekst - Iv 10, 11-18

„Ja sam Pastir Dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce. Najamnik - koji nije pastir i nije vlasnik ovaca - kad vidi vuka gdje dolazi, ostavlja ovce i bježi, a vuk ih grabi i razgoni: najamnik je i nije mu do ovaca. Ja sam pastir dobri i poznajem svoje i mene poznaju moje, kao što mene poznaje Otac i ja poznajem Oca i život svoj polažem za ovce. Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovog ovčinjaka. I njih treba da dovedem i glas će moj čuti i bit će jedno stado, jedan pastir. Zbog toga me i ljubi Otac što polažem život svoj da ga opet uzmem. Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga. Tu zapovijed primih od Oca svoga.”

Interpretacija: voditelj tumači biblijski tekst

Ovaj tekst Evanđeliste Ivana na poseban način stavlja pred nas danas lik Dobrog Pastira, pastira koji sve svoje daje za druge. Na početku potrebno se zapitati što za nas znače riječi

stado, ovca, pastir, najamnik kako mi shvaćamo te riječi danas. Možda riječ ovca shvaćamo tek u prenesenom značenju neinteligentne i slabe životinje koja i postoji samo da se striže, muze i da daje umiljate janjce od kojih se mnogi kolju i jedu.

Što za vas znače riječi Pastir, stado?

Što nam je važno zapamtiti iz ovog evanđeoskog teksta odnosno što je po vama poanta ovog teksta?

Krist je dakle i Dobri Pastir i Dobro janje, pastir koji život svoj polaže za nas. On nam je pokazao kakav je Dobri Pastir i to je naravno učinio do kraja, dajući se za nas malene do kraja, postavši Jaganjac koji se žrtvuje za nas. Isus svojim primjerom pokazuje svojim učenicima da se ne treba bojati svoga stada, već da treba ući u odnos odnosno komunikaciju s njima. Svaki dakle kršćanin treba da njeguje tu Isusovu janječiu ćud prema svim ljudima.

Rad u skupinama

Stvaralačko izražavanje – aktualizacija

Neka svaka skupina prouči zadatak i pripremi se za izlaganje pred ostalim mladima za 20 minuta.

1. skupina (Prilog 1) - prepiši tekst s time da umjesto riječi PASTIR I OVCA upotrebe riječi koje su bliskije nama (vođa, prijatelj, ili svoje ime) te nakon toga razgovaraj, zapisuju i daj primjer iz sadašnjosti, ali i iz prošlosti gdje je vođa dao svoj život za prijatelje (ljudi, branitelji, mučenici, koji su položili svoj život za Boga i druge).

2. skupina (Prilog 2) - pročitaj prisposobu o sijaću. Razmisli: Tko je Sijač? Što je sjeme? Što je tlo?... Uz razgovor, iznesi konkretne primjere iz vlastitog života kada si se ponašao kao sjeme palo uz put, u trnje, plodnu zemlju i kamenito tlo (potrebno je uzeti primjer iz vlastitog života i staviti ih u kontekst prisposobe, te se prisjeti razloga zašto si se našao u takvoj situaciji te kako si se osjećao.)

Aktualizacija

Nakon što su sve skupine završile svoje radove predstavnici skupina prezentiraju rezultate svoga rada ostalim članovima skupina te o tome diskutiraju. Ukoliko je potrebno voditelj objašnjava sve nepoznanice.

Voditelj usmjerava razgovor prisutnih tako da dođu do zaključka da je Isus Dobri Pastir koji želi da svaki čovjek u svakoj prilici postupa kao onaj koji slijedi Krista.

Voditelj: I mi smo pozvani slijediti Krista, kao što znamo nedjelja dobrog pastira je nedjelja duhovnih zvanja. Pojam duhovnog poziva i duhovnog zvanja danas mnogima mladima zvuči prilično apstraktno i nejasno. Sve se češće s čuđenjem ili možda čak sa sažaljenjem gleda na mlade koji se odluče nasljedovati Krista u svećeničkom ili redovničkom staležu. Za duhovni poziv od velike je važnosti ispravan motiv jer je on preduvjet kasnijeg smislenog ostvarenja svakog čovjeka koji se odluči za ovaj poziv. Budite hrabri i zamolite Boga da vam da hrabrosti i mudrosti te se ispravo odlučite na koji način slijediti Krista našeg Dobrog pastira.

Molitveni završetak

Gospodine Isuse Kriste ti si nam rekao: “Žetva je velika, ali radnika malo. Molite, dakle, Gospodara žetve da radnike pošalje u žetvu svoju.”

Pogledaj Gospodine, potrebe svoje Crkve i naše biskupije i daruj joj dovoljan broj svetih svećenika, redovnika i redovnica, koji će revno i požrtvovno služiti tvome narodu.

Mnogo je onih koje si pozvao, ali tako malo onih koji se radosno odazivaju Tvome pozivu, koji slušaju i čuju tvoj glas: “Dodi i slijedi me.”

Molimo te, pohodi naše obitelji, da budu zajednice ljubavi u kojima roditelji s radošću primaju djecu i pomognu da ona odrastu u prijateljstvu s Bogom, te postanu ljudi poslušni nadahnuću Duha Svetoga.

Ohrabri mlade da vjeruju ljubavi i spoznaju veličinu života stavljenog u službu drugima po svećeničkom i redovničkom zvanju, te mnoge privedu k Tebi, jedinome Putu, Istini i Životu.

Ti si, Gospodine, naša nada, u tebe se uzdam. Amen.

(Preuzeto iz zbirke kateheza “Činiti dobro” Varaždin, 2007.)

Oče naš...

„Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce. Najamnik - koji nije pastir i nije vlasnik ovaca - kad vidi vuka gdje dolazi, ostavlja ovce i bježi, a vuk ih grabi i razgoni: najamnik je i nije mu do ovaca. Ja sam pastir dobri i poznajem svoje i mene poznaju moje, kao što mene poznaje Otac i ja poznajem Oca i život svoj polažem za ovce. Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovog ovčinjaka. I njih treba da dovedem i glas će moj čuti i bit će jedno stado, jedan pastir. Zbog toga me i ljubi O Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam imam opet uzeti ga. Tu zapovijed primih o

ZADATAK: Prepiši tekst s time da umjesto riječi PASTIR I OVCA upotrebe riječi koje su bliskije nama (vođa, prijatelj, ili svoje ime) te nakon toga razgovaraj, zapisuju i daj primjer iz sadašnjosti, ali i iz prošlosti gdje je vođa dao svoj život za prijatelje (ljudi, branitelji, mučenici, koji su položili svoj život za Boga i druge).

This image shows a blank sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Prilog 2.

“Gle, iziđe sijač sijati. I dok je sijao, nešto zrnja pade uz put, dodoše ptice i pozobaše ga. Nešto opet pade na kamenito tlo, gdje nemaše dosta zemlje, i odmah izniknu jer nemaše duboke zemlje. A kad sunce ogranu, izgorje i jer nemaše korijena, osuši se. Nešto opet pade u trnje, trnje uzraste i uguši ga. Nešto napokon pade na dobru zemlju i davaše plod: jedno stostruk, drugo šezdesetostruk, treće tridesetostruk.” “Tko ima uši, neka čuje!”

“Vi, dakle, poslušajte prispodobu o sijaču. Svakomu koji sluša Riječ o Kraljevstvu, a ne razumije, dolazi Zli te otima što mu je u srcu posijano. To je onaj uz put zasijan. A zasijani na tlo kamenito - to je onaj koji čuje Riječ i odmah je s radošću prima, ali nema u sebi korijena, nego je nestalan: kad zbog Riječi nastane nevolja ili progonstvo, odmah se pokoleba. Zasijani u trnje - to je onaj koji sluša Riječ, ali briga vremenita i zavodljivost bogatstva uguše Riječ, te ona ostane bez ploda. Zasijani na dobru zemlju - to je onaj koji Riječ sluša i razumije, pa onda, dakako, urodi i daje: jedan stostruko, jedan šezdesetostruko, a jedan tridesetostruko.”

Mt 13, 3-9. 18-23

ZADATAK: Pročitaj prispodobu o sijaču. Razmisli: Tko je Sijač? Što je sjeme? Što je tlo?... Uz razgovor, iznesi konkretne primjere iz vlastitog života kada si se ponašao kao sjeme palo uz put, u trnje, plodnu zemlju i kamenito tlo (potrebno je uzeti primjer iz vlastitog života i staviti ih u kontekst prispodobe, te se prisjetiti razloga zašto si se našao u takvoj situaciji te kako si se osjećao.)

Molitveno - meditativno razmišljanje

Gospodine Isuse, budi blagoslovljen i slavljen, jer ti si sama ljubav i ne daš se natkriliti u ljubavi. Sada se želimo u mislima staviti do tvojih nogu i zahvaliti ti na osobi bl. Ivana Pavla II. Njega si izabrao da vodi tvoju Crkvu kroz najnemirnije vrijeme Europske ali i svjetske povijesti. Njegova ljubav prema tvom vjerničkom narodu bila je nenadmašna, odsjaj tvoje ljubavi prema nama. Još kao mladić, bl. Papa se odazvao tvom pozivu. Stavio se tebi na raspolaganje i postao je oruđe tvoje ljubavi ovom napaćenom narodu. Na njemu si ispunio ono što si po apostolu Pavlu rekao: "Niti je oko vidjelo, niti je uho čulo, niti je u srce ljudsko unišlo, što je Bog pripremio onima koji njega ljube!" (1 Kor 2,9).

Židovi su običavali napisati najveću zapovijed ljubavi na svoja kućna vrata da im uvijek bude pred očima. Daj Gospodine, da mi radije najveću zapovijed ljubavi zapišimo duboko u svoje srce, u svoju dušu i nastojimo da zaista ljubimo Boga svim srcem svojim, a bližnjega kao samoga sebe.

Pjesma: „Nauči nas da ljubimo“

Majka i sin šetaju plažom...U jednom trenutku dječak upita: "Mama, kako se čuva ljubav?" "Mama ga pogleda i odgovori: "Uzmi malo pijeska i stisni šaku..." Dječak stisne šaku i što je više stiskao, to je više pijeska curilo iz nje...

"Ali mama, pijesak mi bježi...!!!" "Znam, a sada otvori potpuno šaku..." Dječak poslušao, ali uto zapuhne vjetar i odnese sav pijesak s dlana.. "Ni ovako ne uspijevam zadržati pijesak...!!" Na to majka, sa smiješkom na licu, reče: "Sada uzmi opet malo pijeska u ruku i drži dlan kao da je u obliku žlice, dovoljno zatvoren da ga sačuvavši dovoljno otvoren da bude slobodan..." Dječak učini kako mu je rečeno i pijesak mu ostane na dlanu, zaštićen od vjetra i slobodan da ne klizi kroz prste...

Eto... kako se čuva ljubav...

Gospodine, ti nam govoriš:

„Želim te voljeti, a da te ne ograničavam; cijeniti te, a da te ne obscijenim; prihvaćati te ozbiljno, voditi te, a ne da te za nešto privežem, doći k tebi, a da te na to ne prisiljavam.

Želim te pozvati na radost, sebe ti darovati, iskazati ti svoju ljubav, pomoći ti, a da te ne povrijedim; brinuti se za tebe, a da te ne želim skućiti, da se veselim zbog tebe. Želim te onakvog kakav jesi. Na dlan svoje ruke sam te upisao i svojom te rukom čuvam i bdijem nad tobom. Vrijedan si mi, jer sam te u ljubavi stvorio i pozvao da budeš moja ljubav u ovome svijetu.“

Gospodine, ne dopusti da moje srce bude hladno prema tebi. Takvo srce na sebe privlači bezvrijedne stvari, teži za uživanjem i zabavama ovoga svijeta.

No ako je naše ljudsko srce ugrijano i ražareno ljubavlju prema Tebi, tada ne mari za zemaljske užitke i naslade. Slobodno je od svega toga, a nije ni na što prilijepljeno. Onda će naše srce biti kadro pridonijeti i veliku žrtvu, ako to traži ljubav prema Bogu i bližnjemu. Gospodine daj da budem sav tvoj... "totus tuus"!

Pjesma: „Krist na žalu“

Iv 15, 9-17

„Kao što je Otac ljubio mene tako sam i ja ljubio vas; ostanite u mojoj ljubavi. Budete li čuvali moje zapovijedi ostat ćete u mojoj ljubavi; kao što sam i ja čuvao zapovijedi Oca svoga te ostajem u ljubavi njegovoj. To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna. Ovo je moja zapovijed: ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio! Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje. Vi ste prijatelji moji ako činite što vam zapovijedam. Više vas ne zovem slugama jer sluga ne zna što radi njegov gospodar; vas sam nazvao prijateljima jer vam priopćih sve što sam čuo od Oca svoga. Ne izabrate vi mene nego ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane te vam Otac dadne što ga god zaštetete u moje ime. Ovo vam zapovijedam: da ljubite jedni druge.“

Razmatranje

Živjeti Božju zapovijed ne znači živjeti bez protivljenja i bez problema. Ljubav se uvijek razapinje. Živjeti ljubav znači biti razapet ovome svijetu. Biti provokacija onima koji sebe stavljaju na Božje mjesto. Znači biti i poziv onima koji traže, biti upitnik za one koji ne nalaze smisao svojega života. Mnogi traže Boga, a toga nisu ni svjesni.

Traže smisao sebe i svijeta, traže zadnji razlog postojanja, onu najveću i jedinu vrijednost za koju se isplati živjeti i umrijeti, ako treba. Ali ne nalaze ni jedan odgovor im nije dovoljno vjerodostojan. Traže Boga, ali mu ne znaju ime i vape s pjesnikom: "O dajte mi Boga, jednog sasvim malog, običnog Boga, ali Boga koji je stvaran, koji postoji kao što stablo i cvijet postoje, Boga koji nije plod moje mašte."

Ima i onih koji misle da su Boga našli, ali su u zabludi. Od stvorenja su sebi načinili božanstvo. Možda se ne klanjaju suncu i mjesecu, kao ljudi davnih vremena, ali su sunce svoga života zamijenili razumom ili materijalnim dobrima. I spremni su sebe dati za žrtvu takvim bogovima današnjice.

Ali samo je jedan, pravi i istiniti Bog koji ima samo jedno Ime, koje ljubomorno čuva, a u punini vremena nam ga je otkrio po svojem Sinu, Isusu Kristu. Njegovo ime je Ljubav. On je Otac koji je ispunjen ljubavlju prema nama. On nas obuhvaća svojom ljubavlju i spređa i straga, kako kaže psalmista, on nas u potpunosti grli svojom ljubavlju.

Zamislimo se nad tim jedan čas, ponesimo sa sobom ovo Ime, pustimo da djeluje na nas, da nam mijenja stavove i poglede na život i svijet, da nas postupno mijenja u ono što jesmo: djeca Božja i da nas osposobi to ime udomiti među onima koji ga traže i među onima koji nam se protive.

Pjesma: „O ljubavi ja pjevam“

Gospodine, u mislima gledam tvoje probodeno srce na križu, koje je probodeno zbog ljubavi prema nama. Tako si nam jasno dao do znanja koliko ti je stalo do nas. Toliko smo ti vrijedni; mi, naš život, naša sreća, da si za nas postao sluga, dar Ocu za naše otkupljenje, da

nas očistiš i podigneš na razinu kraljevskog roda. Kako da te ne uzljubimo? Jedna pobožna duša u molitvi je upitala: „Tko ne bi na tu ljubav, ljubavlju uzvratio? Tko ne bi prigrlio takvo čisto srce?“ Sv. Bonaventura odgovara: „Mi koji smo od mesa, mi ćemo na ljubav uzvratiti ljubavlju. Mi ćemo prigrлити našeg ranjenika, kojemu su bezbožnici proboli ruke, noge, prsa i srce. Molim se zato, da on s lancima svoje ljubavi poveže naše srce, da ga kopljem probode, jer je još uvijek kruto i nepokorno.“ (Vitis mistica 3,11 PL 184,643).

Gospodine, daj nam u godini vjere razumjeti tvoj govor i zahtjeve ljubavi. Sv. Augustin nam je iz takve vjere progovorio: „Gospodine, ti si nas stvorio da budemo tvoji i naše je srce nemirno dok se ne smiri u tebi.“ Molimo te i mi da imamo vjeru bl. Ivana Pavla II. da i mi svijetom prodemo čineći dobro.

Pjesma: „Odlučio sam slijediti Krista“

Sv. Damiaan de Veuster (Damjan de Vester)
Tremelo, 3. 01. 1840. – Kalaupapa, 15. 04. 1889.

Sv. Damiaan de Veuster (Damjan de Vester)

Zašto sv. Damiaan de Veuster?

Živimo u vremenu kada je ideal ljudskog života; život obilja, luksuza i uživanja. Mnogima je imperativ živjeti život poznatih i slavnih »zvijezda« glazbene, glumačke ili sportske scene.

U takvom načinu života nema mjesta za siromašne, bolesne i odbačene, a upravo su nam oni dani na brigu, kako bi po njima iskazali našu ljubav prema Bogu. Vjera, da sve što učinimo najpotrebnijima, najjadnijima i najmanjima, činimo samome Bogu, utjelovila se u liku sv. Damjana. Ovaj belgijski misionar napustio je sigurni i udobni život Europe i zamijenio ga je svijetom odbačenih i prezrenih gubavaca na otoku Molokai. I sam je na kraju postao gubavac, ali do kraja je ostao vjeran Evangelju i zaslužio ponosni naslov »Misionar gubavaca.«

Kratki životopis sv. Damjana de Veustera

U Belgiji, u Tremeloou, 3. siječnja 1840., rođen je Josip de Veuster kao sedmo dijete u obitelji. Kao dječak, a kasnije i kao mladić jako je volio sport i bio je član belgijske reprezentacije u hokeju na ledu. Silno pametan i sposoban mladić ulijevao je nadu svome ocu da će naslijediti obiteljsko imanje i unaprijediti rad na polju znanjem kojeg će steći. Zbog toga je upisao ekonomiju. Njegov stariji brat August postao je redovnik o. Pamfilije u samostanu Presvetih Srdaca Isusa i Marije, a dvije sestre, Eugenija i Paulina, bile su već u samostanu uršulinki u Udenu u Nizozemskoj.

Pobožna obitelj zaista je bila plodna duhovnim zvanjima, tako te su roditelji bili sigurni kako će se Josip sigurno oženiti, unatoč tome što je još kao dječak jednom ostao dugo u noć u šumi tražeći Boga ili kad je primio prvu pričest i snažno doživio Božju prisutnost i privlačnost.

Školovanje je za Josipa bilo izazov, ali nije osjećao neku veliku privrženost budući da je kao Flamanac morao učiti valonski jezik. Gorljivi domoljub, lav u srcu, znao se i potući kad je netko dirnuo u njegovo domoljublje. Flandrije je njegova zemlja, njegov dom i nigdje drugdje!

Ipak, Bog je tiho i polako, ali ustrajno, kucao na vrata ovog gorljivog Flamanca i nije odustajao pa ni tada kad je već imao djevojku s kojom se planirao vjenčati. Bilo mu je tada već 19 g. i nitko nije ni pomislio da bi sada promijenio odluku.

No, Josip je 1859. g. za vrijeme pučkih misija, snažno osjetio Božji zov... »Ako danas glas mu čujete, ne budite srca tvrda! Bog me zove, na meni je da poslušam...«

Kad se javio u samostan, 03. 01. 1860. g., nažalost, zbog godina, poglavari su rekli da je nemoguće sada krenuti na bogosloviju, učiti latinski i postati svećenik, ali da može biti brat redovnik. Tako je i bilo. Josip je uzeo redovničko ime Damjan, ali je u noćima ustrajno s bratom Pamfilijem učio latinski ne odustajući, kako bi jednoga dana postao svećenik. I doista je uspio! Poglavari su shvatili da i Damjan, makar tako star, može naučiti latinski i

postati svećenik.

Pri kraju studija, pred samo ređenje, njegov se brat August, o. Pamfilije teško razbolio, a bio je izabran da ide u misije na Havaje. Kako zbog bolesti to nije mogao, predložio je Damjanu da se javi umjesto njega. I tako je Damjan, gorljivi Flamanac, prvi puta napustio svoju domovinu, sve iz velike ljubavi da drugima objavi Ljubav kojom su ljubljeni. U Honolulu je zaređen za svećenika 1864. g. i postao misionar na otoku Puna, zatim Kohali.

Kad je biskup Maigret na sastanku misionara izrekao svoju veliku bol i problem, kako na otoku Molokaiju nema svećenika, a gubavci umiru bez sakramenata, bez ljubavi, bez potrebne ljudske njege, četiri misionara se javilo dobrovoljno da odu na taj otok. Biskup je između njih izabrao Damjana. Bilo je to 10. 05. 1873. g. Damjan je tada imao 33 godine!

Bio je to otok strave! Bez morala, bez ljudskosti... nasilje, alkoholizam, idolatrija, bezvlade, pravilo jačega, iskorištavanje u svakom pogledu... Bilo je užasno teško, ali nakon 15 g. ovaj je otok postao otok gdje su gubavci pronašli veliko srce koje je za njih živjelo i na kraju dalo život za njih.

Ipak, Damjanovo herojsko djelo nisu svi tako prihvaćali. Mnogi su se protivili i tražili da se vrati. Vlada je donijela i zakon kako nitko tko dotiče gubavce ili boravi s njima ne smije više napustiti otok. Bio je to težak udarac za Damjana, ali još teži kad je shvatio da je i sam obolio od gube. Tim više što se tada smatralo kako se guba prenosi seksualnim putem i kako je ona neki četvrti stadij sifilisa. Ipak, danas znamo kako je Damjan ostao vjeran svojim redovničkim zavjetima, makar je živio na otoku punom nemorala. Zaraza gube bila je normalna posljedica dugogodišnjeg boravka među njima, udišući isti zrak, jedući istu hranu... Ostati zdrav bilo je zapravo nemoguće!

»Postao sam gubavac. Mislim da ću se uskoro izobličiti. Premda nemam nikakvih sumnja u stvarni značaj bolesti, i dalje sam miran, predan i sretan usred svojeg puka. Dobri Bog znade da je to nabolje za moje posvećenje i svaki put ponavljam: neka bude volja tvoja!«

Sljedeće 4 godine radio je kao gubavac... Bolest je brzo napredovala...

Početkom korizme 1889. g. obuzela ga je duboka tuga. Nije osjećao Božju prisutnost. Nijedna ga molitva nije mogla utješiti. Po cijele je noći klečao pred Presvetim, ali je srce ostalo bez utjehe... približavao se vrhu Kalvarije i Bog je dopustio da okusi mjeru muke Kristove, da iz dna srca zavapi: »Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?« Umirao je, a u srcu je osjećao da nije vrijedan Neba...

Vječnost je ugledao na Veliki ponedjeljak 15. 04. 1889. g. Zvona crkve sv. Filomene, koju je Damjan izgradio vlastitim rukama, zazvonila su. Svijeća je dogorjela, ali je ostavila svijetli trag...

Pod pandanusom, na onom istom mjestu gdje je prije 16 godina prvu noć spavao, pod vedrim nebom, zaželio je imati mjesto za vječni počinak... Na križu je zapisano: »Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje.«

(Iv 15,13)

Njegovo je tijelo svečano preneseno u Belgiju 1936. g. gdje se i danas nalazi u kripti u Leuvenu.

Proces beatifikacije pokrenut je na zahtjev 33 000 gubavaca, a nakon što je potvrđeno čudesno ozdravljenje s. Simplicie. Blaženim ga je proglasio papa Ivana Pavao II. na Duhove 04. lipnja 1995. g., a 11. listopada 2009. g., papa Benedikt XVI. proglasio ga je svetim.

Godine 1969. ukinuta je kolonija gubavaca na Kaluapapi na Molokaju.

Iz homilije na misi beatifikacije:

»Otac Damjan predstavlja specifični oblik svetosti; on je u jednome svećenik, redovnik i misionar. Kroz te tri kvalitete on otkriva lice Kristovo, pokazujući put spasenja, naviještajući Evanđelje i neumorno radeći za napredak. Organizirao je vjerski, društveni i bratski život na Molokaiu, u vrijeme kada je otok bio bez ikakvog zakona; s njime je svatko dobio svoje mjesto, svatko je bio prepoznat i ljubljen kao brat i sestra.«

»Njegovo svjedočanstvo za vas je poziv, osobito za vas mlade, kako biste ga svi upoznali te kako bi po njegovoj žrtvi u vama uzrasla želja da ljubite Boga, koji je izvor prave ljubavi i sretnoga života, kao i želja da i od svog života učinite istinski prinos. Postao je gubavac među gubavcima, gubavac za gubavce. Kao i oni, trpio je i umro, vjerujući u Kristovo uskrснуće, jer Krist je Gospodin!«

»Blaženi Damjane, dao si se voditi od Duha Svetoga kao poslušni sin Očevoj volji. U tvom životu i u tvom misionarskom radu, pokazao si Kristovu nježnost, blagost i milosrđe za svakog čovjeka, otkrivajući njegovu nutarnju ljepotu, koju ni bolest, ni deformacija, ni slabost ne mogu umanjiti. Svojim nas svjedočanstvom i propovijedanjem, podsjećaš kako je Isus uzeo na sebe naše siromaštvo i patnju i otkrio nam čudesno dostojanstvo.«

KATEHEZA

„Uzori moga života”

Ciljevi kateheze:

- shvatiti značenje riječi uzora, idola i ideala
- otkriti koje osobe su uzori u našem životu i kako oni utječu na naš život
- shvatiti da nam i Bog daje svoje uzore (svece)

Oblici rada:

- frontalni
- grupni

Metode rada:

- slušanje
- diskusija
- izrada plakata

Materijali:

- bijeli hamer papir za izradu plakata
- flomasteri ili drvene bojice

Molitveno-meditativni početak

Ako nečiji put mogu obasjati već i jednom jedinom zrakom svjetla; ako nekoj duši mogu pomoći da jasnije sagleda život i dužnosti, i tako blagosloviti brata svojega; ako sa svakog obraza mogu otrti suzu, ovaj moj život neće biti uzaludan.

Ako čovjeka koji je zastranio mogu dovesti do istine, njegovo srce iznutra nadahnuti osjećajem dužnosti; ako u svoju dušu ružičaste mladosti mogu usaditi osjećaj za pravdu, ljubav prema istini i ljepoti; ako i jednog čovjeka mogu poučiti da su Bog i raj blizu, ovaj moj život neće biti uzaludan.

Ako iz misli istisnem sumnju i strah i ako mi život bude usklađen s ljubavlju i dobrotom; uspijem li širiti svjetlo, nadu i radost i pomognem li ukloniti prokletstvo mentalnog sljepila; budem li donosio novu radost, novu nadu, manje boli, ovaj moj život neće biti uzaludan.

Ako uz životni put posadim stablo u čijem će se hladu odmarati umorni putnici, i premda sam možda neću nikada uživati u njegovoj ljepoti, bit ću istinski sretan – iako mi nitko ne zna ime, niti mi ostavlja cvijeće na grobu, ovaj moj život neće biti uzaludan.

Uvod u temu

Mladi ljudi često traže uzor, nekoga na koga bi se mogli ugledati i slijediti njegov put. To je vrlo plemenito traženje i počinje u ranim danima našega života. Osobito je ono izraženo u pubertetu. To je vrijeme naglašenog bunta protiv načela i autoriteta, sukoba, nesuglasica, emocija. Kako onda

uskладiti s jedne strane želju da se nađe i slijedi uzor, a s druge strane pobunu protiv autoriteta. Najčešće su uzori osobe iz društvenog ili političkog života ili sportske, glazbene ili filmske scene. To su uzori koje pred nas stavljaju mediji. Često zaboravljamo da i Bog pred nas stavlja uzore, koji nisu medijski popularni, koji se ne odijevaju po zadnjoj modi, ne voze skupocjene aute i najčešće nisu super bogati. Danas ćemo razmišljati koje sve uzore imamo u životu i kako oni utječu na nas.

Zajednička diskusija

Tko su naši uzori?

Zašto ih mladi uzimaju za uzore?

Na koji način uzori utječu na naš život, kako ih mladi nasljeđuju?

Postoji li razlika između uzora i idola?

Što su ideali? Ima li smisla usmjeriti život prema nekim idealima?

Uzori su nam osobe koje nam služe kao primjer dobrih osobina i ispravnih postupaka.

Idol je u pravom značenju slika, kip ili lik koji simbolizira višu silu ili više biće i sam postaje predmet obožavanja, onaj kojemu se iskazuje božanska čast. Ako idol personificiramo, onda bi idol bio osoba pretjeranog, slijepog obožavanja. Idol može biti i ideja, stvar, predmet, koja je predmet kojoj se iskazuje strastvena ljubav i slijepa privrženost, poput države, nogometna momčad i sl.

Ideal bi mogli opisati kao konačna težnja, željeno ostvarenje neke osobne ili društvene ambicije. Ideal je i neki savršeno zamišljeni cilj ili želja koja čovjeku služi kao cilj kojemu se teži.

Razrada teme

Bog nam također daje svoje uzore. Najbliži su nam naši roditelji. Oni trebaju biti uzori kršćanske ljubavi koje se daruje kroz zauzeti odgoj da se ostvarimo u svijetu kao dobri ljudi i još bolji vjernici.

Odmah iza roditelja, tu su nam primjeri i svjedočanstvo svetaca i blaženika. Oni su svojim život zaslužili da ih nasljeđujemo.

Ali Bog nam svima daje najveći uzor. To je Isus Krist. U slici Isusa Krista kao Dobrog Pastira koji: predvodi, čuva, štiti, brani i hrani svoje stado iz čiste ljubavi i za svoje stado daje svoj život, imamo uzor i nalazimo ideal našega života.

Sveci i blaženici su nam najjasniji primjeri kako izgleda život vjernika koji svoj uzor i ideal života pronalaze u Isusu Kristu. Upoznali smo život i osobu sv. Damjana.

Što vam se posebno dojmilo kod ovoga sveca?

Koji uzor je on imao u svojem životu?

Koji ideal je njega vodio u životu i radu?

Možemo li kao mladi ljudi pronaći uzore koje valja slijediti u svecima katoličke Crkve?

Da li imate svece kao uzore, koje i zašto?
Da li bi i sam htio bio nekome uzor i po kojim osobinama?

Izrada plakata

Nakon našeg zajedničkog razmišljanja, pokušajmo sada zajednički pronaći idealni uzor koji većina mladih danas želi slijediti. Pokušajmo kreirati savršen uzor za mlade – osobu koja bi danas živjela. Što bi bila, radila, kako bi živjela....

Na plakat napišimo one vrijednosti koje su nam najvažnije kod uzora i koje bi i sami htjeli imati da drugima budemo uzori.

Molitveni završetak

(molitva sv. Franje Asiškog, može se i pjevati)

Bože moj, dopusti mi,
mira Tvog da budem glas.
Ima li mržnja bilo gdje,
daj da ljubav nosim tu.
Ima li sumnja bilo gdje,
daj da vjeru nosim tu.
Ima li očaj bilo gdje,
daj da nadu nosim tu.
Ima li žalost bilo gdje,
daj da radost budem tu.
Ima li tama bilo gdje,
daj da svjetlo budem tu, aleluja.

Molitveno – meditativno razmišljanje

Gospodine, klanjamo ti se, jer ti si jedini svet, ti si jedini Gospodin i Gospodar naših života. Ti si naš Bog, jedini dostojan našeg klanjanja. Klanjamo ti se i zahvaljujemo na primjerima tolikih ljudi po kojima si se proslavio.

Hvala ti Gospodine za primjer sv. Damjana de Veustera, za njegovo otvoreno i velikodušno srce, za život koji je poklonio najsiromašnijima među siromasima, gubavcima koji nisu imali smisao svojega trpljenja i odbačenosti. Hvala ti što se nije bojao Molokaia i što si preko njega učinio čudesna djela svoje ljubavi. Daruj i nama večeras svoju poruku ohrabrenja da smo svi pozvani činiti dobro i u tome nismo sami jer tvoja ruka je uvijek s nama i tvoja dobrot nad nama.

Pjesma: „Isus Emanuel“

(Meditacija prema: don Dolindo Ruotolo: ISUSE, MISLI TI; napuljski svećenik)

I večeras Isus svakome od nas govori:

„Zašto se nepotrebno uznemirujete? Prepustite meni brigu za svoje stvari i sve će biti dobro, sve će se smiriti. Zaista vam kažem da svaki čin pravoga, slijepoga, potpunoga povjerenja meni rješava najzamršenije situacije. Predati neku stvar meni ne znači ljutiti se, mučiti se i očajavati obraćajući mi se uznemirenom molitvom, Ja znam sve to... Predati se meni znači blago zatvoriti oči duše i ne misliti na žalost, nanovo se predati u moje ruke kako bih ja mogao činiti ono što je za vas najbolje.

(stanka)

Zatvori oči i odmaraj se u meni. Kad bi samo znali koliko ja mogu učiniti s onima koji se posve predaju u moje ruke. Vi molite da vam uklonim ovu ili onu situaciju ili problem, ali da to učinim na način kako vi hoćete... obraćate se meni, ali hoćete da se ja prilagodim vašim idejama, poput bolesnika koji liječniku sugerira kako da ga liječi. Ne činite tako, nego molite kako sam vas učio u Očenašu: Sveti se ime tvoje! Dodi Kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja!

(stanka)

Ti vidiš zlo oko sebe, probleme koji te muče, a ne vidiš kako sam ja prisutan u svemu i kako posređujem. Zato, ne uznemiruj se, nego zaklopi oči duše i reci mi s povjerenjem: Budi volja tvoja, misli ti, Isuse. Rekoh ti da ću misliti. Suprotno predanju je uznemirenost, a to ne vodi nikamo. Zatvorite oči i dopustite da vas nosi moja milost. Odmarajte se u meni, vjerujući mojoj dobroti i zaista, zaista vam kažem, ako mi kažete: Isuse, misli ti, da ću zaista misliti na vašu situaciju, da ću vas utješiti i voditi. I kad vas budem vodio drugim putem od onoga kojega ste si zamislili, onda vas i poučavam, nosim u svome naručju... no, ja mislim onda kad vi zatvorite oči... vi ne možete spavati, želite sve provjeriti, ispitati, na sve misliti, tako se prepuštate ljudskim silama koje su tako slabe. Upravo to smeta mojim riječima i mojim vidicima. Oh, kad biste znali koliko ja čekam na ovo vaše predanje... recite mi: Isuse, misli ti!

Pjesma: „Isuse, vjerujem“ (s tekstom Trebam te...)

Predaj se mome srcu i vidjet ćeš. Hoću da vjeruješ mojoj svemoći, a ne svom djelovanju, dopusti da ja djelujem u tebi i preko tebe u drugima. Traži moju intimnost, utaži moju žeđ za tobom, da te mogu obogatiti, ljubiti kako ja želim. Dopusti da dodem u tvoje srce, da izlijem svoju svemoć na tebe. Ako budeš uz mene ne trudeći se svojim snagama nešto učiniti i dokazujući svoju sposobnost, bit ćeš svjedok svoje vjere i moje svemoći, a ja ću biti uz tebe kad govoriš, hodaš ili radiš, kad moliš ili spavaš... reci mi: Isuse, misli ti...

(stanka)

Ostaneš li uz mene, zaista, zaista ti kažem: dat ću ti osjećaje koji su ti potrebni, dat ću ti sućut prema bližnjima, učinit ću da govoriš i misliš ono što ja hoću. Tada će tvoje djelovanje proizlaziti iz moje ljubavi... ono što bi ti učinio da uspiješ je ništa u usporedbi s onim što ja činim u tajnosti srdaca onih koji me ljube. Ostanite u mojoj ljubavi... ako ostanete u mojoj ljubavi i ako moje riječi ostanu u vama, tražite što hoćete i bit će vam.“

Pjesma: „On dolazi da spasi nas“

Gospodine, u svijetu je toliko odbačenih i napuštenih. Danas je otok Molokai prisutan u svakom gradu i selu po cijelome svijetu. Prisutan je u duši svakog čovjeka kojega su drugi odbacili zbog; boje kože, spola, narodnosti, vjere, hendikepa... Svatko od njih je potreban tvoje ljubavi. Svatko od nas je poslan biti glasnik tvoje ljubavi. Sveci su sveci po tome da nisu okretali svoje glave od potrebnih. Nisu zatvorili svoje ruke i srca na vapaj odbačenih. Oni su im pristupili i otvorili svoje srce i ruke i tako su postali oruđa u tvojoj ruci Gospodine. Kad su stali pred tebe Gospodine, nisu donijeli prazne ruke, već pune vreće dobrih djela. Sveti Damjan nije gledao gubu, već čovjeka. Njegove oči i srce su bile ispunjene Evanđeljem. Daj nam, da i mi po njegovu primjeru i sa tvojom pomoću ne odbacujemo nikoga koji je po čemu različit od nas. Daj da mislimo tvojom pameću i ljubimo srcem punim tvojom ljubavlju sve ljude jednako. amen

bl. Marija od Propetog Isusa Petković
Blato, 10. 12. 1892. – Rim, 9. 07. 1966.

bl. Marija od Propetog Isusa Petković

Zašto bl. Marija od Propetog Isusa Petković?

Bl. Marija je rođena u Blatu na Korčuli u bogatoj obitelji Petković. U četrnaestoj godini, nakon Svete Pričesti, Isusu je obećala da će do kraja života biti njegova, već tada kao dijete u svom srcu je položila zavjet doživotne djevičanske čistoće. Ova hrvatska blaženica cijelim je svojim bićem pripadala Gospodinu. Hodila je kroz život, proživljavajući sve samo da bi u potpunosti služila Kristu. Naša je zadaća ne samo zazivati svece, vapiti im i tražiti zagovor, već ih slijediti, uzeti svoj križ i ići njihovim stopama, isto kao što su oni vjerno išli Kristovim. Zato bi se trebali moliti blaženoj Mariji da je po njenom zagovoru što vjernije slijedimo. Ona je jedna od tisuće redovnica koje su odlučile slijediti Isusa u čistoći srca i tijela. Redovništvo već sada pretkazuje ono stanje koje nas čeka na nebu. Redovništvo je znak i poziva nas da i mi Boga slijedimo u poslušnosti, čistoći i siromaštvu.

Kratki životopis bl. Marije od Propetog Isusa Petković

Blažena Marija od Propetog Isusa Petković, utemeljiteljica Družbe Kćeri Milosrđa, rođena je u Blatu na Korčuli 10. prosinca 1892. godine, u imućnoj obitelji Marije i Antuna Petkovića Kovača. Uzorni roditelji djecu su kršćanski odgajali i poučavali ih vjeri, a njihova kći Marija pokazivala je sklonost pobožnosti i milosrđu. Uočavala je patnje ljudi, glad i neimaštinu, pa je već u djetinjstvu odlučila štititi siromahe, tu probranu i ljubljenu braću raspetoga Gospodina, kako ih je znala oslovljavati.

Nakon navršene četrnaeste godine života 21. studenoga 1906. položila je zavjet vječne čistoće. Premda je bila krhka i često boležljiva, uz obveze u očinskom domu, Marija je u rodnom Blatu vodila tri vjerska društva te je djecu obitelji koje su radile na posjedu njezina oca poučavala vjeronauku i glavnim predmetima u školi. Kad su 1919. Službenice Milosrđa napustile kuću u Blatu, na poziv Josipa Marčelića, dubrovačkog biskupa i njezina duhovnog voditelja, preuzela je skrb za tu kuću te se, zajedno s nekoliko svojih kolegica, pobrinula i za ustanove njoj pripojene.

Na blagdan sv. Franje, 4. listopada 1920. na poticaj biskupa Marčelića utemeljila je družbu Kćeri Milosrđa, Trećega samostanskog reda sv. Franje, sa svrhom da preko djela milosrđa širi spoznaju božanske ljubavi i milosrđa, a na redovničkom oblačenju dobila je ime Marija Propetog Isusa te je izabrana za vrhovnu poglavaricu družbe. Na crkvenom zemljištu u trošnoj i tijesnoj crkvenoj kući, blizu župne crkve rođena je prva izvorna hrvatska franjevačka zajednica Kćeri Milosrđa. U počecima su redovnice u Blatu vlastitim radom uzdržavale do tristo siromašne djece, a pomagale su i mnogim sirotima i udovicama. Kad su potrošile vlastita sredstva, Marija je više puta išla u prošnju po Slavoniji i Vojvodini i dobivala pomoć za sirote, a pomoć joj je poslao i sam papa Pio XI. Godine 1923. preuzela je skrb za djecu u dječjem domu Kolvek u Subotici, nakon čega je otvorila brojna prihvatilišta za djecu u Slavoniji, Vojvodini, Makedoniji i Srbiji. Godine 1936.

Družba je nastavila djelovati i u Argentini, gdje su se redovnice posvetile radu s djecom u vrtićima, školama, te radu s bolesnom djecom. Sama je Marija u Latinskoj Americi boravila od 1940. do 1952., promičući nova djela odgoja i dobrotvornosti. Uz vjerski nauk organizirala je pouku o higijeni, ekonomiji, domaćinskim poslovima, šivanju i krojenju, pletenju, bolničarstvu i strojopisu. Danas u Argentini, Paragvaju, Čileu i Urugvaju djeluje oko 250 redovnica družbe Kćeri Milosrđa. U Europu se vratila 1952. godine, i to u Rim gdje je gotovo u središtu grada pronašla i kupila kuću za Vrhovno sjedište Družbe. Uvjerena da njezina zadaća u Družbi više nije u vođenju, nego u žrtvi i trpljenju, molitvi i prikazivanju Gospodinu, na Kapitulu 1961., nakon 40 godina.

Ova je službenica Božja najveću radost vidjela u siromasima i prezrenima. U njima je prepoznavala lice Isusa patnika i radovala se ako je mogla biti na usluzi. Stoga se sve do svoje blažene smrti, nije se umarala poticati svoje sestre da ponašanjem i žrtvom pokazuju kako se i u njima utjelovila Božja ljubav, dobrota i milosrđe.

Marija je preminula na glasu svetosti 9. srpnja 1966. godine. Pokopana je na rimskom groblju Campo Verano, a tri godine poslije njezini su zemni ostaci preneseni u kućnu kapelicu Vrhovne uprave, gdje su počivali do studenoga 1998. godine, kada su preneseni u rodno Blato i pokopani u kripti samostanske kapelice Krista Kralja u Kući matici

Sveti zbor za proglašenje svetih donio je Odluku o herojskim krepostima službenice Božje 5. srpnja 2002. godine, a 20. prosinca iste godine donesena je Odluka o priznatom čudu spašavanja 20 mornara u utrobi potopljene peruanske ratne podmornice Pacocha. 6. lipnja 2003. godine **pri trećem pohodu Hrvatskoj, papa Ivan Pavao II proglasio ju je blaženom u Dubrovniku i time domovinsku Crkvu obogatio prvom hrvatskom blaženicom.**

Družba kćeri milosrđa, koju je ona osnovala, danas djeluje na tri kontinenta, u 12 država i u 67 zajednica. Sestre se bave odgojem mladeži, katehizacijom, njegovom staraca i bolesnika, te župnim pastoralom i misijama.

KATEHEZA „Redovništvo”

Ciljevi kateheze:

- upoznati smisao redovništva
- upoznati redovničke redove u našoj Varaždinskoj biskupiji (muške i ženske)
- otkriti, da li netko od nas ima poziv za redovništvo

Oblici rada:

- frontalni
- rad u parovima
- grupni

Metode rada:

- slušanje
- razgovor
- pismeno izražavanje
- izlaganje

Materijali:

- pjesma: „Pogled ljubavi tvoje“ (L. Ž. Balvan)

<http://www.youtube.com/watch?v=PXVewbvWK7Y>

- kratki sažetak redovničkih redova (muških i ženskih) u Varaždinskoj biskupiji
- papir za svakog sudionika
- olovke ili flomasteri

Molitveni početak

Zamisli da se promatraš u ogledalu. Gledaš svoje lice, tijelo. Pokušaj promotriti dublje od površine. Snagom svoga uma motri sebe, svoj ja, svoju osobnost, karakter, sve ono što te čini takvom osobom kakva jesi. Osoba kakva jesi, takvom si osobom postajao od prvoga dana svoga života do danas. Ti, kakav si danas, rezultat si svih dana svoga života; „spoj“ si genetskog nasljeđa i utjecaja okoline (ljudi i prirode), ali i svojih odluka, izbora koje si činio u životu.

I u ovom trenutku Isusov pogled počiva na svakome od nas. Njegov pogled pun ljubavi i razumijevanja. Dopusti da te Isus pogleda u oči... da ti se približi... (kratka tišina)

Reci mu ono što ti je sada na srcu. Budi jednostavan i iskren. (tišina) Amen.

Motivacija

Prisjeti se nekih trenutaka u kojima si na poseban način osjetio nečiji pogled. Prisjeti se onih toplih i dragih pogleda... ima li među tim pogledima i onih koji su se prozvali ZALJUBLJENI? Kakav je to „pogled zaljubljenih“?

Kako Bog gleda na čovjeka? Može li Bog tako pogledati na čovjeka da se čovjek zaljubi u Boga? Što mislite?

Poslušajmo pjesmu:

Pogled ljubavi tvoje (L. Ž. Balvan)
pjesma

<http://www.youtube.com/watch?v=PXVewbvWK7Y>

Razrada teme

Poslušajmo sada evanđelje o jednom takvom Isusovom pogledu... »Isus... pogleda... zavoli... i reče...«

Mk 10, 17-22

„U ono vrijeme, dok je Isus izlazio na put, dotrči netko, klekne pred njega i upita: „Učitelju dobri, što mi je činiti da baštinim život vječni?“ Isus mu reče: „Što me zoveš dobrim? Nitko nije dobar doli Bog jedini! Zapovijedi znadeš: Ne ubij! Ne čini preljuba! Ne ukradi! Ne svjedoči lažno! Ne otmi! Poštuj oca svoga i majku!“ On mu odgovori: „Učitelju, sve sam to čuvao od svoje mladosti.“ Isus ga nato pogleda, zavoli ga i rekne mu: „Jedno ti nedostaje! Idi i što imaš, prodaj i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi i idi za mnom.“ On se na tu riječ smrkne i ode žalostan jer imao je velik imetak.“

Nakon kratke šutnje započeti razgovor

Pogled ljubavi? Isusov pogled? Znamo li još neke zgode Isusovog pogleda? Kroz povijest mnogo je bilo osoba koje su na poseban način osjetile taj Isusov pogled... kao što je bio to sv. Benedikt, sv. Franjo, sv. Klara, sv. Anđela, sv. Ignacije, bl. Marija od Propetog Petković....

Taj je pogled bio tako snažan da su odlučili sve ostaviti i krenuti za Isusom i još više, učiniti ono što je od njih tražio, a to je utemeljenje novih zajednica koje će imati posebnu karizmu, poseban zadatak u Crkvi.

Isus Krist svojim pogledom ostavlja duboki pečat u srcu i 'ranjava' ga čežnjom za ljubavlju koju nitko ne može ispuniti osim Njega samoga. To su osjetili svi ovi utemeljitelji. On ih je privlačio da samo Njemu daruju dragulj djevičanstva

Dragi mladi prijatelji, na kome će se Isusov pogled zaustaviti, to nitko od nas ne zna, tu je slobodu izbora Isus zadržao samo za sebe. Nitko od nas nije znao da će biti izabran i nitko od nas ne zna zašto je izabran baš on, a ne netko drugi. Ovdje se radi o Božjoj tajni.

Oni koji na sebi osjećaju NJEGOVO POGLED, znajte, posebno su zamilovani i IZABRANI na veliko dostojanstvo da budu Kristovi pastiri i svećenici, Kristove zaručnice i kraljice. Nitko od onih koji su već na tom putu nije sam birao taj način života, bio je to samo slobodan odgovor na NJEGOVO ZOV I LJUBAV. Isus je taj koji je izabrao, uzljubio i sve što želi od osobe jest da mu slobodno odgovori, baš kao što se to događa i u ljudskoj ljubavi.

Stoga, djevičanski život, posvećeni život nije odbacivanje ljubavi, bijeg od života ili strah od braka – ono je ODAZIV na nutarnji zov NEBESKOG ZARUČNIKA, Kralja nad kraljevima i Gospodara nad gospodarima. A tko može Njemu odoljeti kad je On »*najljepši od ljudskih sinova i po njegovim se usnama milina prosula...*« (Ps 45,3) Ili kako lijepo pjeva Pjesma nad pjesmama: »*Što je tvoj dragi bolji od drugih, o najljepša među ženama... Ja pripadam dragome svome i on je željan mene... Govor mu je sladak i sav je od ljupkosti... Stavi me kao znak na srce i kao pečat na ruku svoju... Mnoge vode ne mogu ugasiti ljubav niti je rijeke potopiti...*« (Pj 5,9.16; 7,11; 8,6-7)

Jesi li možda i ti osjetio taj Isusov pogled na sebi? Ako jesi, hrabro kreni u avanturu života s Kristom i ne boj se, jer On uvijek vjeran ostaje. Nema radosti u životu onoga koji I znaj,

na tom putu nisi sam, tu je već mnoštvo zajednica koje slijede Krista Jaganjca kamo god on pođe i pjevaju novu zaručničku pjesmu ljubavi (usp. Otk 14,2-4)

Zadatak

U našoj Varaždinskoj biskupiji naći ćemo:

Franjevci OFM, franjevci kapucini, franjevci konventualci, franjevci trećoreci, dominikanke, franjevke misionarke iz Asiza, Karmelićanke božanskog Srca, Kćeri Božje ljubavi, Kćeri milosrđa, Klanjateljice Krvi Kristove, milosrdnice, Služavke Malog Isusa, Školske sestre franjevke, uršulinke.

Koje od tih Redova ili Družbi poznajete?

Izaberite jedan ili više tih redova i napravite popis svega onoga što znate o njima. To možete raditi u parovima.

franjevci	uršulinke	Kćeri milosrđa
sv. Franjo	sv. Anđela	bl. Marija od Propetog Petković
Frama....	hodočašća s mladima....	vjeronauk u školi....

(Napomena: ako voditelj zna da zajednica mladih neće znati ništa, neka pripremi neke materijale s interneta... ili ako su u mogućnosti zajedno surfati po internetu i tražiti podatke, još bolje... www.redovnici.hr nalazi se popis svih družbi i redova i onda tamo web stranice pojedine)

Aktualizacija

Jakov je bio varalica, Petar je imao tešku narav, David je imao izvanbračnu aferu, Noa se znao napiti, Jona je bježao od Boga, Pavao je bio ubojica, Gideon je bio nesiguran, Marta se stalno brinula, Toma je sumnjao, Sara je bila nestrpljiva, Ilija je bio čudljiv, Mojsije je mucao, Zakej je bio nizak, Abraham je bio star, a Lazar mrtav...

Tako dakle, a koja je TVOJA ISPRIKA???

Može li te Bog upotrijebiti?

On ne poziva osposobljene, On osposobljuje pozvane!!!

Porazgovarajte o svemu što znate ili ste čuli o redovništvu u Crkvi, bilo da je to pozitivno bilo negativno. Neka voditelj daje smjernice, a ako vam je ikako moguće posjetite neku redovničku zajednicu u našoj biskupiji! Direktni kontakt je najbolje sredstvo!

Molitveni završetak

O moj Isuse, pomози mi širiti Tvoj miomiris kuda god idem. Ulij svoj Duh u moju dušu i ispuni je ljubavlju tako da cijeli moj život bude miris Tvoje ljubavi kroz mene i u meni, tako da svaka duša koju susretnem može osjetiti Tvoju prisutnost. Neka ne vide više mene, već samo Tebe. Ostani sa mnom i početi ću sjajiti Tvoju svjetlost. Isijavat ću Tvoju svjetlost i obasjavati druge. Daj da Ti uputim molitve na način koji najviše voliš. Daj mi da propovijedam, ali ne riječima, već primjerom, snagom koja privlači, djelovanjem onoga što činim u punini ljubavi koju u srcu nosim za Tebe. Amen. (Blažena Majka Terezija)

Molitveno - meditativno razmišljanje

Gospodine Isuse Kriste! Klanjamo ti se i zahvaljujemo na primjeru svetog života bl. Marije. Došao si na ovaj svijet da siromasima doneseš radost spasenja. Ostao si sa nama pod prilikama kruha i vina da budeš uz nas, da te možemo susresti, da te možemo čuti i vidjeti i da te možemo slijediti. Sveci i blaženici su nam kao putokaz koji nas usmjeravaju, opominju i pomažu da i naš život bude proslava tebe Gospodine. Uđi u naša srca, da te zavolimo. Uđi u našu pamet da te razumom prihvatimo. Uđi u naš život da svojom prisutnošću nosimo tvoju prisutnost tamo gdje živimo i radimo.

Čudesno si se nastanio u životu bl. Marije jer ona ti je otvorila sva vrata svoga bića. Njezina molitva je bila uslišana, neka to bude i naša prošnja večeras: „Gospodine, volja tvoja, to je radost moja; upoznati je, to je želja moja; vršiti je, sreća moja, jer ja te ljubim, Bože, Ljubavi moja!“

Pjesma: „Oče mi ti se klanjamo“

Gospodine rekao si: „Nitko ne može doći k meni ako ga ne privuče Otac moj koji me posla...“ (Iv 6, 44) Vjera je dar, spona, koja nas sa tobom povezuje, po kojoj k tebi dolazimo. Ona je poziv na koji odgovaramo slobodna srca. Po vjeri tebe priznajemo, tebe ispovijedamo, u vjeri se i nadamo budućim, vječnim dobrima. Vjera je blago koje si pohranio u ove naše tjelesne glinene posude, da sve što činimo nije od nas, već od tebe. Bl. Mariju si pozvao na svetost redovničkog života. Uputio si joj poziv da te slijedi u čistoći, siromaštvu i poslušnosti. Bl. Marija je bila redovnica puna vjere. Svojim životom je već ovdje na zemlji svjedočila život budućega vijeka. Ona je uistinu spomenik budućega vijeka. Svojim je životom obznanjivala ono što je bitno i važno, ono što dolazi i što je vječno – blaženstvo u nebu. Bila je znak vječnoga života ovdje na zemlji.

Bl. Marija je svojim životom odgovorila na tvoj poziv Gospodine. Tražiti i ostvariti sreću je u biti svakoga od nas. Mnogi je traže na krivim putovima i na krivim mjestima. Nastoje je naći u materijalnim dobrima, užicima ili raznim uspjesima. Ali prave sreće nema izvan Boga. Samo oni koji otkriju put koji nam Ti kazuješ, koji se na tome putu razvijaju u svojim sposobnostima surađujući s milošću koju nam ti Gospodine daruješ, nalaze smisao života i istinsku sreću. Gospodine, u slici pastira i izguljene ovce, jasno nam govoriš da ti uvijek tražiš ljude. Zoveš izgubljene, a vjerne pozivaš da te slušaju i da idu za tobom. Jedan od poziva kojim zoveš čovjeka je i poziv na posvećeni život. Osoba koja ga osjeti i na njega odgovara zna da je od tebe tražena i željena, da u tom pozivu ostvari svoju životnu sreću. Ti imaš plan sa svakim čovjekom, plan koji nam je često skriven, ali se jasno otkriva kada ti otvorimo svoje srce u molitvi. Kada oslušujemo tvoju riječ i svoj život učinimo tvojim stanom po Svetoj Pričesti.

(Kratka šutnja)

Gospodine, što želiš od mene? To si pitanje često postavljamo u svojim životima. Ti nam jednostavno odgovaraš: „Gledajte svece i učite. Kada sam došao na svijet, darovao sam

vam se u potpunosti, ništa nisam zadržao za sebe. Svoje sam srce otvorio kopljem za vas, da vam dadnem i zadnju kap svoje krvi. I kada sam uzašao na Nebesa, ostajem u potpunosti za vas u Svetoj Pricesti. Sve dati drugima, a ništa ne zadržati za sebe, to je moja škola, a sveci i blaženici su to učenje životom naučavali. Što želim od tebe? Želim da darujete sebe drugima. Budi drugima dar, a dar je znak. Dar je srce u znaku, a srce je ljubav. Budite moja ljubav u svijetu. To želim od vas.“

Pjesma: „Krist na žalu“

Blažena Marija nas uči: „Bog je sama ljubav i milosrđe. On ne sudi pokajanog grešnika nego mu prašta po njegovoj ljubavi i milosrđu, kako je rekao pokajanoj Magdaleni: ‘Opraštaju ti se grijesi (mnogi), jer si mnogo ljubila.’ Ljubav pokriva mnoštvo grijeha! Po ljubavi i milosrđu dobivamo oprost i milosrđe. Sam nas Isus uči u sv. Evanđelju kakav će biti sud milosrdnima i ne milosrdnima. Imajmo ljubavi i smilovanja za svakoga, pa će i nama Isus oprostiti naše grijeha. Krist ljubavi neka u nama stanuje i vlada. Po Njemu ćemo djelovati djela ljubavi i oganj što ga je On donio u naše srce zapalit će druga hladna srca.“

Svoje pravo lice nam otkrivaš Gospodine na križu svoje muke. To je lice otkupitelja, zaljubljenika u čovjeka, ljubav sama. Bl Marija te je promatrala na križu i po tom događaju uzela i svoje redovničko ime. Htjela je da bude razapeta potrebnima za njihovo dobro i vječno spasenje. Ona se sva posvetiti Bogu i zbrinjavanju siromaha. U Kristu Propetome vidjela je tu ljubav prema nama siromasima. Ona kaže u svojim spisima: „Isus je odabrao trpljenje, bol, kao jedino sredstvo da nam pokaže put k blaženstvu – izabrao je put trpljenja, bol, da nam pribavi otkupljenje. Izabrao je trpljenje da nas gane na ljubav. Dao je bol da preobražuje cijelo čovječanstvo. Bol je velika učiteljica – ona nas uči što je taj život, kako da postupamo s drugima.“

(Kratka šutnja)

Blaženica je također zapisala i ovo: „Propete Isusove ruke neka nas opominju da sve radimo u ljubavi i požrtvornosti, probodene noge Isusove neka nas opominju da hodamo putem sv. poslušnosti i putem sv. Božjih zapovijedi, njegova trnova kruna neka nas sjeća svete poniznosti koja mora da resi našu redovničku dušu, a otvoreni bok Isusov neka bude naša najslađa okrepa i naš zaklon, iz njega crpimo snagu u svim svojim bolima i slabocama.“ Blaženoj Mariji Propeti Krist i njegov križ jest najveći učitelj i to ona želi prenijeti svojim sestrama, ali i svima nama, kad poručuje: „Stanite pred ovim propetim Spasiteljem, pogledajte Križ, tko je na njemu. Zadubimo se malo tu u razmatranje. Zaručnici Isusovoj mora biti slatko kad može kleknuti pred Križem, objumiti ga svojim rukama i zahvaljivati se Božanskom Spasitelju, koji je za nju muku podnio. Pod Križem naučit ćete se stupati putem Križa, putem trpljenja i požrtvornosti. To je kraljevski put, to je najodličniji vođa izabranih duša. Prije nego je Spasitelj posvetio križ svojom smrću na njemu, on je bio drvo sramote, stratište određeno za najgore razbojнике. Ali nakon presvete muke Isusove, Križ je postao slavan, Križ je geslo svetaca, Križ je knjiga života. Križ je učitelj poniznosti, samoprijekora, ljubavi i svake kreposti.“

Pjesma: „Odzivam se Isuse“

Gospodine, daj da večeras odemo svojim kućama ojačani primjerom života bl. Marije koja nam govori da je u našem vjerničkom životu najpotrebnije promatrati tebe Isuse, Propetoga, za nas na križu mučena i umrla. Križ, patnja, trpljenje „kraljevski je put“ i za nas. Ne smijemo se nikada odreći tog puta kojim si ti Gospodin išao i donio nam svima spasenje. Što će nas spasiti? Samo Krist Raspeti i Uskrsnuli, naša povezanost s Njime po dubokoj i postojanoj vjeri. Gospodine, bl. Mariji si u njezinu životu darovao križ, ali i sebe u nošenju toga križa kao i nagradu postojanosti u tome – pobjedu Uskrsnuća! Budi i uz nas, da naš životni križ bude nama na vječnu proslavu.

bl. Augustin Kažotić
zagrebački biskup, Trogir oko 1260. – Lucera, 3. 08. 1323.

bl. Augustin Kažotić

Zašto bl. Augustin Kažotić?

Konstituciji o svetoj liturgiji “Sacrosanctum concilium”, br. 111, ističe: “Blagdani svetaca razglašuju čudesna Kristova djela u njegovim slugama, a vjernicima stavljaju pred oči prikladne primjere za nasljedovanje.” Danas pred naše oči stavljamo blaženika koji izvire iz stare hrvatske plemićke obitelji iz Trogira. Blaženik koji ne samo da povezuje jug i sjever, već i Hrvatsku i Italiju. Povijest nam je ostavila ovog uzornog pastira i svjedoka žive vjere u kojem se je Bog čudesno proslavio. Ne smijemo dopustiti da primjer svetog života biskupa Kažotića ostane samo sjena prošlosti, nego se trebamo ogledati u to “ogledalo čistoće, školu kreposti, oduševljenje i revnost”. Biskup Augustin Kažotić bio je teolog i pastir, zaštitnika siromaha i čovjek molitve, jednom riječju: svet. Mogli bismo reći da je upravo on dobar uzor, odlični svjedok vjere za sve nas.

Kratki životopis bl. biskupa Augustina Kažotića

Potječe iz trogirske plemićke obitelji. Rođen je oko 1260. kao mladić se oduševio za redovništvo te je ušao u dominikanski red. Starješine su ga, zbog njegove izrazite nadarenosti, poslale 1287. u Pariz na nastavak školovanja. Uživao je glas učena i pobožna redovnika, tako da ga je papa Benedikt XI. – koji ga je kao bivši učitelj Reda dobro poznao – 9. prosinca 1303., kada je bio izabran za papu, imenovao zagrebačkim biskupom. Kažotić je u Zagrebu razvio živu pastoralnu djelatnost, posredovao među sukobljenim stranama, na poseban se način zauzimao za moralno-intelektualnu obnovu svoje biskupije, uredio je bogoslužje te, osnovao katedralnu školu, u kojoj je učitelj, kojemu je dodijelio posebnu crkvenu nadarbinu, klericima i siromašnim učenicima besplatno predavao gramatiku i teologiju.

Kao biskup bio je veoma aktivan i poduzetan. Često je obilazio svoju biskupiju propovijedajući i dijeleći potvrdu. Zdušno se brinuo ne samo za duhovno dobro i ćudoređe svoga puka, već mu je nastojao pomoći i u materijalnom uzdizanju. Mnogo je brige posvećivao uređenju bogoslužja, svećeničkim pripravnicima, da se duhovno i teološki izgrade, a onda i svećenicima po župama. Sve to svjedoči da je nastojao biti brižan pastir koji se ozbiljno i odgovorno brine za povjereno stado.. Kao biskup osobito se brinuo o svećeničkom podmlatku. Bogatiji su za svoje školovanje u sjemeništu plaćali, a siromašniji su se školovali besplatno. Augustin je u zagrebačkoj prvostolnici uredio bogoslužje: preuređio je dotadašnji posebni zagrebački obred. Mnogi su ga plemići zbog njegova značaja i kreposti uzimali kao suca u svojim međusobnim sporovima. Kad je i sam kao zagrebački biskup doživljavao nepravdu od plemića, na silu nije odgovarao silom. Zna se da je zbog toga živio u velikoj oskudici i siromaštvu.

Kao biskup bio je svjestan da je znanje izvor svakog napretka. Kao pravi borac i svjedok vjere, nastojao je svim silama sačuvati pravu vjeru i narod prosvjetliti pravom istinom. U narodu je bilo prošireno razno praznovjerje zbog neznanja, zato je napisao teološku raspravu „O pitanju kršćavanja slika i drugim praznovjerjima“. Kažotić je ustao protiv gatanja i

čaranja tumačeći razliku između vjere i praznovjerja. Ovo djelo se smješta u same početke teološke misli u Hrvata.

Uz njegovo ime veže se i jedna od legendi o postanku imena Zagreb.

Pripisuje mu se, naime, izgradnja zdenca podno zidina biskupskoga Zagreba. Zapisano je 1796. godine sljedeće: »Biskup Augustin je u vrijeme velike suše, kad se podizala zagrebačka stolna crkva (oko 1312.), svojim molitvama od Boga isprosi nepresušno vrelo. To je ono vrelo što i (danas) teče ispod biskupskoga grada. Ovaj izvor nikada ne presuši i njegova voda, nekoć kao i sada, isto tako služi i za lijek protiv groznice«.

Prema toj legendi, biskup Kažotić je tada, predvodeći veliku procesiju ispod svoga grada, zastao i motikom ogrnuo nešto zemlje iz koje je u tome času potekla voda. Neki su, kako legenda kaže, zdenac koji je na tome mjestu potom podignut htjeli nazvati biskupovim, ali ipak prevladaše oni koji ga nazvaše Zagrebom jer se u njem uvijek moglo zagrabit vode.

Augustin Kažotić, zagrebački biskup, zbog svoje svetosti života, velike kulture, snažne rječitosti među svim ugarsko-hrvatskim biskupima uživaše velik ugled. Zato mu državni staleži god. 1318. povjeriše jednu diplomatsku misiju kod pape Ivana XXII. u Avignonu, gdje su pape tada stanovali. On je morao pred Papom iznijeti tužbe zbog zloupotrebe što su ih činili i plemići i dvorjanici mladoga kralja Karla Roberta Anžuvince, kao i sam kralj.

Braneci prava Crkve i naroda, došao je u sukob s hrvatsko-ugarskim kraljem Karlom Robertom Anžuvinskim (1308.-1342.). U nastojanju da za svoje djelovanje osigura potporu pape Ivana XXII., otputovao je 1318. u Avignon. Zbog toga mu je kralj zabranio povratak u biskupiju. Papa mu je 1322. povjerio upravu lučerske (Lucera) biskupije u južnoj Italiji. Augustin je u Luceri biskupovao samo godinu dana jer je umro 3. kolovoza 1323. No i kroz to kratko vrijeme ostavio je ondje glas svetog i revnog pastira koga odmah nakon smrti počеше štovati kao sveca. Tijelo mu se danas čuva u stolnoj crkvi u Luceri.

KATEHEZA „Praznovjerje”

Ciljevi kateheze:

- Shvatiti važnost prve Božje zapovijedi
- Što Katekizam Katoličke Crkve govori o vjeri i praznovjerju
- Shvatiti što je praznovjerje
- Uočiti prisutnost praznovjerja u našem životu i našoj vjeri i kako se protiv njega boriti

Oblici rada:

- frontalni
- rad u skupinama
- zajednički rad

Metode rada:

- slušanje
- izlaganje
- razgovor
- pismeno izražavanje
- usmeno izlaganje

Materijali:

- po jedan prazan papir za svaku grupu
- jedan hamer papir za izradu plakata sa zaključcima
- olovke ili flomasteri

Molitveni početak

Za početak ćemo zajedno izmoliti „Apostolsko vjerovanje“

Motivacija

Zašto je važno znati “vjerovanje”, tj. što vjerujemo?

Gdje Bog izričito traži da se prepustimo samo njegovu vodstvu, da vjerujemo samo provjerene stvari o Njemu? (1. Božja zapovijed)

Što nam zapovijeda i ujedno zabranjuje prva Božja zapovijed?

Što kaže KKC (Katekizam Katoličke Crkve)?:

2110. Prva zapovijed zabranjuje častiti druge bogove osim Jedinog Gospodina, koji se objavio svomu narodu.

Zabranjuje praznovjerje i bezvjerje. Praznovjerje je, na neki način, izopačena pretjeranost religije, dok je bezvjerje mana koja je manjkom oprečna kreposti bogoštovlja.

Uvod u temu

Zašto ljudi onda vjeruju u svakakve priče o našem duhovnom svijetu? Odakle potreba da se radije vjeruje “neprovjerenim” izvorima i svakakvim šarlatanima (koji su od danas-do-sutra)? Zašto ljudi ne žele slijediti pravoga Boga (koji se objavio “imenom i prezimenom” i dokazao svoju prisutnost i ljubav)?

Koliki je utjecaj filmova i serija na ljude da vjeruju u praznovjerja, mitska bića i sl.?

Koji su oblici praznovjerja? Sada zajedno nabrojimo praznovjerja koje poznajemo i

susrećemo u našem životu (gatanja iz kave, dlana..., numerologija, horoskopi, “pučka” praznovjerja... koja domaća?... crne mačke preko ceste, slupano ogledalo...)

Rad po skupinama

Sada se podijelimo na nekoliko grupa (zavisí od broja sudionika). Svaka grupa neka odabere jedno (najzanimljivije) praznovjerje. O njemu trebate raspravljati i donijeti zaključke (na papiru):

- o kakvom je praznovjerju riječ?
- koliko je rašireno (i opasno po vjernike)?
- odakle dolazi, zašto je privlačno, čemu vodi takvo praznovjerje?
- zašto je takvo praznovjerje loše (pa makar se ono promatralo kao “zabava”)? Zašto je to protiv 1. Božje zapovijedi?
- koji je „liječ“ protiv takvog praznovjerja?

Zajednički plenum

Sada neka jedan član iz vaše radne skupine, pred svima iznese vaša razmišljanja i zaključke.

Razrada teme

Postoji i praznovjerje unutar naše vjere! Što kaže KKC:

PRAZNOVJERJE

2111. Praznovjerje je zastranjenje religioznog osjećaja i djela koja iz njega izviru. Može se također prikazati pod maskom štovanja pravog Boga, npr. kad se nekim djelima, inače ispravnim ili nužnim, pridaje gotovo magična važnost. Pripisivati djelotvornost molitvama i sakramentalnim znakovima samo u njihovoj stvarnosti, a ne pazeći na nutarnje raspoloženje koje zahtijevaju - znači upasti u praznovjerje.

Zajednička diskusija

Pokušajmo sada zajednički o tome diskutirati.

Da li ste ikada čuli ili doživjeli da se vjera koristi u magijske svrhe?

Primjeri iz “prakse”:

- da se krštenjem dijete štiti od uroka, a prije krštenja na ruku mu stavljaju crveni konac kao zaštita od uroka
- da je važnije dodirnuti kip nekog sveca ili neku relikviju od molitve i primanja sakramenata
- da se ide na pričest poput skupljanja “žetona” u računalnim igricama
- da se “pije” sveta voda za sve zdravstvene probleme na unutarnjim organima
- da se na Staru godinu mora jesti svinjetina jer ona nosom ruje naprijed, pa će ti i cijela nova godina onda ići „naprijed“ (biti puna napretka)
- kada prođe crna mačka da se brzo prekrižiš
- da novcem od milodara ljudi smatraju da kupuju uslišanje molitva. Što je dar veći, molitva će biti sigurno uslišana

- da prisutnost raspela ili kipa Majke Božje štiti od zlih duhova kada se gata ili prizivaju duhovi
- da blagoslovljena hrana za Uskrs može zamijeniti Svetu Pričest, a sam obred blagoslova hrane svetu Euharistiju
- da zvuk zvona može rastjerati olujno nevrijeme ili spriječiti tuču....

Za koje slučajeve ste vi čuli ili ih doživjeli u svojoj sredini?

Kako se boriti protiv takvih zastranjenja?

Zajednički zaključak

Neka voditelj ili jedan od sudionika na jedan hamer papir zapisuje zaključke, kako se boriti protiv praznovjerja.

Molitveni završetak

Na kraju ovog susreta izmoliti ćemo molitvu „Oče naš“ sa nakanom, da se našem nebeskom Ocu možemo potpuno predati, njemu vjerovati i dopustiti da nas njegova volja i zapovijedi uvijek vode u životu, a da od sebe maknemo sve ono što nije prava vjera.

Oče naš

Molitveno - meditativno razmišljanje

Gospodine Isuse, Sine Boga živoga. Zahvaljujemo ti na svim darovima kojima nas daruješ. Osobito na daru vjere. Zahvalni smo na svetom liku bl. Augustina Kažotića, koji je upravljao zagrebačkom biskupijom u vrijeme kada je tvoja vjera bila tako slabo poznata, onečišćena tolikim praznovjerjima. Obdario si ga izvanrednom snagom Duha Svetoga kojim je vodio Crkvu u Zagrebu i Luceri, hrabro naviještao Radosnu vijest spasenja, iz tame zabluda vodio vjernike do spoznaje istine i omilio ti brigom za siromašne i potlačene. On je bio tvoja užarena peć u kojoj se tvoja vjera pročistila i zaslala je u svem svojem sjaju kao najčišće zlato. Takva ga je vjera vodila u svim poslovima i po takvoj vjeri zaslužio je vijenac pravednosti od tebe u nebesima.

I danas je vjera onečišćena tolikim praznovjerjima, koja su se kradom uvukla u naša srca. Pročisti i nas Gospodine, svojom riječi da i naša vjera bude čista i da nas nosi u tvoj vječni zagrljaj. Molimo te za vjeru koja će biti jača od svake sumnje. Želimo vjerovati, Gospodine, da si živ, prisutan, u presvetom oltarskom Sakramentu, da znadeš za svakog od nas i za sve ono što nam se u životu događa. Želimo vjerovati da nas ljubiš i potvrđuješ u svakom trenutku našeg života. Želimo vjerovati da nas trebaš i da bez nas ne možeš provesti svoj plan, ali jednako tako nam je potrebna vjera, da ni mi bez tebe ne možemo biti sretni ni uspješni, ako tvoj blagoslov nije nad nama. Želimo vjerovati da nam opraštaš svako zlo i svaki grijeh za koji se kajemo, te da nam daješ novi život po sakramentima Pomirenja i Euharistije.

Vjerujemo u tebe Isuse. Vjerujemo da nas čekaš u vječnosti, s desna Boga Oca i da nas pred Ocem zagovaraš, a jednom ćeš nas, u času naše smrti, i priznati pred Ocem, bude li naš život u istini i ljubavi za tebe i braću ljude. U ovoj Godini vjere, daj nam Gospodine, po zagovoru tvoje Majke Marije i bl. Augustina Kažotića, čvrstu i živu vjeru. To molimo tebe, koji živiš i kraljuje u vijeke vjekova. Amen

Pjesma: „Klanjam ti se smjerno“

KKC nam kaže: Kad ispovijedamo svoju vjeru, kažemo na početku: “Vjerujem” ili “Vjerujemo”....pitamo se sto znači “vjerovati”? Vjera je čovjekov odgovor Bogu, koji mu se objavljuje i dariva, pružajući istodobno čovjeku preobilno svjetlo u traženju zadnjeg smisla života.....Čežnja za Bogom upisana je čovjeku u srce, jer je od Boga i za Boga stvoren. Bog nikad ne prestaje čovjeka privlačiti sebi.

Samo će u Bogu čovjek pronaći istinu i blaženstvo za čime neprekidno traga:

“Posebno bitna crta ljudskog dostojanstva jest ta što je čovjek pozvan u zajedništvo s Bogom. Već od samog svog postanka čovjek je pozvan da stupi u dijalog s Bogom, jer samo stoga postoji što ga je Bog iz ljubavi stvorio i što ga iz ljubavi stalno uzdržava. Čovjek ne može punim životom po istini živjeti ako tu ljubav slobodno ne prizna i ako se svome Stvoritelju ne povjeri”.

Vjera je ključ nadnaravnoga. Po svojoj vjeri imamo pristup Božjemu tronu, prijestolju milosti. Po vjeri možemo od Boga dobiti sve, jer ti si nam Isuse rekao: „Sve je moguće onom koji vjeruje.“ Kad bi ti pristupio koji bolesnik, najprije bi ga pitao: „Vjeruješ li da ti ja to mogu učiniti?“. I kad bi bolesnik odgovorio: „Vjerujem, Gospodine“, Ti bi mu jednostavno odvratio: „Neka ti bude po tvojoj vjeri!“ To znači: kako vjeruješ, tako će ti i biti. Prema mjeri tvoje vjere bit će učinjeno za tebe.

Kako smo daleko od takve vjere, Gospodine, u svojem životu. Vjerujemo onda kada nam je to potrebno, vjerujemo samo kada trebamo tebe da nas izbaviš od raznim briga i problema koje nam je život stavio na leđa. Po vjeri mi baštinimo sve ono što si nam Gospodine pripradio. Po vjeri mi imamo pristup riznici tvojih milosti. Želiš da po vjeri hodamo sa tobom, ruku pod rukom ovim svijetom, i čega da se onda bojimo? Pružio si nam Gospodine svoju ruku. Daj nam takvu vjeru da vidimo tvoju ruku, da je prepoznamo u Crkvi i u bratu čovjeku. Daj da nas vjera nosi kroz život, jer ona je jamstvo onoga čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih još ne vidimo. (usp Heb 11,1).

Pjesma: „Samo reci riječ“

Govoriš nam Gospodine: „Gdje ti je srce, tamo ti je i bogatstvo.“ U ovom kratkom ispitui savjesti koji stavljaš pred nas, jasno nam se otkriva što je za nas naše bogatstvo. Zaboravljamo da se jedino isplati bogatiti u Bogu, a ne po zemaljskim riznicama, koje tako lako nestaju, ali ne ispunjavaju naše srce tako željenim mirom i srećom.

Po vjeri nam daješ toliko duhovnog bogatstva po kojemu stječemo i zemaljsko dobro, jer ti Gospodine, blagoslivljaš djelo naših ruku, ako su one produžetak tvojih ruku. Tvoja duhovna bogatstva najprije silaze u naše duše, a onda i u naš materijalni život. Zato možemo reći da po vjeri ulazimo u posjed Božjih dobara, na koja imamo pravo po krštenju i po imenu koje nosimo – kršćani, Kristovi. Vjera nam otvara vrata Božjih riznica. Nismo siromašni jer, ti nam Gospodine, daješ neprocjenjiva bogatstva. Vjerujemo li mi u to?

Mi ljudi često mislimo da je vrijedno samo ono što vidimo i što možemo novcem procijeniti. Kako smo slijepi, kada želimo sve procijeniti kroz vrijednosti zemaljskih valuta, a ne gledamo očima vjere – Božjim očima. Takve nam oči otvaraju nove vidike na kojima su vrijednosti drugačije posložene.

U ovoj godini vjere, molimo te Gospodine, da nam otvoriš oči vjere da vidimo i spoznamo koliko si dobra za nas pripradio. Koliko smo bogati ako se u tebi bogatimo. Pouzdajemo se u ljude, ali nas oni tako lako razočaraju, iznevjere i pogaze svoju riječ, ali ti Gospodine, to nećeš nikada učiniti. Ti si vjeran svojim obećanjima. Rekao si nam: „Nebo će i zemlja proći, ali moje Riječi neće nikada“.

Neka nas tvoja riječ vodi, daj da se u nju, čvrstom vjerom pouzdajemo, i na nju oslonjeni, živimo dane života svojega.

Pjesma: „Isuse, volim te“

Vjera je odgovor. Naš odgovor na objavu Boga. Na objavu dobrog i milosrdnog Boga, koji je Sina svoga dao kao žrtvu za naše spasenje. Vjerovati znači prihvatiti Božju objavu, uzeti kao istinu ono što nam je Bog objavio, a što je važno za naše spasenje.

Vjera je ključ Neba!

Kako često mi svoju vjeru poklanjamo zemaljskim stvarima koje nam nikako ne mogu dati Nebo. Kako se često pouzdajemo u čovjeka od kojega nema pomoći, samo zato što smo nestrpljivi i malovjerni. Gospodine, ti nam obećavaš da će nam Otac nebeski dati što god ga zaištemo u tvoje ime, molimo te, da znademo ispravno moliti, ispravno tražiti. Uvijek tražimo da gledamo samo čudesa, uvijek tražimo od tebe da nam se opravdavaš, da nas vidljivim djelima uvjeravaš da je istinito ono u što vjerujemo. Takvu vjeru, pa i tebe Gospodine, želimo stvoriti u svojem životu. Oslobodi nas toga. Ali u vjeri hodimo, ne u gledanju! Blaženiji su oni koji ne vide ali vjeruju! Daj nam Gospodine, da shvatimo da sve što imamo primamo od tebe, primamo po vjeri, najprije u duši, a onda se to prelijeva i u našu materijalnu stvarnost. Ne dopusti da se pouzdajemo u osjećaje, okolnosti, da svoje pouzdanje stavimo u materijalno. Naše pouzdanje neka bude tvoja riječ i tvoja obećanja. Ne dopusti da na tome putu zastanemo, da se ne pokolebamo. Daj da shvatimo da si sva svoje obećanja pohranio u nas i da ih po vjeri možemo baštiniti. Neka nam primjeri svetaca, osobito bl. Augustina Kažotića, učvrste srca nestalan i noge klecave na putu da vjera postane i bude naše najveće bogatstvo. Umnoži nam vjeru, Gospodine!

Pjesma: „Rijeke žive vode“

sv. Ivan Marija Vianney
Dardillyji, 8. 05. 1786. – Ars, 4. 08. 1859.

Sv. Ivan Marija Vianney

Zašto sv. Ivan Marija Vianney?

„Bez sakramenta svetog Svećeničkog reda ne bismo među sobom mogli imati božanskog Spasitelja...“ zapisao je sv. Ivan Marija Vianney, koji je poznatiji pod imenom sveti župnik Arški. Svećenik je pastir svoga stada koje mu Gospodin povjerava po rukama biskupa. Svećenik je čovjek koji je uzet od naroda za narod. Svaki svećenik pozvan je predvoditi svoje stado najprije svetim primjerom svoga života. Danas je osoba svećenika na udaru mnogih kritika i nastoji se kroz medije što više omalovažiti. Zato je danas, više nego ikada, potrebno moliti za svećenike i redovnike. Sveti župnik osobito je poznat po svojim propovijedima i ispovijedima, po kojima je mnoštvo duša obratio Bogu. U primjeru sv. župnika Vianneya, Crkva daje svećenicima uzor i zagovornika, a svima nama poticaj da izmolimo takve svećenike u župama naše biskupije.

Kratki životopis sv. Ivana Marije Vianneya

8. svibnja 1786. godine, uoči Francuske revolucije, u Dardillyju, mjestu kraj Lyona, dva svećenika pobožno načiniše znak križa na čelu i srcu netom rođenog djeteta, a mali udari u zdravi i jaki plač. „Kako snažan glas ima mališ!“ reče svećenik. „Može postati još čestit župnik!“

„Ali, velečasni!“ dodala je, porumenjevši, dječakova majka koja još nikome nije povjerila da je to njezina potajna želja te da je dijete već prije poroda prikazala nebeskoj Majci.

Seljačka obitelj u kojoj se rodio maleni Ivan Marija Vianney bila je duboko kršćanska te otvorena siromasima i prosjacima. Njegov otac ni u najvećoj oskudici nije odbio nijednog siromaha od kućnoga praga niti mu uskratio prenočišta ni kruha. Majka je pak svoga trogodišnjeg Ivana nedjeljom već vodila u crkvu gdje je upravo bilo milo vidjeti malenoga kako pobožno sjedi u klupi i upire oči u svetohranište. Brat i sestra vodili su ga sa sobom na pašu gdje se sa psom igrao kraj potočića, gledao ribice u vodi i slušao pjev ptica.

No tmurni su se oblaci polako nadvili nad bezbrižnim djetinjstvom Ivana Marije Vianneya, a strahote koje su zahvaćale Francusku i čitav svijet nisu zaobišle ni Crkvu.

Ubrzo su zamukla zvona crkve u Dardillyju, raspela diljem zemlje bila su porušena, a na njihova su mjesta posadena stabla „slobode“ čiji su plod bili samo beskrajna nevolja i jad. Odasvud su dolazile vijesti o mučeničkoj smrti brojnih svećenika. „Da sam ja svećenik, mogao bih i ja umrijeti za Isusa“, rekao je tada Ivan svojoj majci.

Noć prije prve svete pričesti, koju je primio u jednom spremištu zamračenih prozora, nije mogao usnuti jer ga je mučila misao da bi se svećeniku moglo nešto dogoditi i spriječiti ga da dođe. Svečanost je već odavno završila kada je majka maloga Ivana, koji je klečao zadubljen u molitvu, opomenula da ustane i ode rodbini koja ga je čekala.

Nakon desetogodišnje šutnje opet su zazvonila crkvena zvona, došlo je uskrснуće za crkvu u Francuskoj te je velika radost obuzela katolike Dardillyja. Jednoga dana obratio se Ivanov otac župniku za pomoć govoreći: „Dječak si je nešto uvratio u glavu, i ne da si to

izbiti iz nje. Hoće postati svećenik. Drago bi mi bilo kad biste ga vi, velečasni, mogli od toga odgovoriti.“ Još istoga dana došao je Ivan u župni dvor i priznao svećeniku želju svoga srca: „Vjerujte mi, velečasni, uvijek čujem u sebi glas da me Bog zove: kod posla, u crkvi, kod kuće, danju i noću. Uvijek čujem njegov glas: Seljačka obitelj u kojoj se rodio maleni Ivan Marija Vianney bila je duboko kršćanska te otvorena siromasima i prosjacima.

Dodi i ti u moj vinograd!“ Kada je Ivanov otac u nedjelju stajao pred župnikom, reče mu taj ozbiljno: „Mateju, ja sam ispitao tvog sina i čvrsto sam uvjeren da ima sveto zvanje. Ne smiješ se tome protiviti.“ Nakon nekog vremena otac je napokon popustio dajući mu svoj blagoslov, a presretni mladić ubrzo je postao učenik onog istog svećenika koji ga je nekoliko godina ranije doveo stolu Gospodnjem.

Iako je neprestano učio i gledao u knjige, daleko je zaostajao u znanju za svojim puno mladim suučenicima. No zato je u drugim stvarima bio ispred njih, posebno u svladavanju samoga sebe. Nakon hodočašća na grob sv. Franje Regisa ipak je nešto napredovao u učenju. Premda mu je latinski i dalje zadavao tešku muku te je u više navrata počeo gubiti nadu, uspio je postati svećenik. Neposredno nakon svoje mlade mise Ivan je otišao na groblje gdje je dugo stajao pred skromnim grobnim humkom, a zatim je podigao ruku te podijelio i svojoj majci mladomisnički blagoslov.

Svoje prvo namještenje dobio je mladomisnik kao pomoćnik svoga starog župnika i učitelja. Vezalo ih je duboko prijateljstvo, a međusobno su se natjecali u djelima milosrđa i samozataje.

Kad je 1818. godine imenovan župnikom u Arsu, jedan svećenik mu je rekao: „Takve župe, kao Ars, pravi su Sibir za svećenike. Ipak su vam mogli dati nešto bolje od te selendre, u kojoj ima više krava nego ljudi.“ Jednog tmurnog dana nakon napornog puta konačno mu se ukazalo nekoliko jadrnih kućica koje je nadvisivala bijedna crkvice s drvenim tornjem. Vianney se zaustavio, kleknuo u blato i počeo se moliti.

Zatekao je zapuštenu, praznu crkvu, punu prašine, a prepune krčme. „Pripravan sam, Bože, pretrpjeti sve što mi pošalješ do konca života. Pripravan sam sto godina trpjeti najveće boli, ako mi samo pomogneš da ti dovedem duše koje si mi povjerio“, rekao je u svojoj prvoj propovijedi u Arsu. I doista je bilo tako, odmah se dao na posao, na obraćanje svoje župe najprije strašnim pokorama: jelovnik mu je svaki dan bio isti, kad bi ogladnio, uzeo bi nekoliko kuhanih krumpira te pojeo s nešto soli.

A kad si je k tome skuhao još i jaje, držao se već za izjelicu. Nekoliko vreća za krumpir prostrtih na hrpi grančica u vlažnom podrumu bile su mu ležaj. U istom se podrumu znao tako nemilosrdno bičevati da su od udaraca odzvanjali zidovi. Veći dio noći provodio je u molitvi klečeći pred Presvetim Sakramentom. Jednoga dana župljani su ga

vidjeli kako se bosonog vraća kući jer je svoje cipele darovao nekom prosjaku. Kad je jednom prilikom neki dječak ukrao jabuke iz župnoga vrta, naredio je da se sve voćke posijeku: „Moje voćke nisu drugo ni zaslužile jer su navele na krađu jednog jadrnog dječaka.“

S vremenom se puno toga u selu popravilo: krčmari su jadikovali da su im krčme sve praznije, dok su na svetu misu dolazili i oni koji su već dugo nisu vidjeli crkve iznutra.

Veći dio noći provodio je u molitvi klečeći pred Presvetim Sakramentom. Za siromašnu djecu osnovao je kuću Providnosti, neku vrstu sirotišta gdje im je svako poslijepodne održao vjersku pouku.

Djeca koja su s ponosom trčala ministrirati svoga su župnika naprosto obožavala. kojega je Vianney toliko propovijedao. „Čudno je to“, reče jedan svećenik, „Arški župnik propovijeda priprosto poput djeteta. Kad bi jedan od nas tako propovijedao, sigurno ne bi imao uspjeha. Ali, kad on govori, slušaju ga nepomično i muževi i žene, a mnogima se vide suze u očima.“ Ubrzo se nadaleko počelo pričati o malom, zabačenom selu i njegovom svetom župniku, a sve je veća bivala i navala hodočasnika u Ars. A svetac nikada nije bio bez boli i nevolje. Mučili su ga reumatizam, astma i kašalj, što mu je oduzimalo san te želudac pa bi jedva podnosio i ono malo hrane što je uzimao. No još tisuću puta više mučile su ga boli u duši: sjećao bi se svog dolaska u Ars kad su ga klevetali, kad mu se svjetina rugala, a sada je gotovo propadao u zemlju od srama kada bi prošao pokraj šatora gdje su se prodavale njegove slike. Takva jeftina slava mučila je sveca više nego sva sramota koju su mu nanijeli klevetnički jezici. Hodočasnici mu nisu davali mira ni danju ni noću, bacali su se pred njim na koljena kao pred nebeskim bićem, rezali mu komadiće talara, otkidali listove časoslova, pokušavali ukrasti uvojak kose da je štuju poput svetih moći... Šesnaest sati dnevno proboravio bi u ispovjedaonici, u svoje ruke uzimao patnje i muke tolikih tisuća koje su odlazile od njega u miru, ali ostavljale pakao i sve veću čežnju za tišinom i samoćom u njegovoj duši. Kada se jednom ispovijedao neki grešnik koji nije pokazivao skrušenost, svetac je tako jako zaplakao da ga je pokornik sasvim smeten pitao zašto plače. „Plačem jer vi ne plaćete“, odgovorio je Vianney.

Iscrpljen teškim odricanjima i strašnim pokorama, svetac je sa smiješkom na usnama preminuo na blagdan sv. Dominika, 4. kolovoza 1859. Kada su ga netom prije pitali boji li se smrti, rekao je slabim glasom: „Čudno je to, uvijek sam se bojao doći pred Božji sud kao župnik. No sad je nestalo svakog straha. Umirem bez tjeskobe uzdajući se u milosrđe Božje.“ S mještanima i hodočasnici koji su one noći boravili u Arsu za svetim svećenikom plakala je i čitava Francuska. Po njegovu zagovoru dogodila su se brojna čudesa, a papa Pio XI. je na Duhove 31. svibnja 1925. godine pred tisućama oduševljenih blaženog arškog župnika proglasio je svecem Katoličke crkve te zaštitnikom svih župnika.

KATEHEZA „Obrćenje”

Ciljevi kateheze:

- Ispravno shvatiti pojam obraćenja
- Razmatrati o koracima koji prethode obraćenju
- Doživjeti obraćenje kao proces koji traje čitav život

Oblici rada:

- frontalni
- individualni

Metode rada:

- slušanje
- izlaganje
- individualni rad na zadana pitanja

Materijali:

- za svakog sudionika papir sa pitanjima (PRILOG 1)
- olovke ili flomasteri
- meditativna muzika po izboru voditelja

Motivacija

Na grobu jednog anglikanskog biskupa u Westminsterskoj Opatiji je napisano:

„Dok sam bio mlad i bujne mašte, sanjao sam kako ću promijeniti svijet. Kako sam rastao u dobi i znanju, dolazio sam pomalo do spoznaje da neću moći promijeniti cijeli svijet, pa sam svojoj mladenačkoj mašti podrezao krila i odlučio promijeniti samo svoju domovinu, ali, i to mi se činilo nedostižnim. Kako sam zakoračio u suton života, pokušao sam posljednje što mi je preostalo: promijeniti članove svoje obitelji i uže rodbine, ali na žalost nitko me više nije slušao. I sada, ležeći na svojoj smrtnoj postelji, sinulo mi je u glavu: da sam ja najprije promijenio sebe, mogao sam onda promijeniti i svoje najbliže. Njihovom pomoću i zajedničkim zalaganjem mogao sam promijeniti izgled svoje domovine, a onda, tko zna, možda sam poslije toga promijeniti i cijeli svijet.“

Razrada teme

Pojam obraćenja

U Bibliji se najčešće za pojam obraćenja koristi glagol „šub“: on izražava pojam mijenjanja puta, povratka, vraćanja natrag (vraćanja u zajedništvo, vraćanja u očevu kuću). U religioznom kontekstu on znači odvrćati se od onoga što je zlo i okretati se prema Bogu. Time je određena bit obraćenja: ono uključuje promjenu ponašanja ili pak novo usmjerenje cjelokupnog ponašanja. Ipak čovjeka se ne može prisiliti na ovo okretanje k Bogu. On je slobodan da se dobrovoljno usmjeri prema Bogu.

Okrenuti se – Henri Nouwen u svojoj knjizi „Živjeti u duhu“ poistovjećuje obraćenje s pojmom okretanja. Opisuje jednu sarkastičnu predstavu koja mu je pomogla da prepozna kako je za istinsko obraćenje potrebno iskreno okretanje, odnosno mijenjane smjera. Nouwen govori kako je jednom gledao predstavu u kojoj se glumac tokom čitavog komada naprezao otvoriti troja vrata sobe u kojoj se nalazio. Prvo je nastojao jednostavno otvoriti vrata pritiskom na bravu, ali ni jedna se nisu otvorila. Zatim je pojačao pritiskanje na bravu služeći se ne samo rukom već i ramenom. Nakon toga je počeo nogama udarati u vrata ne bi li se otvorila, ali i to se pokazalo bezuspješnim. Na kraju je sve svoje snage usmjerio u borbu protiv zatvorenih vrata, ali nijedna od ovih nisu se otvorila. Bila je to sarkastična predstava zbog toga što se čovjek posve usmjerio na otvaranje troja vrata te nije prijetio da se iza njega, u stanu, ne postoji zid. Bilo je dovoljno samo okrenuti se, zamijetiti prolaz i izaći iz sobe. Sve bi se brzo riješilo samo da se okrenuo.

Ova sarkastična predstava jednostavno nam opisuje činjenicu obraćenja. Obratiti se znači otkriti kako nismo zarobljeni onako kako mislimo da jesmo. U Božjim očima nerijetko sličimo čovjeku koji nastoji otvoriti zatvorena vrata svoga stana. Mi se žalostimo zbog mnogih stvari, naprežemo sve svoje snage, a Bog nam u tišini srca poručuje: „Okreni se, usmjeri svoje srce prema mom Kraljevstvu. Ja ću ti dati slobodu za kojom čežneš.“ Obratiti se zapravo znači dopustiti Bogu da nam pomogne, računati na njega, a ne samo na sebe i svoje sposobnosti. Obraćenje je zato povratak i poslanje k zajednici.

Koraci koji prethode obraćenju

Osluškiivanje – kako bismo postali svjesni Božjeg poziva na obraćenje potrebno je u svojoj nutрини stvoriti mjesto samoće i tišine. Bog ne viče, ne urla, ne prisiljava. On nam se obraća preko svoga Duha koji je duh ljubavi. Možda mi nemamo povjerenja u Duha Božjega zbog straha da će nas voditi tamo gdje ne bismo htjeli i gdje ćemo izgubiti svoju autonomnost. Možda razmišljamo o Duhu Božjem kako o nekome tko nam ne želi dobro. Ali Bog je ljubav, samo ljubav, i Duh božji je duh ljubavi koji nas želi voditi prema ispunjenju naših čežnji. Često ni mi sami ne znamo prepoznati želje našeg srca, stoga je važno znati osluškivati Božji glas i njegovo vodstvo.

Započeti od sebe – obraćenje je poziv koji se prije svega odnosi na mene osobno. Zamislite koliko vremena provodimo u razmišljanju o drugim ljudima. Takva zauzeta briga za promjenu drugih, bližnjih ili dalekih, može nas voditi prema ignoriranju istine da je nama samima prije svega potrebno obraćenje. Često govorimo: „Što će biti od njega?“, „Što će biti od nje?“, ali Isus nam govori isto ono što je rekao i Petru, nakon što ga je pozvano na nasljedovanje, a on je pitao o Ivanu: „Gospodine što će biti s ovim? Što se to tebe tiče! Ti me slijedi!“ (Iv 21,21-22) odgovorio je Isus.

Čitati znakove vremena – u našem svakidašnjem životu imamo potrebu čitati knjige i novine koje nam pomažu u očitavanju vremena u kojem se nalazimo, ali i u odgovoru na pitanje smisla našega života. Isus nas također upozorava na važnost očitavanja znakova vremena (osobito u Lukinom evanđelju). „Kad opazite da se oblak diže na zapadu, odmah kažete: Kiša će! I bude tako. Kad zapuše južnjak, kažete: Bit će vrućine! I bude. Licemjeri!

Lice zemlje i neba umijete rasuditi, kako onda ovo vrijeme ne rasuđujete? Za Isusa je dakle važno gledati znakove ovoga vremena ne kao slučajne epizode ili incidente koji nemaju ništa sa našim životom. On tumači političke, ekonomske i socijalne događaje kao znakove koji nas pozivaju na jedno duhovno tumačenje. Primjer Lk 13, 2-3: „Mislite li da ti Galilejci jer tako postradaše bijahu grešniji od drugih Galilejaca? Nipošto, kažem vam, nego ako se ne obratite, svi ćete slično propasti!“ Isus ne daje političku interpretaciju događaja, nego duhovnu koja jasno poziva na obraćenje. Sve što se događa u našem svakidašnjem životu može biti poticaj za duhovno tumačenje stvarnosti i poziv na obraćenje.

Preispitivanje motiva svoje vjere – kad je Isus prigovarao svojim apostolima, zamjerke su se gotovo uvijek ticale nedostatka vjere. Isus im je često predbacivao da ne vjeruju ili da vjeruju malo. Može se u tome opaziti svojevrstan evandeoski paradoks – onima koji su pošli za Isusom, koji su ostavili sve, Isus prebacuje baš nedostatak vjere i čini to više puta. Svrha tog ispitivanja vjere apostola bilo je njihovo obraćenje. Moraš preispitati svoju vjeru i svoje motive (sjetimo se da su apostoli nerijetko imali krive motive). Moraš znati da vjera treba neprekidno rasti i da njezin sadašnji lik već uskoro neće biti zadovoljavajući.

Uvod za rad u grupama

U katehezi smo čuli što znači obratiti se i da obraćenju prethodi nekoliko koraka (oslušivati, započeti od sebe, čitati znakove vremena, pročišćavati vjeru). Također je istaknuto da su vjera i obraćenje proces koji traje čitav život. Znači, uvijek smo na putu rasta i sazrijevanja u odnosu s Bogom.

Bog čovjeku upućuje poziv kroz svoju Riječ, a čovjek Bogu odgovara svojom vjerom.

Prije nego započnemo svoj samostalni rad, za uvod poslušajmo jednu priču.

Priča „Šutnja“

Neki čovjek je došao monahu na razgovor. Upita ga: „Što uopće naučiš od tog života u neprestanoj šutnji?“ Monah je upravo grabio vodu iz zdenca pa reče svom posjetitelju: „Zaviri u zdenac! Što vidiš?“ Čovjek pogleda, slegne ramenima i odgovori: „Ne vidim ništa osim uzburkane vode.“ Nakon nekog vremena monah koji je stajao potpuno miran reče: „Pogledaj sada! Što sada vidiš?“ Čovjek pogleda i usklikne: „Sada vidim sebe, odraz svoga lika u vodi!“

Monah mu odgovori: „Vidiš, kad bacim vedro voda se uzbiba, a sada je sasvim mirna. Tako ti je i sa šutnjom – čovjek se smiri i vidi sebe!“

Nakon priče ostaviti par trenutaka šutnje, zatim predvoditelj uvodi u zadatak

Svjesni smo brzog tempa našeg života i buke kojom nas okružuje.

Potrebno nam je vrijeme samoće i tišine kako bismo mogli doći u dodir sa samim sobom i s Bogom u nama. Potrebna nam je molitvena šutnja da bismo mogli čuti tihi Božji glas i poziv u svome srcu. Zato ćemo sada u 15 minuta, ostati u šutnji i razmišljanju nad pitanjima. (PRILOG 1.)

(Sudionici u individualnom radu odgovaraju na pitanja. Može se u pozadini pustiti neka meditativna muzika.)

PRILOG 1.

1. U kojem ambijentu (buke ili tišine) se osjećaš ugodnije? Gdje ti se Bog čini bližim? Kada ti je lakše moliti?

2. Bojiš li se samoće i tišine? Zašto? Bježiš li možda u buku i gužvu zbog straha od tišine, znajući da te upravo ondje Bog čeka?

3. Čini li ti se ponekad lakše izmoliti 10 Očenaša ili krunicu ne razmišljajući, nego izgovoriti jednu rečenicu upućenu zaista Bogu, u razgovoru s njim?

4. Što prevladava u tvojoj molitvi, osluškivanje Boga ili tvoj monolog? Usuđuješ li se u molitvi izgovoriti «Bože, budi volja tvoja» ili samo «navijaš» za svoju stranu?

5. Što ti Gospodin sada progovara u srcu? Koja Božja Riječ ti „pada na pamet“?

Molitveno meditativni završetak

„Sada ovako govori Jahve, koji te stvorio, Jakove, koji te sazdao, Izraele: “Ne boj se, jer ja sam te otkupio; imenom sam te zazvao: ti si moj! Kad preko vode prelaziš, s tobom sam; ili preko rijeke, neće te preplaviti. Pođeš li kroz vatru, nećeš izgorjeti, plamen te opaliti neće. Jer ja sam Jahve, Bog tvoj, Svetac Izraelov, tvoj spasitelj....Jer dragocjen si u mojim očima, vrijedan si, i ja te ljubim. Stog i dajem ljude za tebe, i narode za život tvoj. Ne boj se, jer ja sam s tobom.”

Bog ti kaže: “Ne boj se!” Koga se onda možeš bojati ako je On na tvojoj strani? On će biti uz tebe u svim nevoljama i neće nevolja biti jača od tebe, neće te nadvladati. On te pozna i zove te po imenu. Pozna je te iznutra i sve mu je poznato što se s tobom događa. On je tvoj Spasitelj, Otkupitelj. Svi dugovi za tebe su već plaćeni, ti samo trebaš prihvatiti to spasenje koje ti se nudi preko Crkve. Veoma si vrijedan i dragocjen u njegovim očima. On je spreman sve dati za tebe i On te ljubi. Podsvijesti si tu istinu da si tako ljubljen, vrijedan i dragocjen, premda osjećaš da te ljudi možda nisu voljeli ili te ne vole. Od Boga si sigurno voljen i njegova je ljubav prema tebi bezuvjetna.

Zahvali mu za tu ljubav.

Oče naš...

Molitveno - meditativno razmišljanje

Pjesma: „Oče mi ti se klanjamo“

K tebi, Gospodine, uzdižem dušu svoju,
u tebe se uzdam, Bože moj: ne daj da se postidim, da se ne vesele nada mnom dušmani!
Koji se u tebe uzdaju, postidjet se neće: postidjet će se koji se lako iznevjere.
Pokaži mi, Gospodine, svoje putove, nauči me svojim stazama!
Istinom me svojom vodi i pouči me, jer ti si Bog, moj Spasitelj: u tebe se pouzdam svagda.
Spomeni se, Gospodine, svoje nježnosti i ljubavi svoje do vijeka.
Ne spominji se grijeha moje mladosti ni prijestupa, spomeni me se po svojoj ljubavi radi
dobrote svoje, o Gospodine!

Gospodin je sama dobrotu i pravednost: grešnike on na put privodi.
On ponizne u pravdi vodi i uči malene putu svome.
Sve su staze Gospodnje istina i ljubav za onog koji čuva Savez njegov i propise.
Gospodine, radi svojeg imena grijeh moj mi oprosti, jer je velik.
Ima li koga da se boji Gospodina? On će ga poučiti kojim će putem krenuti.
Duša će mu u sreći počivati, a potomci će njegovi zaposjesti zemlju.
Prisan je Gospodin s onima koji ga se boje i Savez svoj objavljuje njima.
K Gospodinu su svagda oči moje upravljene, jer mi nogu izvlači iz zamke.
Pogledaj na me i smiluj se meni, jer osamljen sam i nevoljan.
Odagnaj tjeskobe srca moga, iz bojazni mojih izbavi me!
Vidi nevolju moju i muku i oprosti sve grijeha moje!
Pogledaj dušmane moje: kako ih je mnogo i kakvom me mržnjom žestokom mrze.
Čuvaj dušu moju, izbavi me: neću se postidjeti, jer se tebi utekoh.
Neduznost i čestitost nek me štite, jer u tebe se uzdam, o Gospodine.

Pjesma: „Jer Gospodin je moja snaga...“

Gospodine, danas smo razmišljali o tvom ugodniku, svetom arškom župniku. Primjer njegova jednostavna i pobožna života svjedoči nam o njegovoj zagledanosti u tebe. Tako živi čovjek koji je zaljubljen u Boga, kroz kojega ti Gospodine živiš i pozivaš čovjeka da u obraćenosti svoga srca živi u potpunosti svoje kršćansko poslanje. Sate i sate, ovaj je pobožni župnik proveo pred tvojim licem koje si sakrio u Presvetom Oltarskom Sakramentu. On je mnoge noći probdio pred tobom, da nas je stid što mi tako malo vremena nađemo da iskazujemo svoje štovanje tebi, koji si prisutan u komadiću bijeloga kruha na našim oltarima. Oprosti nam Gospodine zbog naše sebičnosti i nezahvalnosti.

Neka nas misli ovog svetog župnika potaknu da više budemo sa tobom Gospodine u molitvi i klanjanju pred tobom, da više budemo za tebe. Neka nam poraste vjera u tvoju prisutnost na našim oltarima.

(Kratka šutnja)

„U Presvetom Oltarskom Sakramentu dragi je Spasitelj skriven i čeka na nas, da Ga posjećujemo i dadnemo mu svoje prošnje. O kako je dobar! On se prilagođava našoj slabosti. U Nebu, gdje ćemo jednom slavno trijumfirati, gledat ćemo Njega u njegovoj potpunoj slavi. Ali kad bi nam se ovdje na zemlji ovakvim pokazao, nitko se od nas ne bi usudio približiti mu se. On se sakriva kao zarobljenik i govori nam: „Vi me ne vidite, no to ništa ne znači. Vi me samo molite za sve što hoćete i Ja ću vam dati.“

On boravi tamo u sakramentu svoje ljubavi, moli i vapi neprestano svome Ocu za grešnike. On je ovdje prisutan kako bi nas tješio. Nije li dakle naša dužnost često ga posjećivati? Kako ugodno bi mu bilo, kada bismo mi, umjesto često beskorisnih poslova i hodanja, četvrtinu sata upotrijebili na to, da njega posjetimo. Njemu se klanjamo, njega tješimo za sve uvrede koje mu se nanose. On se smiješi, kada vidi, da dolaze čiste duše sa žarkom željom. One mu se približavaju s onom poniznošću koja se njemu jako sviđa, kojom mole za oprostjenje svih grijeha obećaćenja i svih nezahvalnih propusta.“

Pjesma: „Klanjam ti se smjerno“

„Koji li mi sreću osjećamo u njegovoj prisutnosti, kada sami klečimo pred svetohraništem pod njegovim nogama. Hajde dušo moja, udvostruči žar svoje ljubavi. Ti se sada Isusu klanjaš. On gleda samo na tebe. On nas ljubi tako, da nas svuda traži.

Djeco moja, kada dođete u crkvu, uzmite blagoslovljenu vodu i dignite ruku na čelo kako bi napravili znak svetog križa, tada upravite svoj pogled prema Svetohraništu. Jer u tom trenu Gospodin i Spasitelj naš Isus Krist, malo ga otvori, te vas blagoslovi. U Presvetom Sakramentu naš je Gospodin kao prijazni kralj među svojim podanicima, kao dragi otac u krugu svoje djece, kao dobri pastir među svojim ovcama.

Kad klečimo pred Presvetim Oltarskim Sakramentom, tada zatvorimo oči, a otvorimo srce, umjesto da okolo gledamo. Tada će nam i Bog otvoriti svoje srce. mi idemo k njemu, On dolazi k nama; jedan prosi, drugi prima. To će biti tajanstveni put od jednog prema drugomu. Kolike li slatkoće u tome; sebe zaboraviti, a Boga tražiti.“

Pjesma: „O hostijo spasonosna“

„Bez presvete Euharistije ne bi bilo nikakve sreće na ovome svijetu, život bi bio nepodnošljiv. Kad primamo svetu Pričest primamo našu radost i našu sreću. Idite k svetoj Pričesti, djeco moja, dođite Isusu sa ljubavlju i pouzdanjem. Primajte ga kao hranu za duše. Živite od njega, da za njega možete živjeti. Ne recite da nemate vremena, da imate previše posla. Zar nije božanski Spasitelj rekao: „Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vam odmoriti.“

(Kratka šutnja)

„O dobrostivi nebeski Oče, ja ti prikazujem sada tvoga dragoga Sina, onako kako su ga skinuta sa križa primili, njegovoj presvetoj Majci u ruke položili i kako ga je ona za nas kao žrtvu prinijela. Ja ti žrtvujem njegovo Presveto Tijelo i njegovu Predragocjenu Krv i vapijem

k tebi kroz usta njegove presvete Majke, oprosti mi moje grijehе, da ga dostojno primim i ovu ili onu milost zadobijem: vjeru, ljubav, poniznost.“

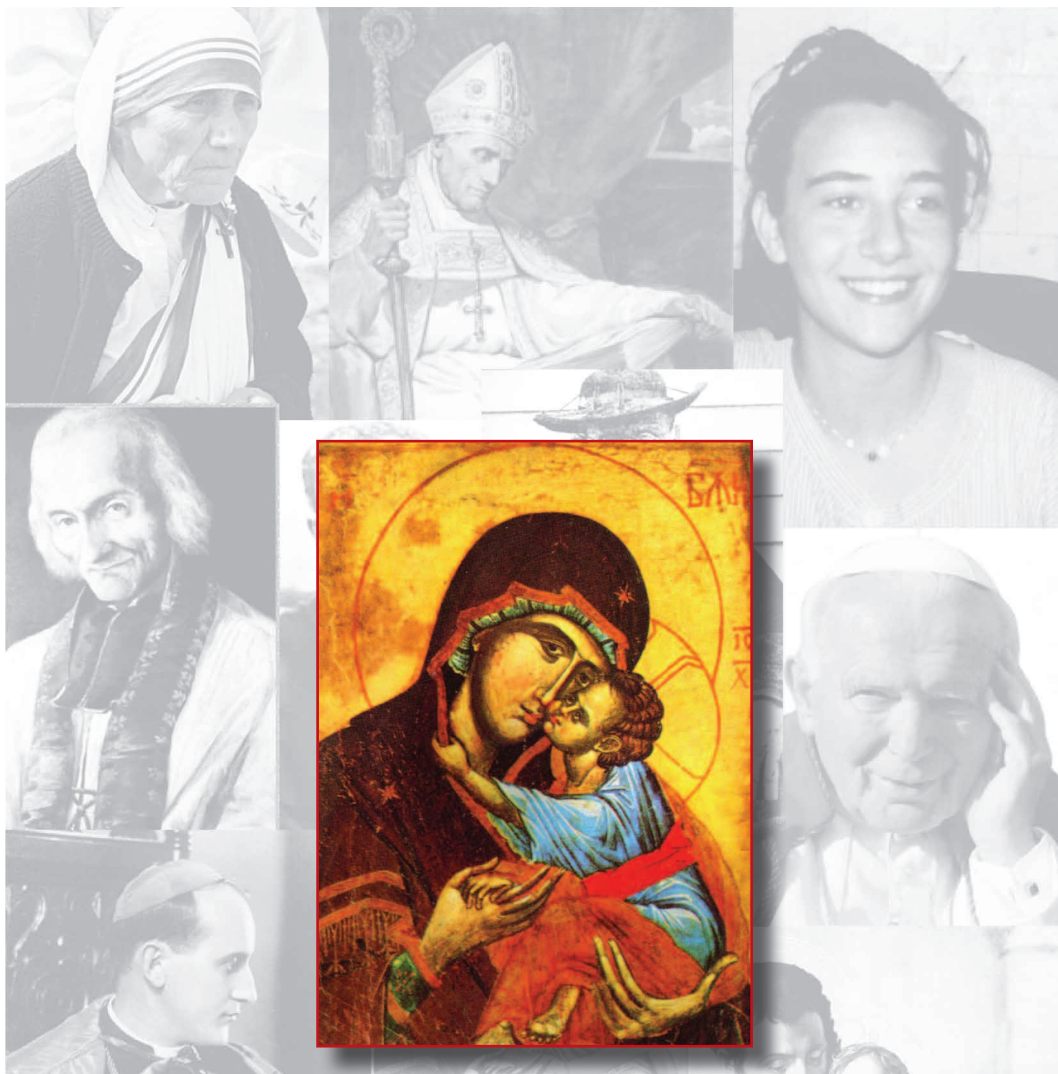
(Kratka šutnja)

Gospodine, zahvaljujemo ti na divnom svjedočanstvu života svetog župnika arškog. Molimo te, daj da se radosna srca, obraćena k tebi, dostojno se sa tobom sjedinimo u Svetoj Pričesti. Da se sa tobom sjedinimo kao kaplja vode sa oceanom, da budemo jedno, da se izgubimo u beskrajnoj tvojoj ljubavi za cijelu vječnost.

Pjesma: „Kao košuta“ ili „Kao što košuta“

Blažena Djevica Marija

Blažena Djevica Marija

Zašto Blažena Djevica Marija?

Ovo pitanje gotovo je smiješno i suvišno kada se odnosi na Isusovu majku Mariju. Marija je prva vjernica Novoga zavjeta. Po anđelovu navještenju i njezinom: „...neka mi bude...” (usp. Lk 1,38), postaje zora našega spasenja koja će nam poroditi sunce spasenja – Isusa Krista. Marija je čudesna Božja jeka koja odgovara sa “Bog” kad se vikne i zazove – „Marija“!

Marijin čitav život praćen je vjerom. Vjerovala je da se ništa ne događa u njenom životu bez Božje volje. Bila je velika, jer je znala uvijek i svuda prepoznati Božju volju i njoj se je u potpunosti predala. Mariju, našu duhovnu majku, koju nam je Gospodin ostavio u oporuci sa svoga križa, zamolimo, da je možemo nasljedovati čvrstom vjerom i pouzdanjem u Božju volju. Kad jednom nađemo Mariju, i po Mariji Isusa, a po Isusu Boga Oca, našli smo svako dobro; svaku milost i svako prijateljstvo kod Boga; svu sigurnost protiv Božjih neprijatelja; svu istinu protiv laži, svu lakoću i svu pobjedu protiv teškoća spasenja; svu slatkoću i svu radost u teškoćama života, najvjerniju odvjetnicu naše vjere.

Kratki životopis Blažene Djevice Marije

Sveto Pismo nam malo govori o životu Blažene Djevice Marije. Iz apokrifnih spisa saznajemo da se najvjerojatnije rodila u Jeruzalemu u obitelji Joakima i Ane. Zaručila se i udala u Nazaretu za Josipa, koji potječe iz loze kralja Davida iz Betlehema. Začela je po Duhu Svetom i rodila Spasitelja, Isusa Krista u Betlehemu za vrijeme popisa stanovništva koje je zapovjedio provesti car August. Nakon smrti Isusa Krista, brigu o Mariji preuzima sv. Ivan apostol. Po kršćanskoj tradiciji, sa sv. Ivanom je živjela u Efezu, a zadnje dane svoga zemaljskog života živjela je u Jeruzalemu gdje je i usnula i pokopana, ali je odmah nakon svoga usnuća, dušom i tijelom uznesena u Nebesku slavu. Sve više od ovoga bilo bi samo nagađanje prožeto legendama i pričama iz kršćanske tradicije koju nalazimo u apokrifnim spisima ili prenošenje nekih privatnih objava. Njezina gotovo nevidljiva, ali stalna i djelatna prisutnost u Isusovom životu i životu prve kršćanske zajednice poticaj nam je da je vjerom tražimo i životom nasljedujemo, jer: “Ako tko želi biti prvi, neka bude od svih posljednji i svima poslužitelj!” (Mk 9,35).

KATEHEZA „Krunica”

Ciljevi kateheze:

- upoznati povijest nastanak molitve krunice
- upoznati sadržaj molitve krunice
- otkriti molitvu krunice u svojem životu

Oblici rada:

- frontalni
- grupni

Metode rada:

- slušanje
- izlaganje
- vođeni razgovor

Materijali:

- krunica za svakog sudionika
- otajstva krunice u slikama
- projektor ili prijenosno računalo

Molitveni početak

Na početku našeg susreta izmoliti ćemo staru molitvu Gospi koja potječe iz III. ili IV. st., a nađena je zapisana na terakotu u Egiptu.

O Djevice bezgrešna,
Majko Božja, puna milosti,
onaj kojega si ti rodila, Emanuel,
plod je tvoje utrobe.
U svome materinstvu
ti si hranila sve ljude.
Zaslužuješ svaku hvalu i slavu.
Pozdravljam te,
Majko Božja,
radosti anđela,
jer ti nadvisuješ u punini ono
što su o tebi rekli proroci.
Gospodin je s tobom;
ti si dala život Spasitelju svijeta.

Zdravo Marijo...

Uvod u temu

Po ovoj molitvi vidimo da su kršćani već u najranijim stoljećima slavili i častili Blaženu Djevicu Mariju.

Zašto kršćani časte i slave Blaženu Djevicu Mariju?

Kada Crkva u današnje vrijeme osobito časti Mariju? (svibanj i listopad)

Koje Marijine blagdane poznajete?

Koja Marijina svetišta znadete?

Koje molitve i pobožnosti Blaženoj Djevici Mariji vi poznajete?

Izlaganje o krunici ili ružariju

Značenje imena krunice i povijest nastanka krunice ili ružarija

Jedna od najpoznatijih pobožnosti Blaženoj Djevici Mariji je zasigurno molitva krunice. Da li znadete što znači ime krunica ili ružarij?

Kako se moli krunica ili ružarij?

Riječ ružarij dolazi od latinskog „rosarium“ što znači vijenac ili kruna od ruža, a krunica je umanjena od riječi kruna. Mala kruna sačinjena od niza Zdravomarija u čast Gospi. Naziv je nastao u srednjem vijeku po uzoru na svećane vijence od ruža koji bi na sebe stavljali mladići i djevojke. Molitva krunice je vijenac osnovnih kršćanskih molitva: Vjerovanje, Oče naš, Slava Ocu i Zdravo Marijo. Dok izgovaramo određenu deseticu razmatramo o pojedinom otajstvu našega spasenja. Moleći krunicu mi u mislima prelazimo preko cijelog evanđelja. Zato je krunica evanđelje u malom.

Molitva krunice oblikovala se tijekom stoljeća. Pojavila se u srednjem vijeku i to u redovničkim zajednicama po uzoru na molitvu časoslova, zapravo kao zamjena za nju. Neka redovnička braća koja su bila bez naobrazbe i neki od pobožnog puka, molili su u određenim časovima dana 150 Oče naša po uzoru na 150 biblijskih psalama. Tako je nastao Psaltir Oče naša koji je bio podijeljen u tri pedesetice. Po njegovom uzoru je nastao i Marijanski psaltir, koji bi mogli nazvati prvotnom krunicom.

U XV. Stoljeću Psaltir bl. Djevice Marije bio je podijeljen na 15 desetica kojim je prethodila molitva Oče naš. Tek je tada u Zdravomarije uvedeno ime Isusovo i završni Amen, kada je nastao i drugi dio Zdravomarije, koji je zapravo prošnja Crkve Gospi za pomoć i zaštitu, pripojena evandeoskom dijelu te molitve.

Širenju ove pobožnosti najviše su doprinijeli Dominikanci. Po predaji, Gospa se ukazala sv. Donniku, utemeljitelju Reda propovjednika, i povjerila mu zadaću promicanja molitve krunice, koja je nastala davno prije. Dominikanci su je revno širili preko bratovština, a njihova se svagdanja molitva sastojala od 150 Zdravomarija uz razmatranje otajstva Kristova djela otkupljenja.

U Hrvatskoj je najstarija kruničarska bratovština osnovana 1533. godine u Splitu.

U današnje vrijeme krunica je rado prihvaćena molitva, a posebni je zamah doživjela nakon Gospinih ukazanja u Lurdu (1858.) i Fatimi (1917.) gdje je Gospa izrekla i svoje ime: „Ja sam kraljica svete krunice“.

Veliki štovatelj i molitelj krunice je bio i bl. Papa Ivan Pavao II. koji je 2002. godine apostolskim pismom „Krunica Djevice Marije“ predložio novi niz otajstva krunice – otajstva svjetla, koja su u Crkvi rado prihvaćena. Od tada, krunica umjesto 15, obuhvaća 20 otajstva, a umjesto 150 Zdravomarija, sadrži 200 Zdravomarija. Na taj način papa je obogatio krunicu novim sadržajem.

Otajstva svete krunice

Koja su otajstva krunice bila do 2002.?

Zajednički sada nabrojimo radosna, žalosna i slavna otajstva krunice.

Kako glase otajstva svjetla, koje se mole od 2002. godine?

(voditelj može i preko projektora projicirati slike otajstva svete krunice, ili na prijenosnom računalu)

Kako moliti krunicu?

Krunica se može moliti na više načina. Postoje i razne vrste krunica.

Koje sve krunice poznajete? (zlatna krunica, krunica Božanskog Milosrđa, andeoska krunica...)

Koje načine molitve krunice vi poznajete?

Koji način molitve krunice se vama osobito sviđa?

Kako bi vi predložili da se moli krunica?

Molitvu krunice treba otkriti

Mnogi se žale da im je molitva krunice dosadan i da dugo traje. Svatko treba u svojem životu otkriti i doživjeti molitvu krunice. Krunicu još nazivaju evanđeljem siromaha. Da bi mogli srcem moliti krunicu, a ne samo jezikom, dok su misli daleko od nas, potrebno se je usredotočiti na tri ključne misli ove molitve.

Prva ključna misao je: „**Gospodin s tobom...**“ Kada molimo Zdravomarije, tada se spominjemo navještenja anđela Gabrijela Mariji, da će začeti i roditi Sina Božjega. Ali moramo shvatiti da je u svakoj molitvi Zdravomarije Gospodina i uz nas. Kada molimo, Gospodin nije negdje daleko, već je uz nas. On sluša našu molitvu koja onda ne bi trebala biti recitacija već molitva srca. Tako nam molitva krunice daje sabranost, mir i radost jer je Gospodin stalno s nama.

Druga ključna misao je: **evanđeoski tekst ili otajstvo našeg spasenja**. Kada se u molitvi krunice spominje otajstvo našeg spasenja iz evanđelja, tada postajemo svjesni da je Isus to učinio za nas i za naše spasenje. Time krunica više nije bitno Marijanska pobožnost, već je u centru naše molitve i razmatranja sam Isus. Tako postajemo svjesni da po Mariji idemo Kristu.

Treća ključna misao je. „**...moli za nas grešnike...**“. U ovoj misli uključujemo sebe u prošnju Crkve Mariji koju nazivamo pomoćnicom kršćana. Svatko ima svoje grijehe koji nas opterećuju ili plaše. Potrebna nam je milost oprostjenja, potreban nam je zagovornik pred prijestoljem Božje milosti. U molitvi krunice nalazimo utjehu i pouzdanje da nas Marija brani i zagovara kod Boga da nam bude milostiv zbog naših grijeha i propusta. Zar nas onda neće nakon tolikih zaziva Gospodin uslišati, jer sam je rekao „Išite i primi ćete, kucajte i otvoriti će vam se.“

Ako tako počnemo razmišljati o molitvi krunice i tako je moliti, onda nam ona neće biti duga i dosadna.

Molitveni završetak

Svi su veliki ljudi kroz povijest uvijek molili krunicu. Na kraju ćemo i mi izmoliti krunicu. (sam voditelj neka odredi koliko će se desetica moliti) na način da će svatko od vas izreći svoju nakanu. Nrp. Zdravo Marijo....blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus, koji neka mi pomogne da više slušam roditelje! Sveta Marijo.... (neka se moli ukруг ili svatko može odjednom izreći svojih 2, 3 ili 5 zaziva).

Na taj način ćemo moliti jedni za druge i tako krunicu učinit ne samo zanimljivom već i životnom, koja i nas povezuje u vijenac molitve dobrom Bogu.

Molitveno - meditativno razmišljanje

Pjesma: „Oče mi ti se klanjamo...“

Gospodine Isuse, blagoslivljamo te i zahvaljujemo ti što si uvijek uz nas na našem uzburkanom životnom moru. Hvala ti što nas pratiš svojom prisutnošću i svojim Duhom.

Pomozi da te otkrijemo, među tolikim planovima, neuspjesima i nadama, u umoru i u nadi, u potištenosti i u težnjama našega srca.

Doista si dostojan svakog blagoslova, jer si nam darovao svoju majku Mariju. Ti si želio rasti u toplini obiteljske ljubavi uz svoju majku Mariju i uz sv. Josipa. I mi izvirimo i rastemo u obitelji. I naša životna rijeka teče kroz obiteljsko korito. I nama je potrebna ljubav i kada je ne nađemo u obitelji, ti nam Gospodine daješ svoju obitelj, dajem nam Mariju i po njoj svoju milost i svoju ljubav po kojoj nikada nismo siročad.

Blagoslovi svojim Duhom naše obitelji, koje u umoru i nadi, sumnjama i sreći, radostima i strahovima, entuzijazmima i razočaranjima, idu prema tebi.

Učini Gospodine, da uvijek više raste naša bratska ljubav. Učvrsti jedinstvo onih koje si pozvao na ženidbu i brak, i učini da naša ognjišta odražavaju vjerno kreposti tvoje obitelji iz Nazareta. Amen.

Pjesma: „Zahvali“

Marijina veličina očituje se najviše u njezinoj poniznosti. Njezino srce je prije svega blago i ponizno, poput srca njezina sina Isusa, jer se srce Isusovo oblikovalo u njoj.

Koliko možemo puno naučiti od Marije! Bila je toliko ponizna jer je bila sva Božja. Bila je puna milosti. Marija je ispraznila samu sebe da je Bog može ispuniti sobom. Marija je gledala na sebe kao na službenicu Gospodnju. Ona nije činila velika djela, već mala, ponizna djela. Bez Marije nema ni Isusa. Poslušnost Marije proizlazi iz otajstva utjelovljenja. I mi, kao i Marija, moramo biti prave službenice (službenici) Božji. Budite ponizni kao Marija i postat ćete sveti kao Isus. Dopustimo Majci Božjoj punu slobodu da se nama služi na slavu svojega Sina. Ispruži svoju ruku i čvrsto je stavi u Marijinu ruku. Ona te dobro poznaje. Reci Mariji da kaže Isusu da nemaš hrabrost, da ne vidiš svjetlo, da ti je vjera slaba. Ona će za tebe isprositi hrabrost i svjetlo. Gdje je Marija, gdje se moli krunica, tamo je nada, tamo je život, tamo je radost. Svijet je gladan Isusa. Pokušajmo biti Marija da bismo mogli svijetu dati Isusa. Marija je naš uzor. Ona nam pokazuje put do Isusa. Molimo se njoj svaki dan, da bude naša radost, naše svjetlo na putu.

Pjesma: „Kao Marija“

Gospodine Isuse! Nitko te nije tako volio i tako te poštovao kao Marija. Nitko kao ona nije osjećala tvoju patnju. Vi ste dva bića, ali jedno srce ujedinjeno ljubavlju. I danas njezino srce isijava tu istu ljubav i dobrotu prema nama. Ona je najbolja tvoja učenica koju nama

daješ za majku i učiteljicu svojih kreposti. Ona je naša zagovornica i zato ti Gospodine danas upućujemo svoju molitvu za dar vjere, one vjere kojom je Marija odgovorila anđelu Gabrijelu: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj.“

Po Mariji te Gospodine molimo za snagu u trpljenju. Mariju ne zovemo bez razloga „kraljicom mučenika“, bila je majka koja nije osuđivala, nije proklinjala i zato je bila dostojna vječne slave. Stoga i mi puni vjere molimo: „Moli za nas sveta Bogorodice, da dostojni postanemo obećanja Kristovih.“

Gospodine Isuse, u promatranju tvoga srca i srca tvoje majke, možemo sa sigurnošću reći, da su tvojom milošću, ta dva srca, jedno srce, u srcu tvome. I onog trenutka kada je tvoje srce bilo kopljem, a Marijino srce mačem boli probodeno, da je tada ista ljubav i milost potekla ovom zemljom iz ta dva srca. I danas te molimo da se ta ista ljubav i milost izlijevaju na nas, da po toj ljubavi i milosti naša srca budu u srcu tvome, a po tebi da i međusobno, kao braća i sestre budemo jednog srca. amen

Pjesma: „Marijo, o Marijo“

Bog nam je htio dati sve po Mariji. On je htio da Isus dođe po Mariji; njezina uloga sastoji se u tome da daje svijetu Isusa. Ona Ga donosi Elizabeti i Ivanu Krstitelju. Kakav god da si vjernik, ako tvoje srce obuzme očaj - gledaj Mariju i zadobit ćeš nedužnost i mir, kažu sveci. Nema nikoga, tko izgovara Marijino ime sa željom da napusti grijeh, a da ga napast ne bi napustila, uporni su sveci. Nema neizlječive duhovne bolesti od koje te ona neće izliječiti! Ona je Majka svih, a posebno grješnika. Njezina su svetišta mjesta obraćenja, pokore, pomirenja s Bogom; ona budi u tebi nadu da ćeš se popraviti i ustrajati u dobru... Marijo, ja sam tvoj bolesnik, sav sam tvoj....'totus tuus'.... spasi me!

«Blažena ti što povjeroval!» - tim riječima uzvraća Elizabeta na Marijin pozdrav. Marijina čvrsta vjera je ta koja joj je omogućila da prepozna i da prihvati Božju prisutnost u svom životu. Vjera je prva i temeljna kršćanska krepost. Bez vjere nitko ne može vidjeti i prepoznati Božje djelovanje u svom životu. Marijo izmoli nam kod Boga čvrstu vjeru da nas nosi kroz život!

Ne zaboravi: za majku si je dobio kao posljednju oporuku Božanskog Sina. Znaj da je ona Isusa upoznala i ljubila više nego svi drugi ljudi. Znaj da je bila neznatna i da je sve primila od Boga - kao ogledalo koje ne zadržava nikakvo svjetlo za sebe, već sav sjaj vraća suncu koje ga obasjava. Mariju je Bog pogledao i ona ostaje utjelovljeni Božji milosni pogled prema čovječanstvu. Klas koji je rodio vječno spasenje. Izmoli i nama, dobra naša Mati, da budemo po vjeri žive pokaznice Kristove koje će Boga nositi ovim svijetom.

Pjesma: „Ljiljane bijeli“

„Bilo je lako njoj – mogao bi netko reći – ta ona je živjela s Isusom koji je bio pravi Bog». No nije tako. Za Mariju je bilo možda još teže prepoznati i vidjeti u Isusu Boga, nego što je to nama. Ona je morala sama proći put vjere, dok iza nas stoji svjedočanstvo dvije tisuće godina i tisuće svetaca i mučenika.

Marija je u Betlehemu držala u ruci malenog djeteta, potpuno jednakog svoj djeci ovoga svijeta – i trebala je vjerovati da drži u naručju Stvoritelja neba i zemlje.... I vjerovala je.

Marija je na Kalvariji vidjela izmučenog čovjeka kako umire na križu – i morala je vjerovati da je taj čovjek Bog svih ljudi, života i sudbina..... I vjerovala je.

Bog je prisutan u životu svakog od nas, samo moramo imati vjeru da ga prepoznamo. Istina, nije to uvijek lako; ni Mariji nije bilo uvijek lako. Neka nas ona, blagoslovljena zbog svoje vjere, nauči kako ćemo prepoznati Božju prisutnost u našem životu i povjeriti se potpuno Božjem vodstvu.

Bog je prisutan u životu svakog od nas, samo moramo imati vjeru da ga prepoznamo. Istina, nije to uvijek lako; ni Mariji nije bilo uvijek lako. Neka nas ona, blagoslovljena zbog svoje vjere, nauči kako ćemo prepoznati Božju prisutnost u našem životu i povjeriti se potpuno Božjem vodstvu.

Marija koja je povjerovala u nemoguće, kada je arkandelu Gabrijelu odgovorila sa: „neka mi bude“ ohrabruje sve one koji su pozvani od Gospodina da isto tako vjeruju da je sve ono moguće, što nam Krist Gospodin daje u svom pozivu i koji pomaže da snagom svoje vjere nadiđu svaki ljudski strah i svaku malodušnost u nasljedovanju Njega.

Marijo, prva vjernice Novoga zavjeta, pogledaj na nas! Danas ti mi, sa ovoga mjesta pjevamo, tebe molimo; isprosi nam milost čvrste vjere, milost dovoljnog broja svetih duhovnih zvanja. Pouči nas da ne budemo samo bijele prazne stranice, već ispisani list sa nebrojenim divotama koje nam Bog po tebi čini. Marijo, Isusova mati, tijekom cijelog našeg života, ne prestaj nam sjati, a mi ćemo tebe kroz molitvu i pjesmu uvijek zvati:

O, Marijo slatko ime
pomoć nam stiže s njime
klikće ti biće svako
s tobom nam srce jako.
Marijo, slatko ime
umrijeti daj nam s njime,
Dok će nam sunce sjati
mi ćemo tebe zvati. Amen

Pjesma: „K suncu prosi vsaka roža“

bl. Chiara Luce Badano
Sassello, 29. 10. 1971. – Sassello, 7. 10. 1990.

bl. Chiara Luce Badano

Zašto bl. Chiara Luce Badano?

Stalno se prigovara mladima, da zbog načina njihova razmišljanja i života, od njih neće biti ništa. Da su nesposobni za žrtvu i ostvarenje visokih ideala.

Evo primjer jedne mlade djevojke koja je živjela relativno nedavno i, u svoj normalnosti mladenačkog života, uspjela postići cilj: 25. rujna 2010. proglašena je blaženom od strane Crkve. Dokaz da sveci nisu živjeli samo u „ono vrijeme“ već da žive i danas među nama.

Njezino ime je Chiara Badano i u vječnost se preselila u 19. godini od zloćudnog tumora, jednog od najtežih i najbolnijih oblika raka.

A zašto baš Chiara Badano? Iz Chiarinog primjera ćemo vidjeti kako je shvatila bit kršćanstva: u životu joj je bila najvažnija ljubav prema Bogu i bližnjemu i trudila se Evanđelje što više primjenjivati u svakodnevnom životu. U jednom pismu je napisala: „Otkrila sam Evanđelje u novom svjetlu. Otkrila sam da nisam autentična kršćanka jer ga ne živim u potpunosti. Sada od ove veličanstvene knjige želim učiniti moj jedini cilj. Ne želim i ne mogu ostati nepismena u odnosu na ovu izvanrednu poruku. Kao što mi je jednostavno naučiti abecedu, tako bi trebalo i živjeti Evanđelje.“

Kratki životopis bl. Chiare Luce Badano

Chiara Badano, rođena je u Sassellu, malom mjestu na sjeveru Italije, 29.10.1971. Chiara je jedinica Ruggera Badano, vozača kamiona, i Marie Terese Caviglia, radnice. Prvih 11 godina braka nisu mogli imati djece. Nameće nam se pomisao da je u takvom okruženju lako mogla postati razmažena, ali su roditelji pazili da dijete razumno odgajaju, pa i da kažu „ne“ onda kada je potrebno. Roditelji su bili vjernici i u tom duhu nastojali odgajati Chiaru.

Chiara je od prvih godina pokazivala velikodušan karakter: u zadaći, u prvom razredu osnovne škole, pisala je malom Isusu. Nije Ga molila igračke, samo da „ozdravi baku i sve ljude koji se ne osjećaju dobro“.

Jednom joj je mama predložila da joj pomogne pospremiti stol. „Ne, ne da mi se“, odgovorila je i krenula u sobu. Nakon koju sekundu se vratila i rekla: „Kako ide ona priča iz evanđelja, o ocu koji je poslao sinove u vinograd. Jedan mu je rekao da ide, a nije otišao, a drugi je rekao da neće pa je otišao. Mama, stavi mi pregaču!“. I počela je pospremati.

Još jedan primjer: mama je uočila da Chiara u sobi ima previše igračaka pa joj je predložila da neke pokloni siromašnoj djeci. Ona nije pristala jer su igračke bile njezine. Mama je otišla. A onda je začula buku. Približila se vratima sobe i ugledala Chiaru gdje dijeli igračke: „Ovo da, ovo ne.“ Ovako je objasnila kriterij podjele: „Pa ne mogu dati slomljene igračke djeci koja ih nemaju.“

Bila je pomirljive naravi i uvijek znala što hoće. Katkad bi se i narušio odnos s roditeljima, ali nesuglasice ne bi dugo trajale. Evo jednog primjera koji bi nam mogao biti zanimljiv: Chiara je voljela ostati vani osobito preko vikenda s prijateljima pred kafićem. Oko toga se

nije uvijek mogla usuglasiti s roditeljima. Katkad im je govorila da se osjeća kao Pepeljuga koja u ponoć mora pobjeći. Ipak, uvijek se pridržavala dogovora s roditeljima, a oni su tako u nju stekli povjerenje.

Chiara je odrasla u lijepu djevojku. Ono što su mnogi na njoj primjećivali bio je izrazito bistar pogled. Kaže se da su oči ogledalo duše.

Voljela je sport: tenis, plivanje, planine. Voljela je plesati i pjevati. Njezina najbolja prijateljica Chicca kaže da se voljela i lijepo obući, srediti frizuru, našminkati, doduše ne pretjerano. Mnogim dečkima se sviđala, ali je Chiara po tom pitanju bila oprezna i promišljena. Što reći? Najnormalnija djevojka, ali je imala nešto što je možda malo razlikuje od mnogih njenih vršnjaka: znala je "srezati", povući se, razgovarati s Gospodinom. U ljeto 1988, čula je da je pala razred u gimnaziji. Zbog toga joj je bilo stvarno teško, ali nije se pokolebala. Nastavila je pomagati drugima kad god se pružila prilika.

Inače, bila je uključena u Pokret fokolara, gdje se velikim dijelom odvijala njezina duhovna formacija. Utemeljiteljicu Pokreta tražila je tzv. novo ime (po uzoru na praksu prvih kršćana), i dobila ime „Chiara Luce“; „Luce“ na talijanskom znači svjetlo, a odnosi se na Božje svjetlo. Tako je danas poznata po imenu „Chiara Luce“.

U 17. godini dogodilo se ono neočekivano. Igrajući tenis Chiara je osjetila snažnu bol u ramenu. Prvo nije obraćala pažnju, kao ni liječnici. Ali kako je bol bivala sve jača morali su obaviti detaljnije pretrage i našli zloćudan tumor, jedan od najtežih i najbolnijih oblika raka. Chiara Luce nakon duge tišine, bez plača i pobune, prihvaća vijest s hrabrošću: "Uspjet ću, mlada sam." Tada započinje duboka promjena, brz uspon prema svetosti.

Tijek bolesti bio je nemilosrdan, ali je Chiara Luce nastojala voditi normalan i radostan život, iako je često boravila u bolnici. Jedan od liječnika rekao je: "Svojim osmijehom, svojim velikim svijetlim očima pokazuje da nema smrti, da postoji samo život." Podnijela je dvije jako bolne operacije. Zbog kemoterapije izgubila je kosu, do koje joj je jako bilo stalo. Pri svakom pramenu kose koji bi joj pao, ponavljala bi: "Za Tebe, Isuse". Uvijek nazočni roditelji podsjećali su je da je iza tih boli tajanstven nacrt Božji.

Chiara Luce nije se predala. Tako je jednom prijatelju koji je išao u humanitarnu misiju u Afriku dala svu svoju uštedevinu i rekla: "Meni ne treba, ja imam sve". Isto tako, već dulje vrijeme je vodila popis svih svojih osobnih stvari, koje su i njoj trebale, ali ih je stavila na raspolaganje prijateljima u potrebi.

Bolest je i dalje napredovala, imala je prejake bolove. Ali odbijala je morfij govoreći: "Uzima mi bistrinu, a ja mogu Isusu darovati samo bol, jer još malo želim s Njim dijeliti križ." Ili: „Nemam više ništa, ali imam srce i njime mogu ljubiti.“

Nešto manje od godinu dana nakon što je oboljela imala je strašno krvarenje. Spasili su je u zadnji čas. Tada je rekla: "Ne plaćite nada mnom. Ja idem kod Isusa. Na mojoj sahrani ne želim ljude koji plaču, nego koji glasno pjevaju." Posjetio ju je kardinal Saldarini i pitao: "Imaš prekrasne oči, predivno svjetlo. Odakle dolazi?" Chiara de na to: "Nastojim jako ljubiti Isusa". Ljudi koji su bili uz nju svjedoče da su osjetili jedno predivno ozračje, iako je jako trpjela. Jedna od njezinih češće ponavljanih rečenica, obraćajući se Bogu, bila je „Ako želiš ti, želim i ja.“

Jedan od posljednjih dana rekla je: “Više ne molim Isusa da dođe po mene i odvede me u raj; ne želim mu ostaviti dojam da više ne želim trpjeti”. Već je bila sigurna u svoju sudbinu, koju nije htjela promijeniti (samo je molila da bude sposobna vršiti Božju volju) pa je s majkom pripremala “svadbeno slavlje”, tj. sahranu. Sama je izabrala haljinu, glazbu, cvijeće, pjesme i čitanja. Uz nju su bili roditelji, prijatelji. Vladao je mir, gotovo prirodnost. Njezine posljednje riječi upućene majci bile su: “Budi sretna, jer ja jesam.” U vječnost se preselila u nedjelju 7. 10. 1990, u četiri sata ujutro. Sahrani je prisustvovalo dvije tisuće osoba, među kojima je bilo i onih koji nisu vjernici. Učinci njenog iskustva nastavljaju se i nakon smrti. Mnoge je potaknula na radikalnije življenje evanđelja. Glas o Chiari Luce se širi, polako, ali sigurno. 25. rujna 2010. proglašena je blaženom.

KATEHEZA

„Pozvani na svetost”

Cilj kateheze:

- upoznati pojam svetosti
- shvatiti što znači biti svet
- poziv na svetost je upućen svim ljudima
- napisati intervju sa izabranim svecem

Oblici rada:

- frontalni
- u skupini ili u parovima

Metode rada:

- slušanje
- izlaganje
- diskusija
- izrada intervjua u skupini ili paru

Materijali:

- za svaku skupinu jedan papir formata A4
- kemijske olovke ili flomasteri

Molitveno – meditativni početak

Boga tražiti, znači prije svega dopustiti da On nađe tebe.

On je Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljevi.

On je Bog Isusa Krista.

On je jedini i sveti Bog.

On je tvoj Bog.

Ne zato što je On tvoj,
nego zato što si ti Njegov!

Slava ocu...

Motivacija

Nakon duge šetnje gradom, baka i unuk svratiše malo u crkvu. Sunce je upravo pod najljepšim kutom obasjavalo prozorske vitraje koji su prikazivali pojedine svece. Mali dječak je bio oduševljen igrom raznobojnog svjetla i boja koje je dolazilo preko prozora, pa je onako oduševljen, prekinuvši tišinu, upitao baku: “Bako, tko je to na slici?” Ona pomalo iznenađena, ali blago reče: „To je svetac.” Dječak je to dobro upamtio.

Sutradan na satu vjeronauka, vjeroučitelj je govorio o pozivu na svetost, pa znatiželjno upita djecu: “Tko je to svetac?” Nakon kratke tišine, mali dječak koji je ono jučer bio sa bakom u crkvi, oduševljeno izjavi: „Ja znam. Svetac je čovjek kroz kojega sja sunce!”. Vjeroučitelj je ostao bez riječi.

Najava teme

Naš najsavršeniji Učitelj i uzor našeg života, Isus Krist, svojim je naukom i život svima propovijedao savršenost života. Rekao je svima: “Budite dakle savršeni kao je savršen vaš nebeski Otac.” (Mt 5,48)

Svaki kršćanin koji je ujedno i sljedbenik Isusa Krista, po krštenju je postao dionikom

božanske naravi. Postali smo djeca Božja i pozvani smo da budemo sveti po uzoru na našeg Nebeskog Oca. Pozvani smo da uz Božju pomoć živimo tako da usavršimo svoju svetost, da u nama bude i živi sveti Bog. Apostoli nas također opominju da živimo sveto, kako se to i pristoji Kristovim sljedbenicima i da se obučemo „...kao izabranici Božji, sveti i ljubljani, u srdačno milosrđe, dobrotu, poniznost, krotkost i strpljivost.“ (Kol 3,12)

Svima nam je jasno da smo kao vjernici, bez obzira koje službe vršili u Crkvi, pozvani da živimo svoj vjernički život što savršenije kroz kršćansku zapovijed ljubavi. Za takav nas je život Bog osposobio i opremio darom Duha Svetoga, da se i mi posvetimo braći ljudima po Kristovu primjeru i tako postignemo svetost sadašnjeg i po njemu svetost vječnoga života.

Razrada teme

Svetost je neraskidivo povezana sa Bogom i na njega upućuje. Kako bi mogli razumjeti što je svetost, moramo krenuti od biblijskog poimanja i shvaćanja svetosti, kako bismo onda svetost mogli povezati sa svakodnevnim životom Crkve i svih vjernika.

Biblijsko poimanje svetosti

Svetost je prvenstveno obilježje smoga Boga. Bog je taj koji se pokazuje i objavljuje kao svet kroz svoju slavu. Bog se kroz povijest na mnogo mjesta i na mnogo načina objavio čovjeku i pozvao je čovjeka da postane dionikom Božanske objave. To je poziv ali i način posvećenja naroda. Čovjek se može posvetiti jedino ako stupi u odnos s Bogom. To je cilj sveukupne Božje objave, svih Saveza, zakona i svega bogoslužja. Svetost čovjeka očituje se kroz dijalog sa Bogom. Svetost je odgovor čovjeka, njegovo uzdarje na ponuđeni dar od Boga. Veličina toga poziva na svetost izriče sv. Ivan kada kaže: “Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo i jesmo.” (1Iv 3,1) Bog nam daje takvo dostojanstvo, ali nas i poziva na obvezu da budemo na sliku svetoga Boga. Čovjek je pozvan da na taj dar odgovori Bogu cijelim svojim životom. Kršćani su zato, po Duhu Svetom, dionici Božanske svetosti. Svetost svakog vjernika pak izvire iz njegove slobodne odluke da li prihvaća taj Božji poziv.

Što nas čini svetima u svakodnevnom životu?

Svi kršćani su pozvani da u potpunosti žive svoje kršćansko poslanje kroz savršenu ljubav, tj. znači da smo pozvani na svetost. Svetost nije ništa posebno, ekskluzivno, već nešto mirno, jednostavno, ponizno, bez velikih senzacija i čudesnih znakova.

Diskusija

Što bi bila svetost?

Što čini neku osobu svetom?

Ima li svetih osoba i danas? Tko su te osobe?

Što je važno zapaziti u razmišljanju o svetosti?

1. Na početku svake svetosti stoji **obraćenje** ili okretanje svoga života u potpunosti k Bogu. To znači da su sveci nastojali u svemu izvršiti volju Božju i njegove zapovijedi. Bili su uvijek zagledani u Boga. Obraćenje se ne događa samo jednom u životu i onda je sve

gotovo. Obraćanje je proces koji traje cijeli život, svakodnevno, vidljivo je kroz naše odluke da nastojimo slijediti Boga u svemu po njegovim zapovijedima.

2. Kada su upitali jednog sveca, kako se postaje svet. Rekao je: molitva, **molitva**, molitva! Molitva je put k svetosti. Sveci su ljudi molitve. S molitvom je povezano naše slušanje i vršenje riječi Božje. Bez molitve nema postizanje svetosti našeg života.

3. **Kreposti.** To su Božje odlike, to su Božje milosti koje su prisutne u životu svetaca. Sa njima je uska povezanost sa čistim srcem. Jedino osoba sa čistim srcem je sposobna primiti Božju milost i po njoj živjeti.

4. **Djelotvorna ljubav** je jedan od bitnih oznaka svetog kršćanskog života. Sve ono što čovjek sluša u riječi Božjoj treba i vršiti. Djela ljubavi su potvrda i vanjska slika nutarnjeg života čovjeka. Biti svet znači čvrsto stajati nogama na zemlji, a srcem čvrsto prijanjati uz nebo. To znači da živim ono što vjerujem.

Zajednički rad

Mladi neka se podijele u nekoliko skupina, po paru ili više. Zadatak im je da na papir iznesu jedan intervju sa svecem kojega dobro poznaju, koji im je posebno blizak. Neka ih „pitaju“ o osobnim podacima, o njihovom razmišljanju o vjeri, Bogu, čovjeku, o razlozima njihova kršćanskog života i sl.

Zajednički plenum

Na kraju, neka predstavnik grupe, svima predstavi izabrani lik sveca kroz njihov intervju.

Molitveno-meditativni završetak

Želim Gospodine u ovom, darovanom mi vremenu, ići s tobom.

Ti pratiš svakog čovjeka u njegovom hodu.

Potičeš ga i pozivaš na dobrotu, ljubav, na svetost života.

Želim u punini živjeti ovo razdoblje vremena u koje si me stavio.

Tražiš od mene da radim u tvoje ime,

u ovoj sredini u koju si me postavio.

Za sebe si me posvetio, da bih svjedočio tebe.

Hoću da moje srce kuca u skladu sa tvojom voljom,

da moj život bude tvoja ljubav koja se svima očituje.

Obasjaj me Gospodine svojim svjetlom,

da mogu drugima svijetliti.

Daj da budem samo staklo kroz koje ti drugima svijetliš!

Oče naš...

Molitveno - meditativno razmišljanje

Pjesma: „Oče mi ti se klanjamo...“

Gospodine, klanjamo ti se i zahvaljujemo zbog svih tvojih dobročinstava. Ti si došao među nas. Tu si proživio svoj život čineći dobro. Sam si rekao: „Došao sam da imaju život, u izobilju da ga imaju.“ (Iv 10,10). U tebi je za nas izvor života vječnoga ali i snaga za svetost u ovom životu. Bez tebe ne možemo ništa dobra učiniti. Ti si izvor dobrote i ljubavi, svjetla i istine, blagosti i vjernosti, mira i radosti.

Hvala ti za primjer Chiare Luce! Jedna od nas koja je dopustila da tvoja ljubav prožme svaki kutak njezina života. I mi bismo večeras željeli zaviriti u one dijelove koje često zanemarimo, u kojima životna trka priguši tvoj glas, zamagli tvoje svjetlo.

Chiaru je ljubav potakla staviti u zajedništvo s drugima sve ono što je posjedovala. Još prije nego joj je otkrivena bolest imala je popis svojih stvari u sobi i dala ga svojim prijateljima ako im nešto od toga zatreba. Za zadnji rođendan dobila je svotu novca za poklon i dala ga je prijatelju koje je odlazio u misije u Afriku jer kako je rekla: „Meni ne treba, ja imam sve“. Isuse, molimo te večeras da naše posjedovanje i davanje bude uvijek za tebe u drugom. Toliko toga si nam dao: talente, vrijeme, zdravlje, obitelj, znanje... toliko materijalnih i duhovnih darova: ne daj da postanemo robovi darovanog nam. Daj nam ljubav koja de biti besplatna, nepristrana, slobodna, radosna kao tvoja, koja de u svemu modi ponavljati: „Sve moje je tvoje.“

Kratka šutnja

Gospodine, Chiara je ostavila snažan trag svjetla za sobom. Nije toliko govorila o tebi koliko te je svojim ophođenjem svjedočila. Večeras te molimo da svaki naš pogled, svaka naša kretnja, svaki naglasak u našem glasu bude odraz tvog života u nama. Daj da uvijek svjedočimo radost najljepšeg prijateljstva, prijateljstva s Tobom. Daj da u stalnom razgovoru s tobom ispravno vrednujemo dar slobode i mladenačkog poleta kako bismo radosno i velikodušno utrošili naše snage u ostvarivanju ljepšeg svijeta.

Pjesma: „Krist na žalu“

Iz evanđelja po Ivanu (IV, 15,1-11)

“Ja sam istinski trs, a Otac moj - vinogradar. Svaku lozu na meni koja ne donosi roda on siječe, a svaku koja rod donosi čisti da više roda donese. Vi ste već očišćeni po riječi koju sam vam zborio. Ostanite u meni i ja u vama. Kao što loza ne može donijeti roda sama od sebe, ako ne oстане na trsu, tako ni vi ako ne ostanete u meni. Ja sam trs, vi loze. Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda. Uistinu, bez mene ne možete učiniti ništa. Ako tko ne oстане u meni, izbace ga kao lozu i usahne. Takve onda skupe i bace u oganj te gore. Ako ostanete u meni i riječi moje ako ostanu u vama, što god hoćete, ištite i bit de vam. Ovim se proslavlja Otac moj: da donosite mnogo roda i da budete moji učenici. Kao što je Otac ljubio mene tako sam i ja ljubio vas; ostanite u mojoj ljubavi. Budete li čuvali moje zapovijedi, ostat ćete u mojoj ljubavi; kao što sam i ja čuvao zapovijedi Oca svoga te ostajem u ljubavi njegovoj. To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna.“

Kratka šutnja

Hvala ti Gospodine za tvoju riječ! Ona nam govori o tvojoj vjernosti i tvojoj ljubavi. Gospodine, toliko puta smo nevjerni i izdajemo tvoju ljubav; pomози nam uvijek ponovno ustati i započeti ispočetka. Chiara Luce ti je dopustila da je povedeš u Božje visine. Dala ti je svoju ruku i s tobom je uspjela prodrijeti u Božju intimu. I druge je znala tamo povući. Hranila se tobom u Euharistiji. I za vrijeme odmora nakon plaže trči svakodnevno na Misu. Evanđelje otkriveno u novom svjetlu postaje jedini cilj njezina života. I prije bolesti govori: Otkrila sam da je Isus Napušteni ključ jedinstva s Bogom i želim ga odabrati kao svog prvog zaručnika i pripremiti se kada dođe. A tijekom bolesti često puta ponavlja: „Ako ti to želiš Isuse, želim i ja.“ Nauči i nas Isuse prijanjati uz tvoju volju, trenutak za trenutkom, ponavljati naš „Da“ volji Božjoj u svakodnevnim obvezama.

Pjesma: „Isuse, volim te“

Gospodine i mi se često nalazimo pred poteškoćama svake vrste. Kada je Chiari navještena neizlječiva bolest, našla se pred krahom svega što je planirala, pred sumrakom u kojem su nestali svi djevojački snovi.... I mi se susrećemo sa sumnjama, neuspjesima, bolestima, gubicima, promašajima. Pomози da i u nama, kao i u njoj, uvijek pobijedi vjera. I nama se čini da je križ negacija života, ali u stvarnosti je suprotno! Daj da u njemu prepoznamo Tvoj „DA“ nama, najveći izraz Tvoje ljubavi i izvor iz kojeg proistječe vječni život.

Gospodine, i ti si imao prijatelje, bio si okružen učenicima. I mi osjećamo potrebu za društvom, rado se povezujemo, komuniciramo, tražimo istinske prijatelje.

Chiara Luce bila je povezana s mladima i odraslima koji su s njom dijelili pustolovinu evanđeoskog života. Dok je jednom boravila u bolnici htjela im je darovati poseban doživljaj i snimila ga je na magnetsku vrpcu. I mi imamo mogućnost biti povezani s mnogima. Pomози nam pronaći pravu mjeru: ne izolirati se od drugih, ali niti ne pretjerati u lažnim, virtualnim kontaktima. Podrži nas u odluci da za svakih deset provedenih minuta na face-u, barem isto toliko utrošimo u stvarnom susretu s bližnjim koji je pored nas, s majkom, ocem, sestrom, kolegom... Gospodine, ti si se povezao s nama, daj da i mi budemo poveznice jedni drugima, daj da u ophođenju s drugima, pa i u virtualnom preko face-a, SMS, budemo autentični. Ti znaš da se ponekad skrivamo iza maski, reklama... da bismo se svidjeli drugima. Ispravljaj nas stalno i potiči da naše komuniciranje bude natopljeno ljubavlju, da u svakom prepoznamo brata.

Kratka šutnja

Upali večeras i održi uvijek u nama onu težnju da posjedujemo život kojeg nam ti stalno daruješ: puninu života. Vjerujemo u tebe, pouzdajemo se u tebe: daj da u ovom često puta nezadovoljnom i tužnom svijetu budemo tvoji apostoli Evanđelja. Molimo te Kriste, da i mi pronosimo svijetom tvoj miomiris, poput Chiare Luce, da darujemo optimizam i nadu, da po nama mnogi pronađu svježinu i oduševljenje vjere.

Kriste, evo nas: budi naša sreća!

Pjesma: „Kriste budi naša radost“

sv. Maksimilijan Kolbe
Zdunska Wola, 7. 01. 1894. – Auschwitz, 14. 08. 1941.

sv. Maksimilijan Kolbe

Zašto sv. Maksimilijan Kolbe?

Sveti Pavao, već u prvim kršćanskim vremenima, opominje vjernike da je vjera bez djela mrtva. Vjernik je pozvan da vjeru ugradi u svoj život. To je živo svjedočenje vjere. Treba svjedočiti primjerom svoga života; riječju i djelima. Takvo svjedočenje ima za svrhu ne samo da dadnemo svjedočanstvo drugima, već da bi vjera po nama, poput kvasca, promijenila ovaj svijet u bolji – Božji svijet.

Tko čita životopis oca Maksimilijana Kolbea, zadivit će se nad likom ovog čovjeka, redovnika i apostola Bezgrešne. On je pružio svjedočanstvo svoje vjere kršćanima i nevjernicima u najtežim trenucima ljudskog života. Primjer njegova zemaljskoga života, koji se sav istrošio za druge, poticaj nam je, ali i učitelj, kako vjerodostojno i mi moramo dati kršćansko svjedočenje naše vjere.

Kratki životopis sv. Maksimijana Kolbea

Maksimilijan Kolbe, rodio se 7. siječnja 1894. pod imenom Rajmund Kolbe u Zdunskoj Woli, u Poljskoj u siromašnoj radničkoj obitelji. Imao je četvero braće, od kojih su dva brata umrla kao djeca. Preostala dva brata postala su franjevci konventualci. Rajmund je bio jako darovit i pobožan. Zbog siromaštva, nakon završene osnovne škole, nije se mogao odmah dalje školovati. Naknadno su mu pomogli lokalni župnik i apotekar te je otišao u trgovačku školu. Majka ga je opisala kao “živa dječaka, okretna i pomalo nestašna”, ali među njezinom djecom “kao najposlušnijeg i najponiznijeg”. Jednog mu je dana, zbog neke laži, majka rekla: “Dječče moj, ako se ne promijeniš, ne znam što će jednog dana biti od tebe!” Te su ga majčine riječi tako potresle da je smjesta odjurio u obližnju crkvu te se pred Gospinim likom isplakao. Tada je doživio jedno mistično iskustvo u kojemu mu je nebeska Majka pružila dvije krune: bijelu i crvenu, pozvavši ga da jednu odabere. Mali je desetogodišnjak odabrao obadvije. One su nekom proročkom znakovitošću označavale njegovu budućnost: svetost i mučeništvo. Kada mu je bilo 13 godina, pristupio je manjoj braći konventualcima u sjemenište, a nakon toga poslan je na studije u Rim. U 24. godini života, već je bio doktor filozofije i teologije. Dobio je redovničko ime Maksimilijan. Bio je zaređen za svećenika 28. travnja 1918., a već sljedeći dan služio je svoju mladu misu na oltaru Djevice od čuda.

U Rimu su bile organizirane masonske protukatoličke manifestacije koje su zabrinule Maksimilijana. Osnovao je katoličku marijansku organizaciju “Vojska Bezgrešne”, s ciljem promicanja katoličkih vrijednosti, posebno širenja štovanja Blažene Djevice Marije. Imao je u planu koristiti medije, tiskati novine, osnovati radio postaje, formirati katolička kazališta i dr.

U Poljsku se vratio 1919. Nailazio je na nerazumijevanje redovnika koji su ga smatrali zanesenjakom. No, nije se predao. Svojim je suradnicima rekao: “Mi vojnici Bezgrešne moramo imati svoje misije. U njima će biti mnogo poteškoća, no mi se uzdamo u Nju.

Ona će nam za tu svrhu poslati mnogo zvanja.” Počeo je graditi samostan Niepokalanow – Grad Bezgrešne u blizini Varšave 1927. Za deset godina u njemu je bilo 800 redovnika. Samostan je bio tiskarsko izdavačko poduzeće s najmodernijim strojevima. Izdavao je mjesečnik kojemu su u početku pripisivali propast, a postao je prvi poljski katolički dnevnik.

Maksimilijan je sazio vlastitu željezničku stanicu, spojio Niepokalanow s glavnom varšavskom prugom, podigao radio postaju, izgradio pistu i hangare za 4 zrakoplova, započeo s osnivanjem katoličke filmske kuće. Osnovao je podružnicu u Japanu u gradu Nagasakiju. Došao je tamo s četvoricom redovnika bez novaca, bez znanja japanskog jezika, ali je uspio otvoriti tiskaru i objavljivati katolički list. Imao je posjed izvan grada tako da atomska bomba koja je pala na Nagasaki 1945. nije uništila posjed, koji je ostao čitav.

Maksimilijan je planirao proširiti svoje djelovanje u Indiji i Polineziji te u Bejrutu u Libanonu izdavati novine na turskom, perzijskom, arapskom i židovskom jeziku, no dogodio se Drugi svjetski rat. Vratio se u Poljsku.

Nijemci su 1. rujna 1939. umarširali u Poljsku s jedne, a Sovjeti s druge strane. Zemlju su snašli teški dani i godine. Već 19. rujna 1939. Kolbe se našao u preventivnom logoru u Amlitzu, na poljsko-njemačkoj granici. Pušten na slobodu, mogao se baš na blagdan Bezgrešne iste godine vratiti u svoj Niepokalanow. No već je 17. veljače 1941. opet bio uhićen i odveden u zloglasni zatvor Pawiak u Varšavi. Ostavio je nedovršenu teološko asketsku raspravu o Bezgrešnom začecu. Iz Pawiaka je 28. svibnja iste godine odveden u koncentracijski logor Auschwitz. Dok se još nalazio u Pawiaku, obučen u svoj redovnički franjevački habit, opasan krunicom, pristupio mu je jedan od zapovjednika zatvora, uhvatio za raspelo na krunici, postavivši mu pitanje: “Vjeruješ li u to?” - O. Kolbe je hrabro odgovorio: “Da, vjerujem!” - a on ga je udario. Taj se prizor triput ponovio, a Kristov je mučenik svaki put hrabro posvjedočio svoju vjeru u raspetoga Krista.

Došavši u Auschwitz, bio je lišen svoga redovničkoga habita i obučen u logoraško odijelo, postavši jednostavno broj 16.670, s ostalim svećenicima određen za 17. blok prisilnih radnika. Bio je izložen strašnim i nezamislivim naporima koje je podnosio herojski strpljivo, sa smiješkom na usnama. Povjeravali su mu svakovrsne poslove; bio je zadužen za prijevoz leševa što ih je pratio do peći za spaljivanje, moleći i potajice nad njima praveći znak križa.

Zanemarivao bi vrijeme za odmor kako bi tješio druge i davao suuznicima svoj komad kruha.

U tome je kruhu bila Euharistija koju nije mogao slaviti na oltaru. Ondje, u Auschwitzu, događalo se najveće čudo što ga je jedino ljubav kadra učiniti. To mjesto koje je sve dotad odzvanjalo proklinjanjima i očajničkim kletvama, postalo je katakomba u kojoj se slavilo otajstvo Božje. Kad mu je jednom, natovarenom teretom, neki logoraš htio priteći u pomoć i malo olakšati breme, o. Kolbe mu je rekao: “Nemojte se izlagati i primiti zbog mene batine, meni pomaže Bezgrešna pa ću svoj teret nositi sam.” Jednom je drugom zgodom izjavio: “Za Isusa Krista spreman sam trpjeti još i više. Sa mnom je Bezgrešna, ona mi pomaže.” Smatrao je kako je njegovo poslanje u logoru pomagati svojoj suuzničkoj braći,

pod vodstvom Bezgrešne te je svaki trenutak slobodnog vremena u noćnoj tišini barake bio prigoda za vršenje toga njegova poslanja.

Dva mjeseca prije smrti pisao je majci posljednje pismo u kojemu je stajalo: „Kod mene je sve u redu. Draga mama, ne brini se za mene i za moje zdravlje, jer je dobri Bog sveprisutan i s velikom ljubavlju misli na sve i svakoga.“

Sv. Maksimilijan je dao život za brata – sam se predao smrti, iz ljubavi. U toj je ljudskoj smrti bilo jasno svjedočanstvo posvećeno Kristu. Radi toga smrt sv. Maksimilijana Kolbea postala je znakom pobjede.

Jedan je Poljak logoraš, iz istoga bloka u kojemu se nalazio i sveti Maksimilijan, uspio pobjeći. Za osvetu osuđeno je 10 drugih logoraša na strašnu smrt u bunkeru gladi. Jedan je od njih bio poljski podčasnik Franjo Gajowniczek, muž i otac. Taj je zavapio: „Jadna moja ženo, jadna moja djeco!“ Iz redova postrojenih logoraša pred zapovjednika je izišao o. Kolbe i ponudio se u zamjenu za nesretnoga oca obitelji. Zapovjednik ga je upitao: “Tko si ti?” - Odgovor je glasio: “Katolički svećenik!” - Zamjena je prihvaćena i o. Kolbe, mučenik vjere i ljubavi prema bližnjemu, pošao je s osuđenima u bunker gladi. Umro je uoči blagdan Velike Gospe, 14. kolovoza 1941. godine.

Kao svećenik, Kolbe je izvršio svoje poslanje i učinio najveće čudo: čudo ljubavi koja očituje Božju prisutnost. Maksimilijana Kolbea proglasio je svetim 10. listopada 1982. papa Ivan Pavao II. Koji je u homiliji rekao:

„Maksimilijan nije umro, već je dao život za brata. U toj je smrti – s ljudskog stajališta stravičnoj, bila sva ona konačna uzvišenost ljudskog čina i ljudskog izbora: sam se predao smrti, iz ljubavi. U toj je ljudskoj smrti bilo jasno svjedočanstvo posvećeno Kristu: u Kristu je posvjedočeno dostojanstvo čovjeka, svetost njegova života i spasonosna snaga smrti, u kojoj se očituje snaga ljubavi. Upravo je radi toga smrt Maksimilijana Kolbea postala znakom pobjede.“

KATEHEZA

„Vjera te tvoja spasila”

Cilj kateheze:

- razmisliti što je vjere i zašto je ona važna
- shvatiti kako po vjeri možemo vidjeti Isusa i slijediti Ga
- shvatiti zašto je 2012./2013. proglašena Godinom vjere

Oblici rada:

- frontalni
- individualni

Metode rada:

- slušanje
- interpretativno čitanje
- vođeni razgovor
- izlaganje
- osobni rad

Materijali:

- komad papira za svakog sudionika
- kemijske olovke ili flomasteri

Molitva

Isuse, hvala ti na ovome danu, na ovome susretu. Hvala ti na svim starim i novim prijateljima. Hvala Ti što si ovdje prisutan i bdiješ nad mojim životom. Hvala Ti za sve lijepe i teške trenutke kroz koje se izgrađujem i rastem. Molim Te, umnoži mi vjeru da Te prepoznajem. Otvori mi oči vjere da te vidim u svojem životu. Primi me za ruku da s Tobom hodim kroz život. Znam da sam tada na dobrom putu, i ako padnem, s Tobom ću lakše ustati i krenuti uvijek iznova. Amen.

Slava Ocu...

Motivacija

Kada se trebamo naći sa prijateljima, to nam nije problem jer ih vidimo i prepoznajemo ih po njihovom izgledu. Ali kako prepoznati nekog koga ne poznaješ? To možeš jedino ako ti drugi o njemu govore, pa ga tako možeš upoznati i na kraju prepoznati u susretu sa njim. Kako vidjeti i prepoznati Isusa? Lako ga je bilo vidjeti kada je hodao zemljom, ali ni onda ga mnogi nisu mogli vidjeti ali su ga ipak našli.

U Isusovo vrijeme bilo je ljudi koju su čuli za Isusa i tražili su ga. Bilo je mnoštvo slijepih osoba, koje nisu mogle vidjeti Isusa. Da bi se susrele sa Isusom bila im je potrebna pomoć drugih ljudi. Morali su imati veliko povjerenje u ljude oko sebe da ih ne prevare ali imati i još nešto što je od presudne važnosti za ostvarenje susreta sa Isusom. Što? Poslušajmo jedan takav susret i saznajmo.

Navještaj Evanđelja

Jerihonski slijepac Bartimej (Mk 10, 46-52)

Dođu tako u Jerihon. Kad je Isus s učenicima i sa silnim mnoštvom izlazio iz Jerihona, kraj puta je sjedio slijepi prosjak Bartimej, sin Timejev. Kad je čuo da je to Isus Nazarećanin, stane vikati: “Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se!” Mnogi ga ušutkivahu, ali on još jače vikaše: “Sine Davidov, smiluj mi se!” Isus se zaustavi i reče: “Pozovite ga!” I pozovu slijepca sokoleći ga: “Ustani! Zove te!” On baci sa sebe ogrtač, skoči i dođe Isusu.

Isus ga upita: “Što hoćeš da ti učinim?” Slijepac mu reče: “Učitelju moj, da progledam.” Isus će mu: “Idi, vjera te tvoja spasila!” I on odmah progleda i uputi se za njim.

Tumačenje teksta

Koje osobe susrećemo u pročitanoj evanđelju?

U kojemu gradu se dogodio ovaj događaj?

Koje probleme ima slijepi čovjek, kako on živi?

Što je najveća želja svakog slijepca?

Kako slijepac postupa kad čuje da je Isus u blizini?

Kako mnoštvo ljudi reagira na njegov postupak?

Zašto želi doći do Isusa?

Kako Isus postupa kada čuje da ga slijepac zove?

Što mu je Isus rekao i učinio?

Današnje evanđelje govori o slijepcu Bartimeju. On je prošao pored puta na ulazu u Jerihon. Jerihon je bio gradić uređen u helenističkom stilu udaljen od Jeruzalema oko 30 km.

Kao takav bio je omiljeno mjesto za odmor hodočasnika koji su išli u Jeruzalem. Isus je sa svojim apostolima na putu u Jeruzalem i to je njegovo zadnje putovanje jer će u Jeruzalemu biti sramotno osuđen i ubijen. Vjerojatno je slijepac Bartimej doznao da je Isus u gradu i da će uskoro krenuti put Jeruzalema. Proseći na mjestu koje je bilo iznimno prometno, svašta je mogao čuti i doznati. Tako je i on sigurno mnogo toga čuo o novom učitelju koji je svoje učenje potvrđivao čudesima. Iz svega rečenog jasno je da reakcija Bartimeja u vrijeme Isusova prolaska nije bila slučajna. Unatoč tome što nije mogao vidjeti Isusa, on je o njemu toliko toga čuo i svim srcem je nastojao da se sa njim susretne. Zbog svoje sljepoće Bartimej nije mogao točno odrediti gdje se Isus nalazi, inače bi mu sigurno pohitio u susret. Zato više da bi privukao Isusovu pažnju: “Isus, sine Davidov, smiluj mi se!” Evanđelje nam govori kako su ga mnogi nastojali ušutkati. Ne znamo koji je razlog bio posrijedi da su ga željeli pod svaku cijenu ušutkati. Možda su u sebi govorili: “Bijednik će uvijek ostati bijednik, takvome nema pomoći!” No, Isus nije tako mislio. On prepoznaje glas vapijućeg i zove ga k sebi. Isus uvijek čuje glas onih koji vapiju k njemu. Tako je bilo za njegova zemaljskog života, tako je i danas.

Treba nas zadiviti reakcija Bartimeja nakon što je čuo da ga Isus zove. „On baci sa sebe ogrtač, skoči i dođe Isusu.“ kaže nam evanđelje. Zanimljivo je da on trči, ali ne vidi. Jedine njegove oči u tom trenutku jesu njegova vjera u Isusa Krista. „Hodimo u vjeri, ne u

gledanju.“ govori sv. Pavao. Što se više približava Isusu, njegova vjera biva većom. Kada mu je Isus konačno postavio pitanje: “Što hoćeš da ti učinim?”, njegova vjera je tada bila već toliko velika da je odgovorio: “Da progledam!” Isus mu je uslišao molbu i on je po svojoj vjeri progledao.

Razgovor

Što i mi možemo naučiti iz ovoga evanđelja? Koja bi bila poruka ovoga evanđelja?

Što je Isus posebno pohvalio kod slijepca Bartimeja?

Na koji je način svoju vjeru posvjedočio sv. Maksimilijan Kolbe?

Svatko od nas ime različito ime, ali imamo i jedno zajedničko ime u crkvi, koje? (vjernici)

Gdje je na najljepši način napisan sadržaj naše vjere? U što mi vjerujemo?

(apostolsko i nicejsko-carigradsko vjerovanje)

Što bi bila vjera za nas?

Vjera je.....

Vjera je uvijek Božji dar.

Vjera je put

Vjera je naš odnos s Bogom.

Vjera je traženje, nastojanje da se upozna Bog.

Vjera je odgovor Bogu.

Vjera je proces.

Vjera je rizik.

Vjera je življenje dara života što nam ga je Bog dao.

Vjera znači redi “da” na Božji poziv.

Vjera znači imati povjerenja.

Vjera znači prepustiti se.

Vjera je djelovanje.

Vjera znači biti voljan postavljati pitanja.

Vjera znači shvatiti da se ne može imati odgovor na sve.

Vjera znači osvrnuti se na vlastite slabosti.

Vjera je putovanje.....

Vjerovati najprije znači da Bog postoji i da u njega trebamo imati potpuno povjerenje, jer vjerovati znači da je Bog; dobar, jedan, vječan, svet, ljubav, stvoritelj....

Na čemu se temelji naša vjera u Boga? Da Bog postoji znademo iz Biblije ili Svetoga Pisma u kojemu nam se je sam Bog objavio (otkrio). Ali da Bog postoji možemo otkriti i svojim razumom ako promatramo svijet koji je on stvorio i koji u sebi nosi pečat njegove savršene stvoriteljske snage.

Tko nam je najviše rekao o Bogu? Najviše nam je o Bogu rekao sam Isus Krist kojega nam je Boga poslao. On nam je objavio da je naš Bog dobri Otac.

Tko je Isus Krist? Isus je Sin Božji, druga Božanska osoba.

Zašto je važno da vjerujemo u Isusa? On je naš Spasitelj, naš prijatelj, on nas vodi kroz život, uči nas kako trebamo živjeti, ali i po njemu dobivamo vječni život. Ako želimo imati vječni život u Nebu, važno je već sada biti sa Isusom i ići za njim tako da vršimo njegove zapovijedi.

Kako mi možemo danas naći Isusa, čuti Ga, vidjeti i slijediti?

Slijepac Bartimej i nama danas pokazuje kako se dolazi k Isusu i kako ga i mi možemo vidjeti, iako On više ne hoda zemljom kao čovjek i takva ga ne možemo vidjeti.

Kako onda upoznati Isusa, vidjeti Ga i slijediti Ga?

1. Prvo treba slušati o Isusu (čitati evanđelja, slušati Božje riječi, pohadati vjeronauk, slušati propovijedi na misi, čitati i slušati o svjedočanstvu drugih vjernika, osobito svetaca). I slijepac Bartimej je puno čuo o Isusu i zato je svom silom htio doći do njega. Slušati je prvi korak do Isusa.

2. Zatim treba odbaciti sve što bi nas moglo sputavati i spriječiti nas da dodemo do Isusa. Slijepac je odbacio ogrtač (koji mu je sigurno bio jako dragocjen, jer je bio siromašan i on mu je bio jedina vrijednost koju je imao). I mi nastojimo odbaciti naše „dragocjenosti“ koje nas udaljuju od Isusa. Što bi mi trebali odbaciti da možemo doći k Isusu? (nevjeru, sebičnost, grijeh, materijala bogatstva, praznovjerje, mobitel, internet, tv...) To je drugi korak do Isusa.

3. Kada smo upoznali Isusa i odbacili sve što nas udaljuje od Isusa, mi ga možemo i vidjeti. Mi danas ne vidimo Isusa u tjelesnom obliku kao čovjeka. Ali ga ipak možemo vidjeti na drugačiji način. Kako mi danas možemo vidjeti Isusa? (Euharistija, molitva, dobra djela, drugi ljudi...) Znači da mi Isusa vidimo vjerom, očima vjere a ne tjelesnim očima (Svetu Pričest ako gledamo našim očima vidimo samo kao kruh, ali očima vjere vidimo Isusa). Slijepac nije vidio Isusa zemaljskim očima, ali ga je vidio i prema njemu potrčao očima vjere. Vjera ga je spasila i postao je novi čovjek.

4. Snažna vjera nije nešto što se postiže preko noći, nego upornim hodom prema Isusu. I mi u životu rastemo u svojoj vjeri. Kako? (sakramenti, odgoj, vjeronauk). Kada je Bartimej ozdravio, Isus nagrađuje njegovu vjeru: „Idi, vjera te tvoja spasila!“ Ne samo da su se Bartimeju otvorile tjelesne oči, nego su mu se otvorile i duhovne oči. U evanđelju piše da slijepac nije otišao od Isusa, nego kreće za njim. Od sada će ići putem Isusa iz Nazareta. On je postao i ostao vjernik koji slijedi Isusa. Po vjeri slijedimo Isusa. Vjera je naš put kroz život sa Isusom koja nas vodi do samoga Isusa u Nebu.

Godina vjere

Sada vidimo koliko je vjera važna ako želimo doći k Isusu, vidjeti ga i slijediti ga. Bez vjere se ne može naći Isus i ostvariti ono što nam Isus obećava, a to je život vječni – Raj.

I mi možemo lako izgubiti svoju vjeru, biti slijepi za nju.

Kako možemo izgubiti vjeru? (ako ne molimo, ne idemo na Svetu misu, vjeronauk, sakramente....)

Za vjeru moramo moliti i uvijek u njoj rasti.

Zato je papa Benedikt XVI. proglasio GODINU VJERE. Ona je započela 11. listopada 2012., na pedesetu obljetnicu otvorenja Drugog vatikanskog koncila, a završit će na svetkovinu Gospodina Našega Isusa Krista Kralja svega stvorenja, 24. studenoga 2013.

U toj smo godini pozvani da bolje upoznamo svoju vjeru i da rastemo u njoj.

Na koji način bi to mogli ostvariti? (čitanje Svetog pisma, više moliti, biti redoviti na misi, ispovijedati se....)

Zadatak

Svatko neka sada na papir koji ste dobili, napiše kratku molitvu za dar vjere i svoja obećanja koja će nastojati ostvariti u Godini vjere.

Molitveni završetak

Pročitati nekoliko napisanih molitvi i obećanja...Oče naš....

Molitveno – meditativno razmišljanje

Gospodine, klanjamo ti se! Vjerujemo u tvoju istinsku prisutnost u Euharistijskom otajstvu. Čeznemo za tom blizinom jer znamo da bez tebe ne možemo ništa, da nam je potrebna tvoja ljubav jer nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi. Želimo se pokloniti tebi i darovati tebi ovo vrijeme. Hvala ti što si uvijek uz nas pa i onda kada zatvorimo vrata svoga srca. Hvala ti što možeš ući i kroz zatvorena vrata. Želimo večeras biti zajedno s tobom, otvorena i goruća srca da nam možeš darovati svoju riječ utjehe, ohrabrenja, savjeta, ono što svakome od nas upravo sada treba.

Hvala ti za primjer sv. Maksimilijana Kolbea, za njegovo otvoreno i velikodušno srce, za oganj koji ga je nosio unatoč i usprkos svih protivština i zapreka. Daruj i nama večeras svoju poruku ohrabrenja. Neka i naša vjera bude vidljiva u djelotvornoj ljubavi prema bližnjima.

Pjesma: „Isuse, volim te“

Iz evanđelja po Ivanu (Iv 15, 9-13.16-17):

»Kao što je Otac ljubio mene tako sam i ja ljubio vas; ostanite u mojoj ljubavi. Budete li čuvali moje zapovijedi, ostat ćete u mojoj ljubavi; kao što sam i ja čuvao zapovijedi Oca svoga te ostajem u ljubavi njegovoj. To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna. Ovo je moja zapovijed: ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio! Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje. Ne izabrate vi mene, nego ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane te vam Otac dadne što ga god zaištete u moje ime. Ovo vam zapovijedam: da ljubite jedni druge.«

Meditacija:

Gospodine, hvala za tvoju riječ koja nas i opet potiče na vjernost i obećava tvoju ljubav, ako ostanemo vjerni. Životno svjedočenje sv. Maksimilijana daje nam vrlo snažan poticaj kako ostati vjeran unatoč i usprkos svega. Vjerujemo, Gospodine, da je sve to mogao, i na kraju darovati vlastiti život, jer je bio istinski povezan s tobom u Duhu Svetome.

Pomozi i nama da u ovim trenucima oživi ta snaga Duha Svetoga u nama.

Pjesma: „Pošalji Duha svojega“

Gospodine, i mi se često nalazimo u situacijama kada bismo trebali posvjedočiti svoju pripadnost tebi. Srećom, ne nalazimo se poput sv. Maksimilijana pred izborom života ili smrti, ali često se bojimo priznati tko smo i kome pripadamo. Hvala ti što si ti znao da ćemo biti takvi, i zato si nam poslao snagu odozgor, Branitelja kojeg si obećao. Isuse, potrebni smo te snage Odozgor, Branitelja, Duha Svetoga koji će uvijek biti s nama i nadahnjivati nas u izborima, u svjedočenju za tebe. Hvala ti što je sv. Maksimilijan bio poslušan tom Duhu jer bez njegove snage nikada ne bi bio spreman položiti svoj život u zamjenu za drugi život, za oca jedne obitelji. Ti si mu dao snage i on ti se odazvao! Hvala ti za taj divni primjer!

Vjerujemo da i nas možeš isto tako osnažiti za naš svakodnevni hod. Tako se često bojimo budućnosti, ne znamo što trebamo činiti, mlaki smo u nastojanju da budemo tvoji vjerni prijatelji. Znamo da trebamo nešto činiti, ali se pitamo kako... a ti si rekao: »Ne izabraste vi mene, nego ja izabrah vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane...« Zapravo, nekad i činimo nešto, ali ne vidimo ploda. Zato te molimo da nas ohrabriš na tom putu. Molimo te za istinski susret s tobom, živim, koji hodaš s nama i koji nas ljubiš. Isuse, osnaži našu vjeru da povjerujemo da ti sve znaš, da ti znaš naš put i da ćeš oploditi naše poslanje. Ako ostanemo povezani s tobom, vjerujemo da ćeš nas tada voditi korak po korak, pa i ako nećemo znati put, ni kako će to biti. Ostani s nama, Isuse, u svim našim susretima, nauči nas kako se otvoriti i predati tvome vodstvu, kako se otvoriti da nas zapališ iznutra vatrom svoje ljubavi, kako biti tvoji pravi prijatelji, kako se zauzimati za druge i kako svjedočiti kada su svi oko nas protiv tebe, kao što je to posvjedočio i sv. Maksimilijan u nacističkom logoru.

Ne dopusti, Isuse, da se odijelimo od tebe. Naša sloboda i želje često nas vode u opasnost da skrenemo s puta. Slobodna volja je dar, ali, Isuse, ona često ne zna razlikovati dobro od zla jer smo ranjeni grijehom. Priznajemo da nije uvijek lako pristajati uz tebe, uvijek biti na tvom putu i ti to znaš i zato nam daruješ mogućnost za povratak u sakramentu pomirenja... hvala ti!

Pjesma: „Moj Isus...“

Isuse, ne dopusti da se odijelimo od tebe, ni onda kada je teško i kada poput sv. Maksimilijana tražiš od nas da istupimo naprijed. Ne dopusti da se opustimo i ne radimo ništa, jer zapravo je najlakše ne činiti ništa. Tada je sve mirno, ali tvoj poziv: »Ne izabraste vi mene, nego ja izabrah vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane...« poziva nas da radimo, da se trudimo, da vjerujemo, da se ne borimo tražiti tvoju blizinu, ozdravljenje i mir.

Pjesma: „Zahvali“

Sadržaj

UVOD	5
Molitve za vjeru	6
bl. Majka Terezija	7
KATEHEZA „Molitva”	12
Molitveno - meditativno razmišljanje	16
bl. Alojzije Stepinac	19
KATEHEZA „Sveti red“	24
Molitveno - meditativno razmišljanje	32
Sv. Josip	37
KATEHEZA „Ime“	41
Molitveno – meditativno razmišljanje	44
bl. Ivan Merz	47
KATEHEZA „Katolička je vjera moje životno zvanje!“	51
Molitveno – meditativno razmišljanje	59
bl. papa Ivan Pavao II.	61
KATEHEZA „Dobri Pastir“	67
Molitveno - meditativno razmišljanje	73
Sv. Damiaan de Veuster (Damjan de Vester)	77
KATEHEZA „Uzori moga života”	82
Molitveno – meditativno razmišljanje	85
bl. Marija od Propetog Isusa Petković	87
KATEHEZA „Redovništvo”	91
Molitveno - meditativno razmišljanje	94
bl. Augustin Kažotić	97
KATEHEZA „Praznovjerje”	101
Molitveno - meditativno razmišljanje	104
sv. Ivan Marija Vianney	107
KATEHEZA „Obraćanje”	112
Molitveno - meditativno razmišljanje	117
Blažena Djevica Marija	121
KATEHEZA „Krunica”	124
Molitveno - meditativno razmišljanje	127
bl. Chiara Luce Badano	131
KATEHEZA „Pozvani na svetost”	136
Molitveno - meditativno razmišljanje	139
sv. Maksimilijan Kolbe	141
KATEHEZA „Vjera te tvoja spasila”	146
Molitveno – meditativno razmišljanje	151

